Eugène Sue

Hercules Tapper

- eller -

Guyana i 1772

Bibliotek 1800

Eugène Sue

Hercules Tapper

eller

Guyana i 1772

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Eugène Sue: *Hercules Tapper* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Eugène Sue: *Hercules Tapper* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. Vaskerpigerne

Omegnen af Vliessingen, en af de betydeligste søhavne i Holland, er, ligesom alle sletter i Nederlandene i forårstiden dækket med det skønneste grønt.

Ingen uregelmæssighed ved jordbunden afbryder de jævne, vide flader i disse ensformige egne.

Rundt om på de ubegrænsede, fede marker, der endnu er halvt oversvømmede af den optøede vintersne, hæver sig hist og her et af klinker opført mejeri. På et andet sted ser man en rødmalet vindmølle med sit blytækte tag træde i skarp modsætning til den blålige i en fugtig tåge indhyllede horisont, eller til den af hvide skyflokke dækkede himmel, hvis sol sjældent stråler i sin fulde glans.

I foråret 1772 havde tilfældet arrangeret en scene udenfor Vliessingens porte, der på en gang var landlig og komisk, en opgave for en Breughels, en Teniers' eller en Wouvermans pensel.

En lille bæk slyngede sig om foden af en høj, der var bevokset med så højt græs, at tre herlige hvide køer, der græssede her, stod deri til op under bugen.

En gruppe af aske- og birketræer med et rigt, buskagtigt løvværk udbredte sine friske, grønne kroner på den eneste blå baggrund, himlen havde i dette øjeblik. For resten var den næsten ganske dækket med grå, hvidrandede skyer. I det fjerne skimtede man havet, der nu var mørkeblåt og glat som et spejl.

I livstykker af rødt og kjoler af brunt uldent tøj knælede tre unge piger med blottede arme og ben ved bækkens bred og vaskede og indsæbede det linned, Vliessingens husmødre havde betroet dem.

Rubens ville have beundret disse muntre og kraftige vaskerpigers gyldne hår og rosenrøde kinder. De ledsagede deres sang med taktmæssige tærskeslag.

Ved ethvert skridt, køerne gjorde i det høje græs, hørtes lyden af de kobberklokker, de bar om halsen. I stedet for at græsse, udstødte de tid efter anden en klagende brølen, idet de vendte hovederne mod byen som grebet af længsel.

"Bertha bliver længe borte i dag; hendes køer brøler efter hende," bemærkede en af vaskerpigerne. "Men hvor er Follette henne, hendes sorte kvie?" tilføjede hun, idet hun så sig om.

"Det stridige lille dyr kan jo aldrig blive hos de andre … Det løber jo altid omkring, når ingen passer det. Men det er dog Berthas kæledægge alligevel … Har du set det smukke klokkebånd af rødt læder, hun har bundet det om halsen."

"Jeg ved nok, hvorfor Bertha holder mere af den sorte kvie end af de andre køer," mente den tredje vaskepige.

Alle tærsklerne hvilede pludselig, og en af pigerne spurgte nysgerrigt:

"Nå, hvorfor da?"

"Fordi hun fik Follette som lille kalv i foræring af Keyser, forpagterens søn i Ouates-Ryk – Keyser, den dristige lods."

"Ah – derfor har altså Bertha bedt os om at holde øje med hendes køer i dag? Hun skal formodentlig tage afsked med Keyser, kan jeg begribe; for man siger, at skibet *Westellingswerf* snart skal gå under sejl fra Vliessingen."

"Den stakkels pige!" sagde en anden af de tre. – "Hun vil vist være ulykkelig på det næste bal, når hendes kæreste ikke er med … Og der er heller intet sørgeligere, for man får sjældent eller aldrig danset."

"Og der er ingen, der giver én bånd og blomsterbuketter," mente koketten blandt de tre.

"Og der er ingen, der byder én varm ølsuppe eller stegt fisk eller krydret spansk vin," tilføjede lækkermunden.

I dette øjeblik hørte man sang i nogen afstand, og straks efter indfandt Bertha sig, malkepigen.

Det var en ung, munter pige, høj og stærk, med fulde røde kinder, purpurlæber, blå øjne og blond hår, der var halvt dækket af en sort fløjlshue; kjolen var rød og korsettet brunt; på den hvide, kraftige hals bar hun en slags træ-åg, og på hver ende af dette hang et kobberkar, der funklede som guld, så blankt var det pudset.

"Bertha! Bertha! Din hvide ko har kaldt på dig to gange," sagde en af vaskepigerne, "den er vist vred på Keyser over, at han har opholdt dig så længe."

"Keyser?" gentog Bertha muntert, men rødmede dog lidt. "Keyser fortjener ikke den hvides bebrejdelser. I dette øjeblik undersøger han indløbet til Weryfool, der skal være stoppet af sandbanker, siger man. Jeg stod der oppe på højen for at se efter hans lodsbåd … Det er det hvide punkt, man kan skimte der henne ved pynten af Tilbork. Man skulle fristes til at tro, at man så en havmåge med hvide vinger og sort krop, der gynger sig på algerne."

"Sagde jeg ikke, du havde været hos Keyser?" råbte en af vaskepigerne leende.

"Ak, mine søstre," sagde Bertha sukkende, "når en pige er en sømands brud må hun ofte føje sig i at være hos ham på samme måde, som jeg nylig var hos Keyser – det vil sige i tankerne. Hun må være glad til, når stormen ikke raser på det vilde hav; for om den stakkels pige også selv er i sikkerhed, føler hun dog stormen i sit hjertes inderste, og hendes læber er blege og kolde, medens hun beder den hellige jomfru tage skibet i sin varetægt."

"Det er sandt," svarede en af de unge piger. "Derfor har jeg også valgt væveren Wilhelm til kæreste … Han forlader aldrig sit væverskib uden for at give mig armen om søndagen. Vel bærer han ikke, som mester Keyser, et rødt skærf og tresset jakke … Han har ingen prægtig sølvkæde om halsen og bringer mig ingen skønne muslingeskaller eller indiske silketøjer – men jeg ser ham i det mindste hver morgen, og når vinden piber ved kysterne om natten, forvolder han mig ingen slemme drømme."

"Du har ret, Katharina," sagde Bertha sørgmodigt. "Det er bedre at være væveren, der væver sejlene, end den dristige sømand, der udfolder dem for vinden."

For at forjage disse mørke tanker, spurgte nu Bertha, der ikke så sin sorte kvie:

"Hvor er Follette blevet af? – Har hun været længe borte?"

Malkepigen havde endnu ikke talt ud, da en mand kom farende i fuldt løb ud af buskene, der omgav engen.

Dette menneske fo'r afsted i en så forfærdelig angst, at han styrtede til jorden midt imellem pigerne.

Disse, der i begyndelsen blev forskrækkede, udstødte et gennemtrængende skrig; men da de genkendte personen, påfulgtes frygten af en lydelig latter.

Bertha, der var rød som et kirsebær, lo allerstærkest og pegede på Follette; for det var hendes yndling, der havde indjaget mennesket den paniske skræk. Den kom springende bagefter ham under lystige kaprioler.

"Hellige Jomfru, hr. Hercules." udbrød malkepigen, idet hun pegede på kvien. "Hvor kan De blive bange for det fromme dyr? Fy! I Deres alder … og en officer ovenikøbet! – Hvilken skam! En ren kalv, der næppe har fået horn endnu!"

"Gå dog herfra, hr. Hercules. De træder jo på vores vask!" råbte pigerne, idet de standsede deres latter og forenede deres anstrengelser for at forjage den besværlige, der havde søgt tilflugt i deres midte.

"Se blot!" sagde en af dem. "Der har De trådt madam Balbines slør i stykker med Deres støvler! Deres faders gamle husholderske vil vist kradse vore øjne ud for det stykke arbejde; men da det er Dem, hr. Hercules, hendes herres søn, der har stiftet ulykken, stiller hun sig vel tilfreds, håber jeg."

Da hr. Hercules blev stående ubevægelig og som fortryllet ved synet af sin fjende, Follette, der nu roligt begyndte at græsse, så de kraftige vaskepiger sig tvunget til at anvende magt for at fjerne ham fra vaskepladsen, og det lykkedes dem ikke uden møje.

Hr. Hercules var en ung mand på omtrent tyve år, høj og smægtende, med blondt, gult hår, lyseblå øjne og et bagvendt, forlegent væsen. Hans træk havde intet påfaldende hverken i skønhed eller hæslighed; udtrykket i hans ansigt var mildt og frygtsomt. Han bar grå strømper og benklæder og kjole af grønt klæde med gule knaphuller; en hat med en sølvtresse fuldstændiggjorde uniformen; for Hercules var fændrik i det

syttende hollandske infanteriregiment. Skønt hans familie stammede nede fra Frankrig, tjente han dog Generalstaterne, hvis statholder dengang var Wilhelm den Femte, prins af Oranien.

Mens vaskerpigernes tærskler slog takten på ny, traf Bertha anstalter til at fylde sine kobberkar med skummende mælk.

Da Hercules så, hvorledes malkepigen kærtegnede Follette, fattede han atter mod og sagde i en tone, der endnu sitrede af indre bevægelse:

"Hør, I piger – jeg tilstår det – køerne, især de sorte køer – det er dyr, som jeg har en vis antipati for – især når de forfølger mig."

"Og slagter Stedfasts store hvide hund, hr. Hercules?" spurgte den ondskabsfulde Bertha, der formodentlig sigtede til en andet eventyr.

"Ja, jeg tilstår, at jeg også har aversion for hunde – især når de bider mig – men –"

"Og den blå og gule papegøje, mester Keyser har bragt hjem fra Amerika," spurgte Bertha atter.

"De blå og gule papegøjer kan jeg heller ikke udstå, når de har næb så skarpe som rageknive og så stærke som knivtænger," svarede Hercules.

"Med andre ord, De er bange for alle dyr," sagde malkepigen, "og De bærer kårde og fjer i hatten!"

"Kårde og fjer i hatten gør intet til sagen, I piger. Når køerne, hundene og papegøjerne blot lader mig være i fred, skal jeg ikke forstyrre dem," svarede Hercules med majestætisk rolighed.

Denne påstand blev optaget med skoggerlatter af de muntre vaskepiger.

Da Hercules så det uheldige udfald af sin veltalenhed, vendte han med vigtige skridt tilbage til Vliessingen, da han desuden ingen længsel følte efter at blive i Follettes nærhed. Flere gange sendte han et ængsteligt blik tilbage på kvien.

Vi vil nu fortælle, hvilket sammentræf af sælsomme begivenheder, der havde gjort Hercules til officer.

2. Hercules Achilles Victor Tapper

Hercules' bedstefader, hr. Jean Hardi, kaptajn og protestant, havde forladt Frankrig under de religiøse uroligheder i det attende århundrede, og bosatte sig i Vliessingen, hvor han forandrede sit navn – eller rettere – han oversatte det blot, og lod sig i stedet for "Hardi" kalde "Tapper".

Efter at den gamle huguenot havde deltaget i krigene i Tyskland, Italien, Portugal og Holland, følte han sig så betynget og besværet af sin rustning, at krigerstanden blev ham modbydelig, hvorimod han følte en inderlig længsel efter det fredelige, borgerlige liv. Han svor derfor ved sin store kårde, som han hængte på knagen, at Tappernes kække familie i flere generationer skulle give afkald på våbenhåndværket.

Ulykkeligvis arbejdede skæbnen på at opstille sælsomme hindringer for kaptajn Tappers ønske. Huguenottens søn nærede et overordentlig krigerisk sindelag, og åndede for intet andet end slag og belejring. Men Hans Tapper, der var ubøjelig i sine beslutninger, tog intet hensyn til sin søns martialske tilbøjeligheder og tvang ham til at antage og forvalte en admiralitetsskrivers embede i Vliessingen.

Ligesom imidlertid den ærlige Tapper, ked af krigen, havde fundet det naturligt at udhvile sig i sin søn, således fandt denne søn, der plagedes af roligheden og var ked af at sidde i hele tredive år ved sit skrivebord, ubevægelig som en sfinks – han

fandt det, siger jeg, ligeså naturligt i sin søns person igen at styrte sig hovedkulds ind i det farefulde og skæbnesvangre liv, han stedse havde drømt om. Til en begyndelse gav han ham de triumferende heltenavne: Hercules Achilles Victor og bestemte ham lige fra hans barndom til våbenhåndværket.

Men i følge den lunefulde skæbnes vilje, der syntes at finde en glæde i at modsætte sig familien Tappers planer, stred vor helts fredelige sindelag ligeså stærkt imod faderens krigeriske, som dennes blodige tanker havde kontrasteret mod bedstefaderens fredelige anskuelser.

Der fandtes ingen sagtmodigere, frygtsommere og uskadeligere yngling i hele Vliessingen. Denne overordentlige frygtsomhed var også årsag til, at Hercules Tapper aldrig havde vovet at tilstå sin fader den uovervindelige modbydelighed, han nærede for militærstanden.

Admiralitetsskriveren viste ofte vor helt kaptajn Hardis billede, der var malet af en af Meulens elever. Kaptajnen var afbildet i støvler og sporer og med et kæmpemæssigt sværd i hånden.

"Bravo, Achilles," sagde skriveren ved slige lejligheder. "Modige Hercules! Du vil blive kaptajn ligesom din bedstefader – og det en uforfærdet kaptajn – vil du ikke?"

Og uden at afvente sin søns svar, tilføjede han derpå.

"Ventrebleu! Jo du vil, du vil blive en helt i kamptummelen; for ellers – Guds hellige torden – ellers vil jeg forbande dig!"

Hercules sitrede da på alle lemmer, slog øjnene ned og svarede intet; denne hårdnakkede tavshed fortolkede hans fader hver gang som et stiltiende samtykke.

Hercules var efter skriverens mening en af disse tapre, men kolde, indesluttede mennesker, der aldrig praler, fordi de er sig deres uforfærdethed bevidst – disse sjæle, der foragter almindelige farer og kun når deres tapperheds fulde højde midt i de frygteligste rædsler.

Og det var langtfra alt. Den krigeriske skriver, der uophørligt hængte ved sin yndlingsgrille, tog ikke mindre fejl, hvad Hercules fysiske beskaffenhed angik.

Man skulle have hørt ham, når han begyndte at forklare og kommentere over sin Hercules' smægtende bygning, hans magerhed, hans spidse albuer, hans skrøbelige talje, hans undselige og frygtsomme væsen, ja, selv hans kejtede væsen i unge pigers selskab.

Man skulle have hørt ham, når han gav følgende frygtelige beskrivelse over vor helts negative kraft:

"Drengen – tusinde bombarder! – Det er ikke en af disse klodsede, dovne maskiner, der ikke kan røre sig og taber åndedrættet ved den ringeste anstrengelse. Født for krig i besværligheder, er han hård som stål – lutter knokler og sener. Se blot på ham! Han har runde skuldre ligesom alle store mænd af krigerisk stamme; han er bleg ligesom prinsen af Oranie, blond ligesom kurfyrsten af Sachsen, mager ligesom den store Frederik og de fleste udmærkede generaler. Han undflyr et køn, der fordærver de stærkeste sjæle og gør de hårdeste karakterer bløde. Kort sagt – velsignet være Himlen, der skabte Hercules Victor Tapper til at give familiens krigeriske navn en ny glans – et navn, der i mig – desværre og mod min vilje – sank ned fra lansen til pennen!"

Da Hercules blev femten år gammel, måtte han på faderens befaling begynde sine våbenøvelser – en syssel, hvori han lagde en lige så stor som uforbederlig kejtethed for dagen.

I fægtningen havde han det uheld at stikke øjet ud på sin fægtemester. Skydevåben var lige så fordærvelige i hans hænder. Idet han sigtede på skiven, drejede han sig uforsigtigt om for at tale med sin lærer, skuddet gik af og kuglen fo'r det nye offer igennem siden.

"Men se bare, hvor blodinstinktet stikker i ham trods hans tilsyneladende flegma!" råbte admiralitetsskriveren, ude af sig selv af glæde over sønnen. "*Mortbleu!* Det er ikke skinnet af farer – det er ikke krigens blotte leg, han søger – nej, han bruger gode virkelige stød, ægte, virkelige skud! En stikker han øjet ud på, en anden jager han en kugle gennem siden. Oh, Achilles! Oh, Hercules! Oh, Victor! Du lykkeligdøbte! Du vil opfriske din bedstefaders laurbær på ny!" tilføjede skriveren med begejstring.

Da Hercules nåede den alder, at han kunne træde ind i tjenesten, købte faderen ham en fændrikspost.

Den dag, da han meddelte ham denne helte-efterretning, førte han ham hen foran kaptajn Hardis billede, og idet han tog hans sværd ned fra væggen, sagde han i en højtidelig tone til sin søn:

"Her er sværdet – her er din bedstefaders tapre Dyrendal, min søn. Træk den aldrig fra læderet uden grund; men stik den heller aldrig i balgen, uden at den er vædet med din fjendes eller dit fædrelands fjendes blod."

Hercules tog sablen med et suk og hængte den med stum resignation ved sin side.

Hercules lærte på må og få, hvad en infanteriofficer behøver at vide. Soldaterne ved hans kompagni måtte kæmpe længe med deres lattermildhed, når de så deres fændriks sælsomme skikkelse. Men lidt efter lidt vænnede de sig dertil, og da Hercules forresten var det bedste menneske af verden, fik de ham endog til sidst ret kær.

Efter at officererne ved regimentet havde gjort sig lystige over skriversønnens enfoldighed – og han var længe skiven for deres vittigheder – lod de ham endelig være i fred, grebet af hans stoiske ligegyldighed, som de antog for koldblodighed og originalitet.

Således var Hercules Achilles Victor Tapper beskaffen både i fysisk og moralsk henseende, da han blev jaget på flugt af Follette, malkepigen Berthas yndlingskvie.

Vi vil nu følge den fredselskende fændrik til den faderlige bopæl, der vil blive skuepladsen for en uventet begivenhed.

3. Brevet

Det hus, admiralitetsskriver Tapper beboede, var, ligesom de fleste huse i Holland, bygget af klinker, og havde jernforsiringer på frontsiden, der hævede sig op over taget som gavlafsatser. En trappe med fire stentrin, der stedse var omhyggeligt vasket, førte op til en grønmalet dør, der var beslået med store, blinkende kobbersøm.

Da Hercules bankede på, blev døren åbnet af madam Balbine, skriverens husholderske; for hans kone havde allerede længe været død.

Denne ærværdige matrones ansigt var rynket og skarpt og omgivet af en blændende hvid hue. Hun bar en lang, sort, ulden kjole og et vældigt nøglebundt i en sølvkæde om livet.

"Min Gud, hvor De ser ud!" udbrød madam Balbine med en skærende stemme, da hun så det sæbeskum, hvormed fændrikkens uniform var dækket; for ved sit fald midt mellem vaskepigerne havde han fået sine klæder tilsølet fra øverst til nederst.

"Men nu har De ikke tid til at skifte," vedblev husholdersken. "Skynd Dem! Skynd Dem! Hr. Tapper venter på Dem i sit arsenal, som han kalder det gamle jernskrammel, hvormed han har behængt væggene i sit kabinet. Han har fået breve med posten fra Haag."

Grebet af en ond anelse steg Hercules op ad den med blå og hvide fliser dækkede trappe, der førte til admiralitetsskriverens arsenal.

Mester Tapper, en lille, brunagtig mand med livlige funklende øjne, røde kinder og et opfarende væsen, sad sortklædt – som hans stand fordrede det – foran sin faders billede.

En mængde gamle våben, hellebarder, hjelme, pikkelhuer, rustninger, brystharnisker og kårder, hang rundt omkring på væggene, skinnende hist og her, hvor lyset faldt ind på dem gennem vinduets små, blyindfattede ruder.

Da mester Tapper ikke kunne føre krig, ville han i det mindste opmuntre sig i sine ledige timer ved uophørlig at have de våben for øje, det var ham nægtet at bruge. Bataljemalerier fra den ældre og nyere tid fuldendte det militære museums dekoration.

Da Hercules trådte ind i denne krigeriske helligdom, lagde hans fader brevet, han var i færd med at læse, på bordet, stod op og omfavnede sin søn med det udråb:

"Triumf! Triumf – min brave Achilles – min Hercules! – Vi har krig!"

Hercules så på sin fader med tavs forfærdelse.

"Oh!" vedblev skriveren, der som sædvanlig tog aldeles fejl af udtrykket i sin søns ansigt og forklarede hans tavshed efter sin egen målestok. "Oh, jeg forstår dig! – du bliver ligegyldig, fordi du tror, at talen blot er om en almindelig krig – om en krig i Europa! Men du tager fejl, min helt! Her er talen ikke om små eller middelmådige, men om uhyre, frygtelige farer. – Åh! Hvilken høst af laurbær vil du ikke indsamle! Ak, hvorfor er jeg ikke i dit sted! Hvilken ære for familien. Se, det forekommer mig, som om min tapre faders øjne funklede af krigerisk glæde

gennem hjelmvisiret!" udbrød skriveren og pegede på kaptajnens mørke portræt.

"Uhyre … frygte – frygtelige farer?" gentog Hercules med skælvende, ængstelig stemme.

"Åh! Der kender jeg dig straks, du Tappers værdige ætling!" råbte skriveren med stolthed. "Hvad der først fængsler dig, det er farerne! – Nej, se blot til den vilde løve! Med hvilken beundringsværdig koldblodighed siger han ikke der med sin klare fløjtestemme: 'Uhyre farer? Frygtelige farer?' Oh, det er herligt!" råbte mester Tapper og trykkede i sin henrykkelse sønnen fyrigt til sit hjerte, idet han gentog ved enhver ny omfavnelse. "Ja, uhørte farer – ja, glæd dig! Først skal du sejle over havet – trodse skibbrud … Det er søfarerne! Siden skal du under de tropiske landes glødende himmel gennemstrejfe ubegrænsede skove, der vrimler af løver, tigre og klapperslanger – og gå over en bevægelig jordbund, der ved ethvert skridt åbner usynlige og bundløse afgrunde for dine fødder … Det er farerne på land! – Nå, er du tilfreds, du umættelige? – Men tror du måske, at det er det hele? Nej, der er endnu mere – det er blot rammen til billedet – det er først konturen, der venter på den kraftige farveillumination! … Under denne glødende himmel, på den gyngende jordbund, midt i disse ørkener, der er opfyldt med alle mulige slags vilde dyr, både med klatrende, krybende, løbende, springende og flyvende, føres der en forbitret krig. "Og mod hvem?" – vil du spørge i en hånlig tone – mod hvem, min Achilles? – Mod de oprørske negre, ubarmhjertige fjender! Nu tror du vel, sagen er afgjort med det? Ingenlunde!

Disse negre understøttes af en stamme menneskeædende indianere, der er grådige som hajfisken, især ynder de 'de hvides' kød lidenskabeligt, går i krig som på en jagt, betragter deres fanger som vildt og deres fængsler som spisekammer. Sig mig – er det nok til at rive dig ud af din sorgløshed? Er du endelig tilfreds, Hercules?"

"Jeg er tilfreds!" mumlede Hercules med mat stemme – med en martyrs resignation, der bereder sig til døden.

"Han er tilfreds!" råbte skriveren triumferende og glemte, at Hercules blot havde gentaget hans ord. – "Han er tilfreds! Hvorimod så mange andre, selv de tapreste, ganske sikkert ville have sagt, når de tænkte på slige farer. *'Peste!'* eller i det mindste: *'For en ulykke!'* – men nej – han siger ganske simpelt med sin blide stemme *'Jeg er tilfreds!'* ... Så De er virkelig tilfreds, min uforfærdede herre.?" vedblev skriveren og betragtede sin søn med strålende øjne. "Nuvel, det er jo en sand lykke!"

Det utrættelige sludrechatol standsede pludselig, slog sig for panden, og fortsatte derpå:

"Jeg har glemt at fortælle dig, hvordan og hvorfor vi har fået krig, og hvor den krig føres. Husker du min gamle ven, major Rudchop, der rejste til Surinam for ti år siden?"

"Ja, min fader!"

"Nuvel, dette brev er fra ham, han tilskriver mig, at Guyana står i flammer, som følge af et oprør blandt negerslaverne, og at han trænger til tropper; at ... dog, jeg vil hellere læse brevet for dig, så får du straks begreb om sagen og en forsmag på de farer, du brænder af utålmodighed efter at dele.

Denne gode Rudchop er det bedste menneske af verden," tilføjede skriveren i en rørt tone, "En ægte karakter fra den

gyldne tidsalder! Ak, du skal snart se ham og være lykkeligere end jeg. – Men hør nu opmærksomt til! Dit uforfærdede hjerte vil mere end en gang hoppe af krigerisk iver!"

Og admiralitetsskriveren oplæste følgende epistel med høj, gennemtrængende stemme:

Paramaribo, d. 20. decbr. l771.

"Meget nyt har tildraget sig her siden mit sidste brev, kære ven! Jeg er nylig kommet tilbage til Paramaribo, efter at have taget en spadseretur på tre uger i Guyanas skove for at jage efter de oprørske negre og deres allierede, indianerne. For at give dig et begreb om denne fornøjelse, vil jeg bemærke, at jeg drog ud sammen med 6 kompagnier karabiner, 900 mand i det hele, og at jeg i går kom tilbage med 861 soldater mindre. Af de 39, jeg har igen, er nogle så lemlæstede, at de, som man siger, ikke er så meget værd som en rådden ende tov. Jeg for min part tør ikke beklage mig synderligt, for denne gang har jeg blot fået et skud i låret, et øksehug oven i hovedet og to pile med modhager i den venstre arm; men jeg kan endnu ikke sige, om pilene var forgiftet eller ej, for man siger, at visse giftsorter blandt indianerne først virker på den niende dag – som du ser, min kære, omtrent i lighed med vandskræk [Note 1)] – og det er først syv dage siden, at jeg modtog denne velkomst af de slyngler, negrene. Hvis pilene var forgiftede, vil det blive en smuk historie. Jeg bliver da først lyseblå over hele kroppen, derpå grøn og til sidst grønplettet; i tre dage skærer jeg tænder og vrider mig som en orm, man har skåret halen af, begiver mig derpå til mine fædre, hvis giften ellers ikke har været længe gemt eller været

af en slet beskaffenhed; for i så fald vil jeg slippe med at blive lam over det halve af kroppen.

Apropos, siden her tales om menneskelige kroppe … Jeg må dog fortælle dig, at din landsmand Dumolard, der spillede så godt på klarinet og holdt så meget af broderede battistes halsbind, blev taget til fange af en med piannakotawerne allieret indianerstamme, og derpå ædt.

Min underofficer Pipper, som du også kender, sad på samme tid i indianernes bur. Han fortalte mig, at de, efter at have skalperet Dumolard, stegte ham hel. Det skal de have gjort ganske fortræffeligt; for han tjente til bryllupsmiddag i anledning af en formæling mellem en indianer og en datter af piannakotawernes høvding. Denne høvding, der hedder Urow-Curow, bortskænkede den dag sin frøken datter, en særdeles skøn, kobberfarvet pige, som belønning for tapperhed. Hun var tatoveret overalt med gule og mørkegrønne streger; i underlæben bar hun tre tigertænder – dyret havde hendes tilkommende selv slået ihjel … Alt efter min underofficer Pippers sigende, der forresten er sandheden selv. Pipper skulle ikke steges, men koges og tjene til frokost næste dag; imidlertid var han så heldig at undslippe. Han er hos mig i dette øjeblik og lader dig ærbødigst hilse. Du kan også underrette fader van Hops, vor kvartermesters, familie om, at den værdige mand måtte lade livet på vort tilbagetog, og det på en ret komisk måde. Det var hen imod aften; vi befandt os i en skov og ved bredden af en af kaktus omgivet dam; vi marcherede med forsigtighed, af frygt for at falde i et baghold i det høje græs, som så ofte sker … 'Der ligger en guavastamme', sagde fader van Hop til

mig, idet han pegede på et slags træstamme, der lå halvt skjult i det høje græs.

'Jeg tror, jeg vil sætte mig på den; jeg er udmattet. Mit sår i skulderen er forgiftet; for jeg kan allerede mærke en isnende kulde i det. Videre går jeg under ingen omstændigheder. Enten jeg bliver opædt af tigere eller af piannakotawerne, det er mig ligegyldigt! Gud fordømme denne krig.'

'Som De vil, fader van Hop!' svarede jeg, 'Deres korpulence er Dem i vejen'; for du må vide, at den gode mand var blevet tyk som en tønde, 'men det kan der ikke rådes bod på. Er I imidlertid fast bestemt på at blive her så beder jeg Dem blot om at gøre mig en lille tjeneste. Vis mig det venskab at forære mig Deres støvler! For tre dage siden blev mine sko siddende fast i sumpen, mine fødder er ganske blodige, og I vil virkelig forpligte mig!'

'Kom ikke med slige anmodninger!' råbte den gamle egoist, fader van Hop, og skreg som en ørn. 'Jeg kan lige så godt beholde mine støvler selv. Jeg kan jo samle nye kræfter og gå videre, når jeg har udhvilet mig lidt.' – 'Som I vil, sagde jeg, inderlig oprørt over hans egennyttighed. 'Jeg bad Jer om støvlerne, fordi jeg anså Dem for leveret; men da I er så påståelig, så lad os ikke tale videre om dette. Jeg vil blot ønske, at støvlerne må bekomme Jer vel!

Jeg troede ikke, at mine ord ville gå i opfyldelse, som de gik. Du skal nu høre, hvorledes kvartermesteren blev straffet for sin egoisme, som jeg forresten tilgiver ham af ganske hjerte. Vi talte endnu sammen, da der faldt to flinteskud, ledsaget af et halvt dusin pile – rigtigt, vi var faldet i et baghold. Som jeg formodede, opløftede piannakotawerne

deres krigsskrig og angreb os. Vi drev dem tilbage, og jeg for min part dræbte to. Fægtningen havde varet et godt kvarter, og jeg vendte tilbage til dammen, for at gøre det af med nogle indianere, der havde kastet sig i den for at svømme over. Hvad så jeg ved bredden af dammen? En uhyre boaslange, på hvilken fader van Hop havde sat sig, idet han anså dyret for en træstamme. Den var stiv, som boaerne altid bliver, når de har slugt noget, der har været dem for tykt og stort. Du gætter det formodentlig? Efter at den havde klemt min stakkels kvartermester halvt ihjel ved at trykke ham sønder imellem sine bugtninger, havde den fortæret omtrent to tredjedele af fader van Hop, og havde begyndt fra hovedet; for fødderne hang endnu uden for dyrets svælg. Jeg gav min underofficer Pipper et vink, og han fulgte mig; med et eneste hug af øksen slog han hovedet af slangen; det øvrige legeme gjorde utallige krumspring, men hovedet beholdt fader van Hop. Det var for sent, og alt, hvad min underofficer kunne redde af kvartermesteren, var hans støvler, som gjorde mig fortræffelig tjeneste, og som jeg bærer endnu. Det beviser, at fader van Hop havde gjort bedre i at give mig dem godvilligt, for da ville jeg i det mindste have takket ham. Du begriber nok, at man ikke kan være synderlig ømskindet i en sådan krig; for her må man handle efter et ordsprog, som siger: Skynd dig at gøre det mod andre, som du ikke vil, at andre skal gøre imod dig. – Mine soldater var derfor heller ikke kærlige af sig, og alle de negre og indianere, vi fik fat på, blev ganske artigt trakteret, kan jeg fortælle dig.

Jeg har glemt at sige dig, hvorledes opstanden begyndte. I de sidste ti år har maron-negrene haft deres tilhold i

Surinams skove op imod den øverste del af floderne Copémann og Sarameca – find dem på et kort over Guyana! – Lidt efter lidt forenede alle koloniens slette negre sig med disse kæltringer og spillede os sådanne streger, at man var tvunget til at sende flere troppeafdelinger og indbyggere ud imod dem; men indbyggere og tropper blev slået; endelig kom det så vidt, at kolonisterne, for at have fred, da de jo måtte blive kede af at se deres ejendomme ødelagte eller nedbrændte, underhandlede med negrene og tillod dem at blive på den venstre bred af Sarameca, på den betingelse, at de ikke måtte overskride floden. Det var det samme som at få en flok ulve til at skåne fårestien! Negrene gik over Sarameca og gjorde indfald på sletterne.

Siden nu disse skurke har sat sig fast på bredderne af Sarameca, er denne eng blevet tilflugtsstedet for alle spidsbuber i hele Guyana, i ti år har indbyggerne bestandig været tvunget til enten at føre krig med røverne eller betale dem tribut. Men siden i fjor forår er deres anfører, Zam-Zam, blevet så frygtelig og hans indfald så ødelæggende, at jeg for tre uger siden fik ordre til at angribe disse banditter midt i deres skove, deres sumpe og deres falske enge, de såkaldte biri-biri. Jeg har gået en skole igennem: Af 900 mand har jeg mistet mere end 800. Men jeg håber nu, da jeg kender denne krig og landet bedre, at jeg næste gang ikke vil miste mere end to tredjedele af mine folk. Apropos om biri-biri. Disse falske enge er en slags søer af flydende dynd, dækkede med jordskorpe, hvorpå der vokser det skønneste græs af verden. Hvis man begår den dumhed at sætte foden derpå, gør man et hul og forsvinder '*ad patres*'. (Det er ellers

forbavsende, hvor min latin kommer igen, det er, som om jeg endnu befandt mig i kollegiet i Haag.) Disse skurke til negre besidder et utroligt instinkt til at skelne mellem de falske og virkelige enge. Men vi, der ikke er i besiddelse af dette fortrin, har mistet mange folk på den måde, og alt det til ingen verdens nytte; for på mit tre ugers felttog var jeg ikke en eneste gang så heldig at nå Zam-Zam.

Jeg har været med i europæiske krige, men deres måde at føre krig på ligner aldeles ikke denne. Negrene tager aldrig fanger, og når Arracoe-indianerne beholder en, så sker det for at forsyne deres spisekammer. Vore kolonialtropper vægrer sig ved at gå imod Zam-Zam, og for at kunne forjage denne røver stoler vi på vore rekrutter fra Europa, der intet aner.

Skibet, hvormed du erholder dette brev, overbringer depecher fra vort guvernement. Det forlanger forstærkning og har ret hertil, for Surinam og Paramaribo trues, og vi har blot 1800 mand, marinetropper. Du ser, det er en rar krig. Hvis din søn," – hør vel efter, Hercules – "endnu er så rasende, som du tilskriver mig i dine breve, så lad mig kun få ham her over; jeg skal sørge for ham som mit eget barn, og han skal altid få den første plads ved angrebet, og den sidste på tilbagetoget. Da han, som du siger, er en ægte slughals, hvad farerne angår, så kan han få nok at vælge imellem her og vise kolonien vigtige tjenester. For til denne krig nytter ikke mennesker, men her behøves rene djævle." – (Hører du, Hercules!)

"Hvad mig angår, gad jeg helst slås på en anden måde. Men jeg er nu en gang her og må derfor tjene min gage og forsvare

mit skind; derfor slår jeg også fra mig som en forrykt. Det er muligt, at dette brev bliver det sidste, du får fra mig; for pilene har måske været forgiftede, eller jeg kan let glemme at vende om igen i et udfald mod Zam-Zam.

I hvert tilfælde giver jeg dig tusinde forsikringer om mit venskab, min kære Tapper. Tænk undertiden på din gamle kammerat, der nu vil drikke et glas god bordeauxvin på din og sin egen sundhed. Og for at slutte som en ægte soldat: Ad Helvede til med krysterne, og leve de tapre!

Major Rudchop."

"Nå, min søn," sagde admiralitetsskriveren til Hercules. "Hvad synes du om alt dette?"

4. Den frivillige

Skriveren kunne ikke læse major Rudchops brev til ende uden bevægelse.

Han tørrede sine fugtige øjne med bagen af sin hånd og udbrød:

"Den gode major! Den fortræffelige major! Et ægte guldhjerte!"

Han vendte sig nu til sønnen og vedblev:

"Du ler vel af mine tårer, du eisenfresser. Men det er lige meget; du kan selv fortælle Rudchop, hvis du skulle træffe ham i live endnu, du kan selv fortælle den gamle ven, hvor inderligt hans brev rørte mig. Sig ham kun, at du så mine tårer flyde – han vil ikke blive vred på mig derfor, det er jeg overbevist om."

Med disse ord lagde skriveren det kostbare brev omhyggeligt sammen og puttede det ned i en skuffe i skrivebordet.

Man kan let forestille sig den forfærdelse, hvormed Hercules havde lyttet til majorens skriftlige beretninger.

Han havde ofte hørt tale om den frygtelige krig, der den gang ødelagde Guyana, og vidste, at den gode Rudchop, som skriveren kaldte ham, intet overdrev. Hercules var grebet af rædsel, men han havde i lang tid været vant til at adlyde sin fader automatisk og at være det følelsesløse ekko af hans heltemodige fantasterier. Han vovede derfor ikke at sige et eneste ord.

Mens hans fader læste brevet, var han blevet siddende som forstenet med stive øjne, ubevægelige træk og hænderne støttet

på knæet.

Skriveren havde flere gange tilkastet Hercules et hemmeligt sideblik, men ingen bevægelse viste sig på den unge mands ansigt. Blændet af sit selvbedrag antog hans fader, som han plejede, disse symptomer på stum forfærdelse for at være en hånlig ligegyldighed mod farer, og da han havde lagt brevet i skuffen, kunne han derfor ikke andet end udbryde i en temmelig utilfreds tone:

"Mere end nogen anden beundrer jeg det mod og den uforfærdethed, som gør slige mennesker som dig ligegyldige for de frygteligste farer, en dødelig kan tænke sig, men hver ting har sin grænse, og jeg må oprigtigt tilstå dig, min søn, at jeg nok kunne have ønsket at se dig lidt mere rørt over de rædsler, min fortræffelige gamle ven, Rudchop, har været udsat for. Den stakkels major, som måske ikke er i live i dette øjeblik, for det er desværre ikke umuligt, at pilene er forgiftet, som han formodede ..."

"Kære fader," stammede Hercules forskrækket, "tro ikke, at –"

"Nok, min søn," afbrød skriveren ham. "Jeg gjorde uret i at bebrejde dig din kulde. Enhver har sin natur. Glenten kan ikke have duens ømme hjerte. Den stolte løve kan ikke være kælen som lammet. Mens jeg læste den gode Rudchops brev, iagttog jeg dig nøje ... Man stegte den stakkels Dumolard. Du var af marmor! En slange åd fader van Hop! Du var af marmor! Man martrede soldaterne forfærdeligt – Du var og blev af marmor!"

"Men, kære fader –"

"Gud er retfærdig," vedblev faderen i en filosofisk-melankolsk tone. "Han straffer os ved netop at give os for meget af det, vi ønsker. Jeg bad ham om mod for min søn, for Tapper-familiens

værdige ætling. Og Herren forlenede ham med en forvovenhed, en koldblodighed, der – ak! – går lige til den rædsomste ligegyldighed. Det måtte så være. Det er bedre, at det er således, vor afsked vil desårsag blive mindre smertelig – for dig – for dig i det mindste, grusomme barn!" udbrød skriveren med sand ømhed, idet han bevæget strakte armene ud imod sin søn.

Hercules, der følte sig aldeles konsterneret, idet han tænkte på den frygtelige fremtid, der åbnede sig for ham, ville dog hellere, trods sin dødsangst, rejse til major Rudchop i Guyana, end vove at tilstå sin frygt. Skriverens bevægelse fandt derfor så meget mindre nogen streng i Hercules hjerte, som denne med god grund tilskrev faderens tåbelige og ulyksalige indbildning de uhørte farer, der truede ham.

Hercules, der, så at sige, ikke havde kraft til at rejse sig fra sin stol, besvarede derfor blot hr. Tappers imødekommenhed med en ærefrygtsfuld bøjning med hovedet.

"Klippehjerte! Rene klippehjerte!" udbrød faderen bedrøvet og lod de faderligt åbnede arme atter synke ned i skødet. "Men jeg må finde mig deri. Jeg har længe vænnet mig til den tanke, at jeg må skilles fra min søn. Når den unge ørn kan flyve, svinger den sig ud af reden, der så den fødes, uden at skue tilbage. Jeg var fattet på det. Offeret vil være pinligt, men det er nødvendigt til familien Tappers ære. Mine anelser, til hvilke jeg nærer blind tro, da de endnu aldrig har svigtet mig, tillader mig heldigvis – ja, de befaler mig endog at give din eventyrlige dristighed frit løb. En hemmelig stemme siger mig, at du vil blive udsat for uhyre farer, men vende tilbage i god behold, og jeg tror denne stemme. Sagde den mig ikke også, at du ville blive af det heltestof, du er? Bedrog den mig? Nej, for jeg finder

endog, at din følelsesløshed er alt for heltemæssig. Denne stemme vil derfor aldrig lyve."

Hercules bævede ved tanken om det, hans fader spåede ham.

I dette øjeblik trådte madame Balbine ind i admiralitetsskriverens arsenal og meldte:

"Lodsen Keyser ønsker at tale med Dem i et ærinde fra havnekaptajnen – han siger, at det er en sag af vigtighed."

"Lad Keyser komme op!" svarede hr. Tapper sukkende.

Keyser, malkepigens kæreste, trådte ind et øjeblik efter.

Det var en mand på omtrent tredive år, kraftig, velbygget, med et livligt, åbent ansigt, en sund ansigtsfarve og en munter mine; hans blonde, upudrede hår blev holdt sammen i nakken af en læderrem. Den nedslåede krave på den hvide blåstribede skjorte fremviste en hals så muskuløs som en tyrs. Han bar en gammel jakke, der var besat med falmede sølvtresser på krave og opslag. Et uldent skærf fastholdt de vide benklæder af groft hollandsk lærred; men den nederste del af disse forsvandt i et par vældige fiskerstøvler, der gik midt op på lårene.

Keyser var den muntreste mand i hele Vliessingen; mange unge piger misundte Bertha, malkepigen, når hun om søndagen gik til en fest og støttede sin arm på lodsens. Han var da iført sine bedste klæder og bar en guldmedalje, som han havde erholdt for et skibs frelse, om halsen i en sølvkæde. Men lige så fri og munter Keyser var i havnen eller ombord på sit skib, lige så beklemt følte han sig i mester Tappers nærværelse.

Denne havde ifølge sin post den pligt at lede undersøgelserne betræffende smugleri og utilladeligt fiskeri; at drage urostifterne til ansvar og at føre opsigt med de kroværter, der pressede matroser til fremmed krigstjeneste.

Kort sagt, admiralitetsskriveren var i søfolks øjne en Lovens Mand, og Keyser, der delte alle søfolks fordomme, forestillede sig Lovens Mænd som farlige og ondskabsfulde væsener, der ved den djævelske måde, hvorpå de vidste at udlægge og dreje de uskyldigste ord, kunne bringe selv retskafne mennesker i galgen.

Da Keyser gik for at udrette det ærinde, han til sin store ærgrelse fik af havnekaptajnen, meddelte hans kammerater, de øvrige lodser, ham det udtrykkelige råd at mistro den gamle skriver og, som man siger, vende sin tunge syv gange om i munden, inden han talte; de mindede ham om, at Franz, kanoneren, var blevet hængt, fordi han sagde "Gud nåde jer!" til en Lovens Mand, der havde nyst og tog dette ønske fortrydeligt op – i den grad besad disse ondskabsfulde mænd den djævelske kunst at forvikle det allersimpleste.

Disse vise forestillinger havde gjort et så meget større indtryk på Keyser, som han allerede i forvejen frygtede for, at admiralitetsskriverens vrede ville ramme ham.

Malkepigen Bertha havde nemlig under munter latter fortalt ham, hvorledes Follette havde forfulgt Hercules, og hvorledes han var styrtet til jorden midt imellem vaskerpigerne.

I stedet for at dele sin kærestes munterhed, mente Keyser i en alvorlig tone, at intet var frygteligere end at have en Lovens Mand til fjende, at man uden tvivl i hele Vliessingen vidste, at Bertha var hans brud, og at han følgelig havde hele skriverens vrede at befrygte, når denne tog sig sin søns ulykke til hjerte.

Hele verden vidste jo, at det modigste, mest uforfærdede menneske intet formåede at udrette mod en skrivers had.

Man vil derfor let begribe, at Keyser nærmede sig mester Tapper med lige så megen mistro som forlegenhed.

Arsenalets mystiske dunkelhed, mester Tappers bedrøvede mine, sønnens blege, forfærdede blik og synet af flere udstoppede figurer, der var iført gammeldags, halvopædte rustninger, og hvis voksansigter man så gennem de opslåede hjelmvisirer, tjente kun til at forøge Keysers forstemthed. Han blev stående ubevægelig på dørtærsklen, en mørk rødme farvede hans ansigt, sveden randt ham ned af panden, og han drejede sin sømandshue mellem fingrene, uden at sige et ord.

Hans ærinde var yderst simpelt – han skulle ikke sige andet til mester Tapper, end de ord:

"Mester Tapper, havnekaptajnen lader Dem bede om at komme ned til havnen med skibet *Westellingswerf*s udrustningsliste, da det skal gå under sejl i morgen."

Men overtydet om, at Lovens Mand, der havde årsag til had, altid ville kunne finde midler til at skade en, da kanoneren Franz jo var blevet hængt, blot fordi han sagde "Gud nåde jer", så lodsen i den lange sætning, han havde at fremføre, tusinde snarer, hvori han kunne falde.

"Nå, hvad vil du?" spurgte skriveren ham barsk. "Er du snart færdig med at glo på mig med dine store øjne som en drøvtyggende okse?"

Lodsen troede, han var solgt; i skriverens ord så han en truende hentydning til Berthas kvies uanstændige opførsel mod Hercules; han troede derfor at handle klogt i at bemærke så hastigt, han kunne:

"Follette er den sagtmodigste skabning under solen, hr. admiralitetsskriver – så sandt som Engmøllen behersker passet

ved Meijlbloem!"

Mester Tapper stirrede forbavset på lodsen.

"Hvad Fanden er det, du fortæller mig om din Follette, om Engmøllen og passet ved Meijlbloem?" råbte han. "Er du forrykt? Eller vover du at holde mig for nar, slyngel?"

Keyser indså sin uklogskab, og for snildt at gøre sin fejl god igen, svarede han:

"Lad os antage, at jeg intet har sagt om Follette. Forresten tilhører den landstrygerske ikke Bertha længere, og Bertha kan egentlig slet ikke lide sorte køer. Hun solgte den for fjorten dage siden til mutter Brauer for hundrede franc og seks alen frisisk lærred, så De indser, at Bertha ikke har den ringeste skyld. Lodsen kan kun indestå for sit fartøj, som man plejer at sige!"

Keyser blev stedse mere og mere uforståelig, men han så alt for alvorlig og ængstelig ud, til at skriveren kunne tro, han ville more sig på hans bekostning. Han sagde derfor i en roligere tone:

"Hvor længe varer det, inden du kommer frem med dit ærinde, ulyksalige? Forklar dig. – Er det ikke havnekaptajnen, der har sendt dig herop?"

"Jo, hr. skriver," svarede Keyser fast.

"Nå, og hvad er det, du vrøvler om dine sorte køer og din mutter Brauer? Hvad har havnekaptajnen at bestille med de dumheder?"

"Intet, hr. skriver, ikke det allermindste; for om kvien også virkelig forfulgte Deres hr. søn, den unge fændrik, som styrtede på vaskepladsen, så har havnekaptajnen lige så lidt at skaffe

med det som Bertha – og hun er fri, for mutter Brauer har, som sagt, købt kvien."

"Hvad skal alt dette betyde, slyngel? Min søn – fændrikken – skulle flygte for en ko?" udbrød skriveren og tilkastede Keyser et forbitret blik. "Se dig for! Tag dig i agt! Man har fortalt mig, at man ofte har set dig luske omkring om natten i mistænkelige ærinder, at du er en hyppig gæst i værtshuset "*Ankeret*", samlingsstedet for alle smuglere på hele kysten –"

"Hør, hør, hr. skriver," råbte Keyser forfærdet over disse trusler. "Jeg vil i hele mit liv aldrig tage et lod eller en kikkert i hånd igen, hvis hr. fændrikken, hvem jeg respekterer som en værdig officer, kan nægte at –"

"Ti!" tordnede skriveren.

"Denne sømand har ret, jeg flygtede for koen," sagde Hercules.

Keyser trak vejret dybt, som om han følte sig befriet for en tung byrde.

"Du – du flygtede – for en ko? – Du, Hercules?" stammede skriveren. "Det er umuligt!"

"Jeg flygtede for koen!" gentog Hercules, der nærede et dunkelt håb om, at denne tilståelse ville nedstemme faderens eksaltation.

"Flygtede – for … for en ko?" sagde skriveren endnu en gang, som om han ikke kunne tro sine øren.

"Ja, og jeg flygtede, fordi jeg var bange for dyret," sagde Hercules modigt, idet han tænkte, dette skulle bibringe faderen det sidste slag. "Jeg gentager det: Jeg flygtede, fordi jeg var bange."

Efter en kort eftertanke opløftede skriveren sin pande med et glædestrålende blik; hans tvivl om sønnens mod var forsvundet, og han udbrød med stolthed, idet han pegede på fændrikken:

"Med hvilken foragt tilstår han ikke, at han flygtede for en ko. Ja, det klæder den mand, der føler sig stærk, at bekende en uvilkårlig svaghed. Dette træk manglede blot endnu for at fuldstændiggøre min søns lighed med de største helte fra den ældre og nyere tid. De havde næsten alle en vis uovervindelig antipati. Hannibal for musen, Epaminondas edderkoppen, Marlborough ørentvisten og Turenne fårekyllingen. Men man ser nu forskellen! Hercules har også antipati, men selv i denne ligger der noget storartet – noget uhyre – noget heltemæssigt; den viser sig ikke for et insekt – for et halmstrå – men for tyrens mage og moder – tyrens, et af de vildeste dyr i skabningens kæde!"

Derpå vendte han sig til Keyser og vedblev med en triumferende mine:

"Du ser det, værdige lods, du hører det, han tilstår det med en imponerende oprigtighed, han er bange for en ko … Ha, ha, ha. Er det ikke modigt nok?"

Skriverens ansigt røbede en sådan tilfredshed, at Keyser, der nu beroligede sig, ikke undlod at tilskrive sin snilde samtalens lykkelige udfald, og vedblev derfor:

"Ja, hr. admiralitetsskriver, det var modigt flygtet – overmåde modigt. Der gives ikke mange blandt de allertapreste, der ville have flygtet således for Follette."

"Hvad du siger der, er såre fornuftigt, lods Keyser. Når du går, kan du lade madam Balbine give dig et glas genever. Men hvad Djævelen var det, du havde at melde mig?"

"Jeg skulle melde Dem, hr. skriver, at havnekaptajnen venter Dem med *Westellingswerf*s udrustningsliste, da skibet skal gå under sejl i morgen tidlig. I arsenalet er alt i bevægelse, man taler om, at tropper skal indskibes i en fart. Nogle siger til norden, andre til syden. Men enten det er nord eller syd," tilføjede Keyser med et suk, idet han tænkte på Bertha, "så gives der dog øjeblikke, da selv de bedste søfolk forlader landjorden med smerte."

Mens lodsen talte, overlagde skriveren; pludselig slog han sig for panden og råbte med et blik på sin søn:

"*Westellingswerf* er jo det skib, der skal overbringe de tropper, regeringen i Surinam har forlangt. Skønt dit regiment ikke hører til dette kontingent, Hercules, kan jeg dog se på dine øjne, at du ville give alt i verden for at bivåne denne ekspedition. Nuvel, jeg kommer vel til at føje dig i dine luner. Gid du må finde min gode Rudchop i live! Han vil blive dig en anden fader! – Nå, jeg må tage mod til mig – for jeg behøver mod – ubøjelige Hercules."

"Men hvad er det for en trommen?" vedblev skriveren, "det er formodentlig tropperne, der skal afgå til Guyana. Vi har ikke en gang fire og tyve timer til at træffe de nødvendige forberedelser til din rejse; men hvem havde tænkt på det? Følg mig, jeg vil give madam Balbine de behørige ordrer, idet jeg går."

Næste dag omfavnede mester Tapper sin Hercules ømt, og ledsagede ham ombord på *Westellingswerf*, der endnu samme aften gik under sejl til Guyana. Han følte sig rolig, hvad sønnens skæbne angik, fordi en hemmelig anelse sagde ham, at han ville komme lykkelig og velbeholden tilbage, efter at have udstået talløse farer.

I hele Vliessingen talte man om intet andet end den unge, modige Hercules Tapper, der havde anholdt om tilladelse til at tjene kolonierne, skønt hans regiment ikke var bestemt til denne farlige ekspedition.

5. Indsøen

Hollandsk Guyana, en af Sydamerikas nordlige dele, blev mod nord begrænset af det atlantiske hav, mod vest af floden Pomarom, mod øst af floden Maroni, der tillige tjente til grænse for det franske Guyana, og mod syd af søen Amach, de portugisiske koloniers grænse.

Østen for Surinam, koloniens hovedstad, strakte sig parallelt med havet en lang skov, der i ordets egentlige betydning blev gennemskåret i alle retninger af floden Comewines vande såvel som af tusinde bække, der strømmede ned fra bjergene og udgød sig i floden.

Når disse vande blev forøget af æquinoctialregnen, såvel som af Atlanterhavets stigen, gik de ofte over deres bredder, og de lavere steder af skoven, der næsten altid var oversvømmet, forvandlede sig lidt efter lidt til omfangsrige, sumpede indsøer.

Træerne, der blev undergravet og skyllet op med rod af disse stående vande, forsvandt efter flere års forløb, og hist og her på overfladen dannede der sig en tynd skorpe over denne store sump, der snart dækkedes af den yppigste grønne vegetation. Disse dyndskorper, der ikke kunne bære nogen betydelig byrde, lokkede den ubesindige, der vovede sig ud på dem i det sikre fordærv, idet han nødvendigvis måtte synke igennem og forsvinde i en afgrund af tykt mudder. Sådanne dyndskorper kaldte indianerne for biri-biri. Disse afgrunde var så meget farligere, som deres grønne overflade ikke let kunne skelnes fra

de naturlige enge, der dannedes af en fastere jordbund, og hist og her gennemskar de uhyre vandmasser.

I en af disse dybe ørkener vil vi hensætte læseren.

Det var mod slutningen af juni måned 1772, og klokken kunne vel være hen imod fire om eftermiddagen.

En af de nys beskrevne sumpe udstrakte sig i den ødeste og tætteste del af skoven. En arm af Comewine, der havde dannet sumpen, forsvandt i horisonten under et tæt, grønt buskads af kaktustræer, der begrænsede flodbredden.

Man kunne intet sørgeligere, men heller intet mere imposant tænke sig end den dødsstilhed, der herskede i det store vildnis.

Gennemskåret af flere grønne sandtunger syntes den ubevægelige, døde sø, der havde en mørk, blyagtig farve, at trække solens glødende stråler ned i sin afgrund uden at reflektere dem.

Vandet, der var glat som et spejl af stål, var så tungt, at kun nogle få dråber blev hængende matte som perler ved de skarlagenrøde brokfugles eller hvide strandløberes vinger, der nu og da berørte overfladen.

Disse fugle udstødte hvinende skrig, idet de svævede over de store mami- og banantræer, hvis kæmpeblade var dækket med sammensnoede klumper af gule, sortplettede slanger. Når deres fjender kom i nærheden, trak disse slanger deres frygtelige knuder tættere sammen, rejste de flade hoveder i vejret og bevægede sig så hurtigt til alle sider, at man ikke så andet under de grønne blade end en forvirret blanding af guld og ibenholt.

Havde en af fuglene endelig grebet sit bytte, kastede den de lange, røde ben tilbage, åbnede sine stærke, mælkehvide vinger,

holdt slangen, trods dens krampagtige bevægelser og dens hvæsen, fast i det krumme næb og fortærede den derpå ved en af søens bredder.

På et andet sted så man hele flokke brune labradorænder med purpurrød hals dække søens overflade; ofte fløj de pludselig op, når en grådig kaiman viste sit afskyelige, med grålige skæl dækkede, hoved over vandfladen, og sædvanligvis blev da også nogle tilbage som dens bytte.

Rundt omkring denne sump voksede sivrør og hibiscus med karmoisinrøde blomster til den uhyre højde af tolv fod. Andre vækster, der trivedes ved søens bredder, f. eks. senegaroden med sine røde klokkeblomster, arcostaen og agaven, blandede sig med disse græsarter og dannede rundt om søen et bredt bælte af kæmpeplanter, der sluttede sig til skovens rand.

Skoven frembød den sydlige vegetations hele pragt og kraft. Catalpaerne, magnolierne, tulipantræet, sassafrastræet, palmerne og bananerne havde her opnået en vidunderlig højde.

Deres løvværk og dettes forskellige grønne farver, dannede masser, der var ligeså mangfoldige i skikkelse som i kulør; aristolocha, bignonia og passionsblomster forenede de tætstående træer med hinanden ved et uigennemtrængeligt trævlet væv af kæmpestore lianer. Disse snylteplanters skud dannede i forening med de buske, der i ordets egentlige forstand overalt slyngede sig i hinanden, en væg, som det var umuligt at gennembryde.

Op af disse masser af mørkegrønt løv hævede sig hist og her et bøgetræ med purpurrøde, kantede blade, sukkerahornstammer med deres hvide og lyseblå ved, og melontræet – dette kongelige træ, hvis lige, ranke stamme

ligner en søjle af udmejslet sølv, der bærer en kapitæl af smaragdblade, hvori de rubinrøde frugter vugger sig på det yndigste.

Papegøjer med himmelblå vinger og karmoisin- og gulplettede fjer, såvel som små grå papegøjer med røde hoveder opsøgte, matte af heden, den friske jordbund, idet de, trods deres instinktive frygt for slangerne og jaguarerne, dalede ned ved foden af træerne.

Ikke et eneste vindpust furede søens glatte flade. Atmosfæren var kvælende, luften besvangret af den skarpe lugt, vandplanterne uddunstede, og man følte også den varme og fugtige ånde fra skovene, hvis mørke dyb er utilgængeligt for solen.

Solskiven, der skjultes af træernes toppe, udbredte lysstrømme vidt og bredt, så glødende som smeltet bly; gradvis synkende viste den sig på en mørk safirblå himmel, der antog en glimrende, brunlig guldfarve i den fjerne horisont.

Med undtagelse af sneppernes og sekretærfuglens lydelige skrig tav alt; alt var stumt, roligt og ubevægeligt i denne smelteovn.

Vi omtalte, at man ikke mærkede det ringeste vindpust; dog bemærkede man pludselig en sagte vaklen i toppene af de høje planter, der dækkede sumpens højre bred og formodentlig blev sat i bevægelse af et eller andet krybende legeme.

Denne bevægelse trak sig langsomt fra skoven hen imod søbredden.

Nogle skegæs med grå rødplettede fjer blev skræmt op af deres skjul, fløj op fra deres leje i sivet og svævede hen over sumpen med vidtudstrakte vinger.

Pludselig lød på den venstre bred af søen det rå, klagende skrig, hvorpå man kender den glente, indianerne kalder tay-bay eller dødsfuglen.

Planterne på den højre bred blev atter ubevægelige, som om det usynlige legeme, der krøb igennem dem, pludselig havde gjort holdt. Det samme skrig lod sig igen høre to gange, men hver gang på et forskelligt sted og med en noget forskellig betoning.

Efter få minutters forløb satte græsset på den højre bred sig atter i bevægelse i retning af skoven hen ad søen til, og et øjeblik efter viste en indianer sig, krybende på hænder og fødder, ved bredden af sumpen.

Her blev indianeren liggende ubevægelig i flere minutter, halvt skjult af vandplanternes brede blade, og kastede et opmærksomt gennemtrængende blik til alle sider.

Denne indianer, hvis navn var *Urow-Curow*, var høvding for piannakotawernes stamme, der havde forenet sig med de oprørske negre. Hans hele legeme var farvet lyserødt af arnokaens frø, blandet med bæverolie. Et stykke hvidt, gulstribet bomuldstøj omslyngede hans lænder; i bæltet bar han en lang kniv; i den højre hånd holdt han sin bøsse, hvis lås omhyggeligt var omsvøbt af en klap af tapirhud, som vandet ikke formår at gennemtrænge; i nogle remme hang tigertænder og vildsvineklove; et omhyggeligt tilproppet oksehorn indeholdt hans krudt, og den øvrige ammunition havde han i en lille pose af samme skind som klappen på geværlåsen.

Indianerens ansigt var ligesom det øvrige legeme farvet rødt og påfaldende tatoveret.

To store violette og mørkeblå kredse, der forestillede to i hinanden snoede slanger og formodentlig var frembragt ved indætsning af tapovripaens frø, omcirklede hans øjne; to lige linjer af samme farve gik ud fra hans med tætte sorte hår dækkede pande, trak sig ned over kinderne på begge sider og forenede sig midt på hagen.

En sølvring, der var trukket gennem næsen, og nogle røde og blå papegøjefjer, der var fæstet på hovedet med en snor af muslingeskaller, fuldendte denne krigerske piannakotawa-høvdings, den vilde Zam-Zams allieredes, prydelse.

Et øjeblik lyttede han opmærksomt i retning mod vest. Derpå satte han begge tommelfingrene i munden og efterlignede med utrolig færdighed tigerfuglens skarpe piben.

Den blev straks besvaret af tay-bayens dybe gravstemme; en anden indianer, der bar lignende våben og var tatoveret på samme måde, viste sig i buskene på den anden side af sumpen, der her ikke var synderlig bred.

Efter at begge piannakotawerne havde vekslet nogle hemmelighedsfulde tegn med hinanden, idet de pegede mod vest, hvor solen nu hurtigt begyndte at dale, trak de sig begge tilbage i buskene, der nu atter blev ubevægelige.

Søen blev gennemskåret af flere landtunger der kun alt for let kunne forveksles med de biri-biri, der dækkede mudderdybene.

Efter flere omveje gennemskar en af disse landtunger sumpen næsten i lige linje, hvor den var smallest, og trak sig hen i en kort afstand fra begge de bredder, på hvilke indianerne lå i baghold.

De havde næsten holdt sig således skjult i en halv time, da en neger viste sig på søens bred, ledsaget af to hunde.

Efter at have vandret langs søen i nogen tid med forsigtige skridt, betrådte han landtungen, der måtte forkorte hans vej betydeligt, da han således sparede den lange omvej, han ellers måtte have gjort for at nå den østlige del af skoven, som han syntes at skulle hen til. Negeren var i sin alders fulde kraft; hans krusede hår begyndte at farves gråt i tindingerne; hans træk røbede mod og et muntert sind; han bar en bredskygget hat af risstrå og en blå og hvidternet bomuldsjakke; hans benklæder, af samme farve og samme stof, blev holdt fast om livet af et bælte, hvori han bar sine jagtredskaber og en lille sabel med lige, spids klinge og et skæfte af sølv.

Han gik barfodet og holdt sit gevær skudfærdigt som en jæger; i et læderbandolier, der var helt gennemtrukket af en snor, snoet af aloetråde, bar han et dusin regnspover, bekkasiner og vandhøns, som han havde skudt og fæstet i snoren ved hovederne.

Begge hans hønsehunde, der var små og gulplettede, fulgte ham lige i hælene.

Denne neger bar på sin venstre arm en bred sølvplade, hvorpå ordene: "Cupido, europæerne tro i 1767" stod indgraveret med store bogstaver.

Denne æresplade havde regeringen bevilget de af Guyanas kolonialnegre, der havde kæmpet tappert mod oprørerne ved Sarameca. Den sorte Cupido, der tilhørte plantagen Sporterfigdt, havde i længere tid vist sig værdig til denne hædrende belønning ved mangehånde tapperhedsprøver under den vilde Zam-Zams og hans hordes forfølgelser.

Når Cupido ikke tog del i krigen som medlem af Guyanas sorte milits, forvaltede han en jægers funktioner for plantagen

Sporterfigdt, som han forsynede med vildt. Han var en så duelig skytte, at han aldrig vendte tilbage, uden at have sit jagtbandoler eller *yoto-pay* rigt behængt.

Vant til at frygte for maronnegrenes og indianernes baghold blev Cupido stående et øjeblik på landtungen og så sig opmærksomt omkring; derpå kaldte han på begge sine hunde, som han havde givet navnene "Manioc" og "Cassave", og gjorde en bevægelse mod dem med mundingen af sit gevær, for at befale dem at gå i vandet og gennemstøve sumpbredderne.

Cassave og Manioc adlød øjeblikkelig denne stumme befaling af den sorte og gik i vandet, den ene til højre, den anden til venstre, og hver svømmede til sin bred.

Cupido var nu inden for de skjulte indianeres skudvidde; han blev stående for at se resultatet af hundenes efterstøven.

Den stramme lugt af bæverolien, hvoraf piannakotawerne betjente sig ved tatoveringen, var så stærk, at Cupido havde dresseret sine hunde til at stå på de vildes fært.

Manioc, der befandt sig under vinden fra indianeren på den højre bred, sporede denne lugt så tydeligt, at den standsede midt i vandet; det vil sige, den svømmede ikke videre men bevægede sig blot så meget, at den kunne holde sig på samme sted, idet den af og til drejede hovedet om imod sin herre.

Cupido kendte sine hunde for godt til at tro, at det var dem muligt at opspore en sumpfugl i så stor en afstand.

Overtydet om, at en indianer lå skjult bag sivene og tvunget til at følge landtungen, for at komme tilbage til Sporterfigdt, måtte den sorte opbyde sin hele skarpsindighed og sit hele mod for at drage sig ud af denne farlige stilling.

Af frygt for at hans fjende skulle høre den svage larm, Manioc gjorde, idet den svømmede, kaldte Cupido hunden tilbage ved et tegn, da den atter vendte hovedet om imod ham.

Det lydige dyr fulgte opfordringen på stedet, svømmede tilbage til landtungen og lagde sig ned bag sin herre.

Cassave, der ikke havde fordelen af vinden overfor den anden indianer og derfor ikke kunne spore ham så godt, svømmede lige til sumpens bred og gik derpå ind i sivene. Cupido blev stående ubevægelig og fulgte hundens bevægelser, som han kunne skelne på sivenes, men den sidste ophørte pludselig, og han sluttede deraf, at Cassave stod for noget.

Om det var for et menneske eller et dyr, vidste den sorte ikke.

I denne uvished besluttede han klogeligt at handle som om to fjender lurede på ham.

Han huskede desuden på, at han i det fjerne, da han nærmede sig sumpen, havde hørt en tay-bays og en tigerfugls skrig; intet var i øvrigt naturligere end denne omstændighed; for idet indianerne således veksler signaler, driver de deres list så vidt, at de kun efteraber de fugles skrig, som sædvanligvis svarer hinanden, idet de enten opsøger eller forfølger hinanden. Cupido tænkte derfor, at dette skrig muligvis kunne have været et aftalt tegn mellem piannakotawerne.

Han fæstede med den naturlige skarpsindighed, der er egen for mennesker af hans stand og race, sit gennemtrængende blik snart på den højre, snart på den venstre søbred.

Snart bemærkede han i den retning, Maniocs standsen havde antydet, en ganske sagte bevægelse midt i en hibiscusbusk, og denne opdagelse lettedes ham betydeligt derved, at den lange skarlagenrøde blomsterkrone, der udmærker denne plante, på

grund af sin farve trådte skarpt frem af den mørkegrønne omgivelse og derfor også på en vis måde frembød et sikkert sigtepunkt.

Cupido beholdt hele sin koldblodighed, tog sin bøssekradser, trak haglene op af geværet og ladede det med en kugle. En anden i et stykke fedtet skind indsvøbt kugle tog han i munden for hurtigere at kunne lade på ny, fremtog et slags relikvie fra sit bryst, kyssede den, mumlede sagte nogle ord, sigtede derpå længe på busken og skød uden at vide efter hvad.

Kuglen hvinede, knuste nogle siv og traf derpå hibiscusbusken så heldigt, at den lange stængel, der bar blomsterkronen sammen, sank.

Manioc ville springe i vandet for at hente det vildt, den troede jægeren havde fældet – for Cupido skød sjældent fejl; men negeren holdt den tilbage med en truende bevægelse og ladede nu ilsomt sit gevær på ny, idet han med spændt forventning imødeså følgerne af sit første skud.

Den høje busk sitrede et øjeblik heftigt, som om det menneske, den skjulte bevægede sig krampagtigt; derpå blev alt roligt og ubevægeligt som før.

Cupido var ganske overbevist om, at han havde dræbt eller dog såret en af sine fjender og følgelig ikke kunne foruroliges fra den venstre bred; men der var måske endnu en fjende tilbage at bekæmpe på den højre.

Negeren havde mærket sig stedet, hvor Cassave stod, men intet antydede i hvilken retning han skulle skyde. Øjeblikkene var kostbare, for også han kunne blive skive for et velrettet skud.

Med tankens hurtighed kastede han sig i søen, således at han havde landtungen mellem sig og den højre bred; Manioc fulgte ham.

Idet negeren holdt sig ved vandplanterne, der voksede på sandtungen, med den ene hånd, løftede han geværet op med den anden og gik med langsomme skridt og blot med hovedet over vand langs med den smalle sandtunge.

Således dækket kunne han uden fare iagttage den anden indianers bevægelser.

Sivet blev forsigtigt bøjet til side, og lidt efter lidt strakte den knælende piannakotaw, der holdt sit spændte gevær i hånden, hovedet ud af busken.

Forundret over, at han ingen så på landtungen, rejste han sig og så sig opmærksomt omkring. Han troede uden tvivl, at det var hans høvding, der havde skudt, og at negeren var styrtet i dammen.

Han lagde sit gevær på jorden og efterlignede tigerfuglens skrig på ny to gange efter hinanden.

Intet skrig svarede ham.

Cupido, der stadig holdt sig fast i vandplanterne med den ene hånd, lagde nu sit bøsseløb over en sten og var så heldig, idet han skød langs hen over vandfladen, at træffe indianeren i benet.

Piannakotawen vaklede og faldt uden at udstøde en klage.

To gange forsøgte han på at rejse sig igen, men smerten var så heftig, at han ikke formåede det. Med et vildt dyrs instinkt krøb han derpå tilbage i sivet for at sikre sig mod nye skud.

Cupido var henrykt over sin færdighed, men da han ikke vidste, om disse to indianere var hans eneste fjender, gik han

videre i vandet, til han nåede en tornet arcostabusk. Her steg han op.

Fra dette sted til skoven var engen smallere end hvor indianerne lå, og begge sumpbredderne var heller ikke så tæt bevokset her, at de kunne dække noget baghold.

Efter at Cupido derfor nøje havde undersøgt stedet med øjnene, løb han fremad så hurtigt han kunne; Manioc og Cassave, der nu var kommet til ham, fulgte ham i hælene. Han havde snart sumpen langt bag sig, nåede skoven og ankom uden flere hindringer til de ydre omgivelser af plantagen Sporterfigdt, hvor han havde hjemme.

6. Kolonien Sporterfigdt

Denne plantage var udelukkende bestemt til dyrkning af kaffe.

Efterhånden som Cupido nærmede sig, sagtnede han sine skridt og blev stående under et banantræ, hvorfra han havde en vid udsigt.

Den sorte undersøgte sit vildt, der ikke havde lidt skade af hans korte ophold i vandet, kaldte på begge sine hunde, kærtegnede dem, aftørrede sin svedige pande og åndede nu atter frit, idet han tid efter anden kastede triumferende blikke hen i retning af søen.

Det var mod slutningen af juni måned, hvori kaffen sædvanligvis bliver indhøstet første gang; den anden høst foregår i november måned.

I nogen afstand fra sig så Cupido de vide strækninger, der var beplantet med omtrent 2000 kaffetræer i deres fulde kraft. Disse skønne træer stod ti fod fra hinanden; deres brune bark forsvandt næsten ganske under det eviggrønne løv, der var glat og glinsende som porcelæn, fint takket, tre til fire tommer langt og så at sige emaljeret med frugter af en livlig rød farve, der lignede kirsebær og frembragte den skønneste virkning.

Dagen hældede; alle plantagens sorte, mænd, kvinder og børn, var beskæftiget med at bringe den høstede kaffe hjem i vidjeflettede kurve.

De ledsagede deres arbejde med en monoton, sørgelig sang, som skik er næsten blandt alle vilde folkeslag. Ordene var en

blanding af hollandsk, engelsk og spansk, en dialekt, som var egen for koloniens negre og farvede.

Der gives intet mere sonort og blødt end dette sprog, hvis ord næsten alle ender på en vokal.

De sortes sang var yderst simpel; en af dem foredrog i en langsom takt nogle ord, der var improviseret med hensyn til arbejdet – som for eksempel:

"Kaffen er moden, kurvene fyldes!
I aften spiser vi gangotary.
I aften vi danser til *kiemba-toe-toe*!" – osv.

Derpå gentog alle arbejderne disse ord i og ledsagede dem med langtrukne toner.

Sporterfigdts slaver så lykkelige og tilfredse ud.

Kvinderne bar bomuldskjoler med afstikkende farver; på skuldrene holdtes de sammen med bånd af samme stof. Mændenes eneste klædningsstykke bestod i korte benklæder; knæene og skinnebenene var blottet.

En klokke lød i det fjerne; det var tegn til at arbejdet var endt; for solen var nær ved at gå ned.

Cupido fortsatte nu sin vej og fordoblede sine skridt, for at komme til Sporterfigdt, inden broen blev trukket op.

Han nåede snart slaverne.

De voksne af begge køn bar kurve med kaffe på hovederne.

Børnene bar kalabasser og fade, hvori de havde bragt mad til arbejderne.

Mange af denne plantages negre hørte, ligesom Cupido, til coromantyn-stammen. Denne afrikanske nation udmærker sig ved styrke og godmodighed. Negerhandlerne holdt derfor også en coromantyn-neger en tredjedel dyrere end en neger fra

Loango, der i almindelighed var doven, ondskabsfuld og grusom.

Da enhver stamme havde sin forskellige tatoveringsmåde, kunne slavehandlerne og kolonisterne ikke tage fejl af de sortes herkomst.

Coromantynerne var kendelige på tre cirkelrunde ar, der gik tværs over hver kind fra næsen op til øret.

Loangoerne kendte man på visse tern-formede kvadrater på brystet og armene.

Da Cupido havde indhentet de sorte, blev han hilst med en vis hjertelig ærbødighed, der beviste den gunst, hvori han stod hos plantagens herskab.

"Der er noget til en kostelig *crou-crou* for *massera* [Note 2)]," sagde en neger til Cupido, idet han pegede på det vildt, hvormed jægerens bandolér var behængt. "Det synes, at dit krudt og dit bly har forvandlet sig til regnspurve, bekkasiner og vandhøns."

Denne vittighedskræmmer var en tyk neger med et muntert ansigt. Blandt sine medslaver bar han øgenavnet "Toucketytouck" på grund af sine funktioner som musikus og spillemand på *coroema*en, en lille tromme, der bestod af en kalabas, overspændt med kalveskind. Man slog på den med to pinde og ledsagede denne med en uophørlig, taktfast gentagelse af ordene "touc-kety-touc", der styrede dansens bevægelser.

"Mit krudt og mit bly har også forvandlet sig til noget andet, Toucketytouck – til piannakotawernes blod," svarede Cupido alvorligt og udstrakte sin hånd i retning af søen, for at betegne, hvor han havde kæmpet med indianerne.

"Er de røde brokfugle kommet på denne side Comevine?" råbte den sorte, idet han standsede og stirrede på Cupido med et udtryk af tvivl og forbavselse. Derpå strakte han den ene hånd – for med den anden holdt han kurven på hovedet – op mod himlen og udbrød:

"Massera deroppe se i nåde til os! Før har disse røvere dog aldrig vovet at gå over floden."

En ung, kraftig og velbygget neger blev stående, da han hørte dette udbrud fra Toucketytouck, så nysgerrigt på ham og spurgte, hvad der var på færde.

"På færde, min dreng?" gentog den tykke spillemand, idet han skød sin kurv ind under armen på den unge neger, der havde sin egen på hovedet. "På færde? Her, tag min kurv først. Denne nyhed betynger mig, og med en sådan byrde på hjernekisten kan jeg ikke tale."

Den unge neger, der forresten var stærk nok til at bære dobbelt byrde, opfyldte troskyldigt den listige Toucketytoucks ønske. Spillemanden gik nu videre ved siden af Cupido, henrykt over at være blevet sin kurv kvit. Den bedragne fulgte ham, forstærkede sine skridt og var lutter øre for at erfare, hvad den tykke spillemand ville fortælle ham til løn for hans føjelighed.

"Hvor mange indianere har du set?" spurgte Toucketytouck Cupido.

"Jeg så kun en eneste, men jeg tror, at jeg sårede to."

Spillemanden rystede på hovedet og udbrød:

"Der er langt fra de blå bjerge til floden Comewine. Piannakotawerne forlader kun deres landsbyer i store flokke. To indianere ville ikke have været alene. Resten af banden kan ikke være langt borte, og Saramecas maroner følger dem sikkert lige

i hælene. Zam-Zam er altså her i nærheden; for disse røvere fjerner sig aldrig langt fra hinanden."

"Zam-Zam?" råbte den unge neger, der opmærksomt havde lyttet til samtalen. "Zam-Zam?" gentog han med forfærdelse. "Han vil myrde alle, sorte, zamboer og *massera* selv, ligesom han gjorde på plantagen Nutenschadelayta."

Og som om han følte det bydende nødvendigt at udtrykke sin skræk ved bevægelser, satte den unge neger sin og den tykke spillemands kurv ned på jorden, foldede hænderne, løftede dem fortvivlet mod himlen og udbrød i en slags sørgesang:

"Zam-Zam er gået over Comewine. Vore mødre, vore søstre og vore hustruer vil afskære deres hår og bære blå tørklæder som tegn på deres sorg. Zam-Zam er gået over Comewine."

Andre negre havde hørt disse ord; den skæbnesvangre efterretning bredte sig og fremskyndede arbejdernes gang i den grad, at Cupido og spillemanden var de sidste, der ankom til plantagen, efter at de med meget besvær havde formået den unge neger til at dæmpe sin skræk og atter optage sin dobbelte byrde.

Sporterfigdt var stærkt befæstet ligesom næsten alle koloniens plantagebygninger.

Kolonisterne måtte forsvare sig mod indianerne, oprørske negre og vilde dyr.

Bygningerne stod på et rummeligt stykke land, der indesluttede planterens våningshuse, negrenes hytter, magasinerne, kaffens tørrehuse, staldene og tre haver: En lysthave, en blomsterhave og en køkkenhave.

Idet man afledede den arm af floden, i hvis nærhed plantagen lå, i en kanal, havde man omgivet hele det rummelige

parallelogram med en dyb, bred grav, fuld af hastigt flydende vand.

I det indre blev denne kanal forsvaret af en smal, ti fod høj dæmning, på hvilken der med forskellige mellemrum var oprejst skilderhuse, der bestod af fire pæle med et tag af palmeblade.

Var der alarm på færde, blev der udstillet skildvagter.

Man kunne kun komme ind i det indre over en slags trækbro, der efter behag kunne skydes hen over graven og trækkes tilbage igen.

Man var netop i begreb med at trække den tilbage, da Cupido, Toucketytouck og den unge neger ankom.

7. Adoë og Jaguarette

Plantagen Sporterfigdts hovedbygning stod ved bredden af den omtalte flodarm.

Det var en lang bygning, og bestod, ligesom alle boliger i Guyana, kun af en eneste etage og var dækket med små palmeblade, som man havde lagt over hinanden ligesom teglstenene på vore tage.

Mens alle de sorte tømte deres kaffekurve i opsynsmandens påsyn, der strengt efterså, om enhver slave havde behørigt opfyldt sit dagværk, gik Cupido til hovedbygningen for at aflevere sit vildt i køkkenet.

Natten, der i de tropiske lande følger på dagen uden noget tusmørke, var pludselig frembrudt. Det svage skin fra nogle stearinlys, der brændte i store krystalvaser, oplyste husets fornemste værelse.

Dette var en stor sal med paneler af citrontræ, hvori der lå de skønneste strågule årer, en særlig slags fernis gjorde træet blankt og glimrende. Sorte divaner af flettet siv, nogle borde og flere etagerer af farvet, vellugtende træ – møbler af lige så groft arbejde som kostbart stof – smykkede denne sal.

Hist og her på væggen hang jagt- og fiskeriredskaber, et stillads af jerntråd bar flere små og lette rigtudstyrede engelske geværer.

Trods den kvælende hede udenfor var luften frisk i dette værelse på grund af to vældige vifter, der i begge ender af salen

var fæstet til bjælker af smukt mahognitræ, der sprang frem fra loftet.

To små negre, der bar sølvringe besat med koraller om halsen, armene og benene, holdt disse vifter i bestandig bevægelse ved hjælp af lange snore.

Midt i denne luftstrøm hang en rummelig hængemåtte, der var vævet af indianerne med en sjælden kunst og broderet med glimrende mønstre.

Et stort flors omhæng, der tjente til at holde moskitoerne ude, var trukket gennem en sølvring i loftet og indhyllede delvis denne hængemåtte, der blev sat i bevægelse af en midaldrende mulatinde i en rød- og gulstribet bomuldskjole. Om hovedet bar hun et tørklæde, der var slynget om det i form af en turban. Dette fruentimmers ansigt var fint og klogt; hendes træk måtte sikkert en gang have været særdeles skønne. Hendes hals og fingre var smykket med guldkæder og ringe. Af de maroquinsandaler, hun bar på fødderne, så man, at hun var fri.

Siddende foran et lille bord af citrontræ, der blev oplyst af en glaslampe, syntes mulatinden med stor opmærksomhed at prøve sammensætningen af forskellige kort, der var bemalet med figurer; disse figurer, der var groft malet, men til dels yderst komiske, forestillede dyr, frugter, blomster, indianere og hvide.

To unge piger, hvoraf den ene lå og den anden sad oprejst på luftsengen, fulgte hendes kabbalistiske operationer med opmærksom og ængstelig nysgerrighed. Mulatinden hed Mami-Za.

Intet kunne være mere henrivende end det billede, disse to unge piger frembød.

Den ene var hvid, den anden var en indianerinde.

Den hvide, Adoë Sporterfigdt, var den fader- og moderløse ejerinde af plantagen og tyve år gammel.

Indianerinden, der var seksten år, var ufri. Kolonisten, Adoës fader, havde givet hende navnet Jaguarette på grund af hendes smidighed, hendes mod, hendes lethed og måske også på grund af hendes vilde karakter, egenskaber og fejl, der formodentlig forekom den afdøde planter at have en vis lighed med tigerkattens eller jaguarens.

Adoë, der bar et langt gevandt af fint persisk linned, havde blottet sine arme og sin hals.

Halvt liggende i hængemåtten støttede hun hovedet i sin venstre hånd, medens den højre hvilede på den lille indianerindes skulder. Jaguarette sad på kanten af luftsengen, hendes fødder hang ned under det orangefarvede skørt; hun havde foldet hænderne på knæet og iagttog Mami-Za med lige så stor opmærksomhed som sin herskerinde.

Adoës træk var fuldkommen regelmæssige; hendes ansigtsfarve, der var matbleg som alle kreolerinders, fremhævede det sorte i hendes øjne, i de lange vipper, der beskyggede dem, i hendes svære hår og de skarpttegnede øjenbryn; hendes mund var lille og smukt formet, hendes tænder hvide, men hendes læber farveløse.

Hendes ansigt vidnede om fasthed og vanen til at befale. Hendes figur var lille, rank og elegant.

Jaguarette, der var langt mindre end Adoë, havde en kobberfarvet hud, men den var så blød, så glat og så fløjlsagtig som rispapir. Hendes hår, der var endnu sortere end hendes

herskerindes, var fint og glat og havde et blåligt skær. Hun bar det i en yndig fletning om hovedet.

Hendes næsten barnlige træk mindede virkelig om katteslægtens hele nydelighed, ondskab og snedighed. Hendes store brune og runde øjne, hendes smukke øjenbryn, der gik lidt i vejret henimod tindingerne og sænkede sig henimod næsen, der ikke var synderlig fremspringende, hendes små tænder, der var hvide som perler og stod lidt fra hinanden; hendes ringeste bevægelser, der stedse var fulde af ynde, smidighed, kraft og elegance, fuldendte den unge piges næsten fysiske lighed med et af de nydeligste og ondskabsfuldeste dyr i skabningens rige.

Vi må endnu tilføje, at Jaguarette var fundet i skoven som et lille barn af Adoës fader efter en kamp med indianerne; at hun derfor vel var slavinde, men altid var behandlet som et forkælet barn af planteren og hans datter, og at hun hang ved den sidste med den inderligste hengivenhed.

Adoë havde mistet sin moder, medens hun endnu lå i vuggen. Hendes fader, der var lige så uforfærdet som utrættelig, havde grundet plantagen Sporterfigdt med hakken i den ene hånd og geværet i den anden for at kunne afværge indianernes og maron-negrenes uophørlige angreb.

Midt i disse truende og bestandige farer var Adoë, der desuden besad en fast, bestemt, dristig og lidenskabelig karakter, blevet opdraget af sin fader mere som en dreng, end som en pige.

Da hun var femten år gammel, ledsagede hun næsten daglig sin fader på jagten; hun var bevæbnet med et gevær og kappedes med planteren i jægerdygtighed. Under flere af

indianernes angreb på plantagen veg hun som en tapper amazone ikke fra sin faders side, forskanset med sine negre bag kanalmuren måtte han da udholde en slags belejring i Sporterfigdt, men tvang hver gang de vilde til et tilbagetog.

Som eneste arving til sin faders betydelige godser, overlod Adoë disses styrelse til plantagens opsynsmand, der havde ægtet Mami-Za, trods forskellen i deres år.

Denne opsynsmand, en hvid ved navn Bel-Cossim, en retskaffen, streng, forstandig og virksom mand, var kolonisten Sporterfigdts datter ligeså tro og hengiven, som han havde været faderen i en lang række af år.

Dette var de to smukke iagttagerinder af Mami-Zas spådomskunster. Mami-Za – en barnlig udtale af Amie Theresa – havde været Adoës amme og senere beholdt dette barnlige, fortrolige navn.

"Nå, Mami-Za, hvad ser du i dine kort?" spurgte Adoë utålmodigt. "Vi skriver den enogtyvende i dag, og du har jo villet afvente denne dag i måneden, for at læse i din tryllebog."

Mami-Za gjorde en bydende bevægelse med hånden, som for at påbyde tavshed.

De to unge piger vekslede et ondskabsfuldt blik. Jaguarette drev endog sin uærbødighed såvidt, at hun vrængede ad mulatinden.

Trods den tilsyneladende spot, hvormed indianerinden og Adoë behandlede Mami-Zas hemmelige videnskab, nærede begge dog en dyb tiltro til den; for sælsomme tilfælde havde ofte bragt mulatindens spådomme til at gå i opfyldelse.

Mami-Za lagde endelig sine kort i orden med en imponerende højtidelighed, delte dem i to rader, der lå i kort

afstand fra hinanden, betragtede sit værk med en selvtilfreds mine og vendte sig nu til Adoë med de ord:

"Kom, kom, kære pige. Kom nu her, så skal jeg forkynde dig din fremtid."

Kreolerinden og Jaguarette sprang med to gazellers lethed ned fra hængemåtten; Adoë satte sig på sin ammes skød; indianerinden knælede ned på en måtte, lagde sin lille hage på kanten af bordet, opspilede øjnene så højt, de kunne komme, og var således behørigt forberedt på at skænke Mami-Zas vidunderlige spådomme fuld opmærksomhed.

"Hør nu nøje efter, hvad jeg siger, kære datter," sagde mulatinden til Adoë. "Jeg ville vente til i dag med at gøre det nye forsøg, fordi dagens dato angiver antallet af dine år. Pas derfor nøje på!"

Mulatinden berørte nu de allegoriske blade med spidsen af sin pegefinger og fortolkede dem således:

"Disse tre kort forestiller hver især en *Seven-years-bounty*, en plante, der blomstrer syv år, inden den bærer frugt. Tre gange syv er en og tyve. 21 år – det er din alder!"

Adoë og Jaguarette så på hinanden og rystede forundrede på de små hoveder.

Mulatinden vedblev, idet hun tog det første kort:

"Du var barn til du var syv år … Det er for de første Seven-years (og hun lagde det første kort til side). Til dit fjortende år var du en ung pige – det er for de næste Seven-years (hun lagde også dette kort til side).

I dit en og tyvende år bliver du gift. Du ser at – de tre gange syv år, der udgør din alder, tillige betegner de tre afsnit i dit liv, hvori du var barn, pige og hustru."

Denne strengt logiske slutning satte på ny de unge piger i forundring, og Adoë sagde i en eftertænksom tone til sin amme:

"Mami-Za, du mener, at jeg vil blive gift i år. Men her er jo ingen, der kan ægte mig, bortset Joseph Syderhan fra plantagen Syderhan, den gamle Schouten, og den ondskabsfulde, enøjede Ultock; og Adoë vil hellere forblive pige hele sit liv igennem end ægte nogen af disse tre mænd."

"Mit kære barn, jeg ser heller ikke nogen af disse tre mænd som din tilkommende, uagtet man siger, at de alle tre er forelsket i dig."

Adoë gjorde en bevægelse, der røbede den største ringeagt.

"Du ser denne solfugl? – Denne sluddervorne fugl valgte jeg som billede på den snakkesyge Syderhan; tre gange har denne fra stilken afrevne caraïbe-rose, dette symbol på ulykkelig kærlighed, ligget mellem Syderhan og dig."

"Gud skænke Syderhan ro! – Men hvem skal jeg da ægte, Mami-Za?" spurgte Adoë utålmodigt.

Ammen opløftede fingeren for at påbyde tavshed og vedblev:

"Ligedan gik det med den gamle Schouten, der forestilles ved den skaldede abe, og med den ondskabsfulde Ultock, den enøjede, som denne kaiman med det ene øje er et symbol på. Den fra stilken afrevne caraïbe-rose, har bestandig ligget dem i vejen."

"Ja, men hvad så videre?" råbte Adoë med et forkælet barns heftighed. "Lad kaimanen sønderrive aben og aben æde solfuglen! Men hvem skal jeg ægte, amme? Hvem skal jeg ægte?"

"Hvem du skal ægte? Kære pige, det skal jeg sige dig. Hvad ser du på dette kort – på det mellemste der?"

"En fugl, som jeg ikke kender, men som ser stolt og dristig ud."

"Og på kortet ved siden af – hvad ser du der, kære datter?"

"En liden hvid turteldue."

"Og videre?"

"En smuk caraïbe-rose i fuldt flor, der slynger sig om den med blomster dækkede *Seven-years-bounty*."

"Og her på dette?"

"En busk af kaktusplanter," svarede Adoë, idet hun, hver gang hun nævnte et kort, så på sin amme med et spørgende blik.

"Nu vel, kære pige! Fuglen, som du ikke kender, med det stolte, dristige udseende er en europæisk falk; den er uforfærdet som ørnen – og det betyder, at en smuk og tapper europæer nu sejler over havet for at ægte dig."

"Mig? Mig!" udbrød Adoë med glædeblandet forvirring; for at ægte en europæer var den gang alle unge kreolerinders skønneste drøm.

"Ja," svarede ammen; "for den lille hvide turteldue, der tre gange – hvordan tilfældet end ordnede kortene – ligesom lå under den uforfærdede falks vinger – den hvide turteldue er min søde lille datter – det er dig."

"Virkelig, det er mig?" sagde Adoë og foldede hænderne.

"Den skønne, blomstrende caraïbe-rose, der omslynger en med frugter betynget *Seven-years-bounty* betyder en kærlighed, der vil lyksaliggøre dig i dit enogtyvende år. Kaktustræet, hvis grene bliver rødder, og hvis rødder bliver grene, der slår rod for at frembringe nye skud, er billedet på en lang efterslægt, der skal overleve Dem. Men ak!" vedblev ammen med et suk. "Hver sol har sin nat, hvert lys sin skygge. Denne abomaslange,

billedet på piannakotawernes vilde høvding, der i kortene stedse synes at krybe og hvisle omkring falken, forkynder, at den tapre europæer vil få store farer at bekæmpe; men denne *cosakai* viser, at han vil vide at trodse dem med løvemod."

"Den stakkels europæer," sagde Adoë og løftede sine hænder mod himlen.

"Den ondskabsfulde slange Aboma!" udbrød Jaguarette.

"Og dog trods alle de gode tegn, der synes at beskytte europæeren," tilføjede mulatinden i en eftertænksom tone efter en kort tavshed, "har denne lumske panter tre gange behersket mit hele spil, og havde hver gang en dødsfugl på den ene side og en glædesfugl på den anden."

Og mulatinden, der formodentlig ville rådspørge skæbnen endnu en gang, lagde kortene op på ny.

Adoë hensank i drømmerier.

Et besynderligt tilfælde bestyrkede hendes ammes spådomskraft. To gange havde hun drømt, at hun var en europæisk soldats brud. Men for Adoë var det en piges skønneste drøm at ægte en europæer, der bar epauletter.

De hollandske kreoler, der opdrages i kolonierne, er i almindelighed brutale spillere og drukkenbolte og befatter sig mere med de farvede piger end med kreolerinderne. De officerer, der først kom til kolonien og overstod klimafeberen såvel som de øvrige farer, gjorde derfor ofte ret gode partier.

Man kan derfor let begribe, at Adoë, der var uafhængig, rig, uendelig overtroisk og troede ubetinget på sin ammes tåbelige spådomme, måtte blive eftertænksom, da Mami-Za havde talt færdig.

Under dette optrin havde indianerinden ingen deltagelse ytret; med hagen støttet på bordet havde hun skiftevis betragtet Adoë og ammen. Kun to gange, og da næppe et sekund hver gang, lukkede Jaguarette sine store øjne, hendes overlæbe bevægedes af en krampagtig, næppe mærkelig sitren, og man så hendes hvide tænder.

Skønt denne bevægelse fo'r flygtigt som et syn over den unge piges ansigt, havde hendes mine dog et øjeblik et sælsomt, næsten skæbnesvangert udtryk.

Efter at opsynsmanden Bel-Cossim havde ladet en negerinde spørge, om han måtte komme ind i salen, trådte han ind og afbrød således sin kones kabbalistiske beregninger.

8. Opsynsmanden

Bel-Cossim var høj, mager, kraftigt bygget og solbrændt; hans hår var gråt, hans øjenbryn sorte og buskede. Hans strenge ansigt røbede fasthed, rolighed og overlæg, sædvanlige egenskaber hos mennesker, der er vant til at trodse store farer og ingen andre hjælpekilder har end deres forstand.

Adoës fader, der var fornuftig og menneskekærlig, var slået ind på en retning, som var ganske modsat de andre planteres. I stedet for at betynge sine slaver med arbejde, der gik over deres kræfter, havde han forsøgt på at være god og ædelmodig, men dog fast og bestemt, imod dem og at gøre dem deres slaveri tåleligt, næsten behageligt.

Hans negre arbejdede måske lidt mindre end de nærliggende plantagers, der bestandig blev drevet af frygt for opsynsmandens pisk, men de levede meget længere end de andre slaver, hvis helbred det anstrengende arbejde undergravede. Ingen af dem prøvede på at løbe bort, og hr. Sporterfigdt, der ikke behøvede at supplere antallet af sine negre, i det mindste ikke så ofte som de øvrige plantere, undgik således en betydelig udgift og vandt på den ene side, hvad han måske tabte på den anden, idet han ikke anstrengte sine sorte over deres kræfter.

Men dette resultat tilfredsstillede ikke planterne; de øvrige kolonister anså ham for en ligeså dum som farlig nyhedsjæger. Han ville, at hans negre ikke blot skulle være lykkeligere, men også flittigere end alle andre sorte i kolonien.

Som en forstandig mand indså han, at egennytten i almindelighed er det mægtigste drivhjul i det menneskelige samfund; han lovede derfor sine negre en lille løn, der skulle stige i forhold til arbejdet.

Ligesom alle andre folk, der har få nødvendigheder, er negrene i reglen dovne. Sporterfigdts negre, der følte sig lykkelige i deres stilling, indskrænkede sig til det mådeholdne arbejde, man pålagde dem, og følte ikke nødvendigheden af at gøre mere.

Kolonisten lod sig ikke vildlede deraf, for han kendte de sortes karakter nøje; han vidste, at trods deres dovenskab er deres forfængelighed grænseløs, når den én gang er vakt; han søgte derfor at vække ønsker hos dem for ved håbet om disse ønskers tilfredsstillelse at anspore dem til større virksomhed. Nogle af slaverne, der var mere arbejdsomme end de andre, fik ordre til at gøre en betydelig landstrækning ryddelig; dette arbejde skulle belønnes med nogle luksusgenstande, der blev købt i Surinam og var bestemt til at smykke deres usle hytter eller udstaffere deres koner og børn.

Virkningen af denne fremgangsmåde var overordentlig. Enhver af husfædrene blandt slaverne ville have et bord i sin hytte, eller en stol, eller et skilderi i ramme – han ville se sin kone eller sine døtre pyntet med et smukt tørklæde eller en sølvkæde.

At arbejde var, takket være planterens løfter, et sikkert middel til at komme i besiddelse af disse rare sager, og snart anstrengte alle slaverne sig, med undtagelse af nogle uhelbredelige lediggængere, for at vinde den lille løn,

kolonisten tilstod dem, og således tilfredsstille deres uskyldige forfængelighed.

Skønt denne ærgerrighed hos de sorte tilsyneladende var barnagtig, havde den dog en mægtig indflydelse på plantagen Sporterfigdts fremtid.

I stedet for at betragte sig som fængslet til en med forbandelser betynget jordbund og bestemt til en græsselig lod, hvorfra kun flugten eller døden kunne befri dem, følte negrene sig lidt efter lidt inderlig forbundet til deres hjem af familielivets bånd og de huslige forholds behageligheder.

Kolonisten så snart, at menneskelighed imod slaverne i mangel af en bedre bevæggrund, dog kunne betragtes som *en god spekulation*. I stedet for at se sine negre decimeret af anstrengelse eller fortvivlelse behøvede han i de tredive år, han forestod sin koloni, ikke at købe en eneste neger. En hel virksom, kraftig, fornuftig og lydig generation, der var født på selve plantagen, erstattede tabet af den ældre.

De sorte, der underkastedes en grusom behandling, arbejdede i almindelighed kun halvt så meget som gode, frie arbejdere; men Sporterfigdts slaver var lykkelige og dristige og indbragte deres herre en betydelig gevinst, skønt han lønnede dem.

Han kunne ikke blot fuldbringe det samme med 50 arbejdere, hvortil hans naboer brugte 100, men hos ham blev alt behandlet med en sådan omhu, at Sporterfigdts kaffe og sukker stod i langt højere pris i Surinam end de øvrige plantagers produkter.

Efter slige resultater var det naturligt, at Sporterfigdt vakte alle de hollandske planteres misundelse og had imod sig. Hans

lykke opbragte dem; man gjorde alt i verden for at ødelægge hans ejendom. Man forsøgte på at stikke den i brand og ægge hans negre til oprør; men opsynsmanden Bel-Cossims utrættelige virksomhed – og Bel-Cossim var sin herres tro billede – såvel som slavernes modige hengivenhed triumferede over denne hårdnakkede ondskab.

Under krigen med de bortrømte negre blev en del af Sporterfigdts slaver taget til regimentet. Alle udmærkede sig ved deres mod og hengivenhed for koloniens vel; nogle erholdt endog, som Cupido, plader af sølv til belønning for deres opførsel.

Men visse skurkes had kendte ingen grænser. Da planteren en dag kom hjem til sin bolig og kom forbi et kogehus, blev han myrdet på snigmordervis af et skud og døde nogle timer efter.

Den døende planter, der desuden ingen slægtninge havde i Surinam, kendte Bel-Cossims iver og retskaffenhed og udnævnte ham derfor til sin syttenårige datters, Adoës formynder og kurator.

Siden den tid havde opsynsmanden styret plantagen efter sin herres forstandige grundsætninger; kolonistens fjender vovede ikke at true hans datter, men de forfulgte Bel-Cossim med deres hele had, og flere gange havde han nær måttet bøde med livet for sit urokkelige forsæt: Nøje at følge den afdødes vilje.

9. De rejsende

Da Bel-Cossim trådte ind i salen, hvor Adoë og mulatinden befandt sig, så han alvorligere ud en han plejede.

"Hvad vil du, Bel-Cossim?" spurgte Adoë ham med velvilje.

"Nøglen til våbenkammeret, *massera*!"

"I hvad hensigt?" udbrød Adoë med en forbavselse, som Mami-Za delte.

Denne lod sine kort ligge og så overrasket på sin mand.

Opsynsmanden fortalte nu, hvorledes Cupido nær var blevet offer for et baghold, og tilføjede, at han tvivlede på, disse indianere var de eneste fjender, der havde forstukket sig i plantagens nærhed. Han holdt det desårsag for hensigtsmæssigt at være betryggende væbnet mod ethvert overfald.

"Men man siger jo, at Zam-Zam skal være i nærheden af floden Demerara," sagde Adoë, "og at han der har afbrændt plantagen og at major Rudchop er i begreb med at forfølge ham."

"I dag er han der, i morgen kan han være her. Følg mit råd, *massera*, og lad os bevæbne negrene. Indianerne vover sig sjældent alene bort fra deres boliger, og piannakotawernes landsbyer er langt herfra."

"Du har ret, Bel-Cossim," svarede Adoë efter en kort betænkning, uden at vise den ringeste frygt for at trodse de farer, der uophørligt truede hende.

"Jaguarette, giv mig min æske," befalede den unge pige.

Det var ikke af mangel på tillid til opsynsmanden, at Adoë selv gemte nøglen til våbenkammeret; men den huslige orden forlangte, at plantagens herre stedse skulle være i besiddelse af denne nøgle. Efter at hun derfor havde taget den ud af en ibenholtsæske, indianerinden rakte hende, leverede Adoë den til Bel-Cossim, og udbrød med tårer i øjnene:

"Ak, hvor ofte har ikke min fader sagt til mig, når han gav mig denne nøgle. 'Jeg kan ikke betro den i trofastere eller bravere hænder'."

"Jeg var faderen hengiven, *massera* – og min hengivenhed er gået i arv til barnet," sagde opsynsmanden, der i almindelighed var yderst ordknap, i en alvorlig tone.

I dette øjeblik trådte Cupido ind med en mørk mine.

"*Massera*", sagde han, "en rejsende til hest, ledsaget af to tjenere, har ringet på klokken ved broen. Han beder om husly for i nat, da han frygter for en byge. Det er planteren fra Paliest," tilføjede han med et bittert smil og en slags rædsel.

"Ultock den Enøjede?" udbrød den unge pige. "Jeg kan ikke udstå det menneske, han indjager mig frygt! Men det er her ikke tale om … Lad ham komme ind, Cupido! Og du, Mami-Za, sig, at man skal tilberede aftensmaden."

Cupido ville udføre sin herskerindes befaling, da Bel-Cossim gav ham et vink om at blive og vendte sig til den unge pige med ordene:

"*Massera* – Ultock den Enøjede er berygtet i hele kolonien for sine laster og sin grusomhed. I denne tid må man mistro forræderne. Gift og brand har ofte ligget skjult i en rejsendes vadsæk."

"Bel-Cossim – hvad der så også kan ske – hvad jeg så også kan have at frygte," sagde Adoë, "så skal min faders hus aldrig stå lukket for den, der beder om et nattely i det øjeblik, et uvejr truer."

"*Massera* – vogt Dem! Det var ikke først i går, man begyndte at bære misundelse mod Sporterfigdt! Alle midler er den onde lige gode, og Ultock den Enøjede er ond; Deres ædelmodighed kan komme Dem dyrt at stå."

"Men vil du da, Bel-Cossim," udbrød Adoë overrasket og utålmodig, "vil du da, at dette menneske i nat skal opsluges af sumpen, som han skal passere for at komme til plantagen Paliest?"

"Nej, *massera*, men anvis ham hans nattekvarter i det lille hus på den anden side graven. Der kan han intet ondt foretage sig imod os."

"Det er umuligt, Bel-Cossim, det er umuligt, Ultock er en kolonist, og ingen fremmed rejsende. Gæstevenskabet fordrer, at en kolonist, der modtager en anden, skal give ham sit værelse og sin seng. Ultock skal derfor få min faders kammer, ligesom min fader sov i Ultocks en gang, da han var hos ham på Paliest i forretninger."

"Men, *massera* – bygningen ved kanalen –"

"Jeg siger dig endnu en gang, Bel-Cossim, at ytringen af en sådan mistanke ville være en fornærmelse mod en kolonist, og det menneske, under hvis tag min fader har sovet, ville jeg aldrig fornærme. Gå, Bel-Cossim. Det er min vilje."

Disse sidste ord udtalte den unge pige i en så befalende, afgørende tone, at opsynsmanden endelig, skønt højst ugerne, føjede sig i at opfylde sin herskerindes vilje.

Adoë gik ud, ledsaget af Mami-Za og Jaguarette, for at klæde sig om, skønt det var hende yderst ubehageligt at vise Sporterfigdts gæstfrihed mod et menneske, der vakte hendes dybe afsky.

Skønt bestemt på at følge sin herskerindes befaling, var Bel-Cossim dog alt for klog til ikke at træffe alle mulige forsigtighedsregler, inden han indlod et så farligt menneske i plantagen, som Ultock den Enøjede.

Kanalens omgivelser var så åbne, at fjenden intet baghold kunne lægge i nærheden; men natten var så mørk, at opsynsmanden frygtede for, at Ultock kunne være ledsaget af flere folk, end han sagde.

Bekræftede denne formodning sig, og broen først var nedladt, var det for sent at trække den tilbage igen. For derfor at forvisse sig om sandheden, lod Bel-Cossim flere knipper tørt kvas kaste på muren og stak ild i dem.

Ved det blændende skin af flammen, der et øjeblik klart oplyste alle plantagens omgivelser, overbeviste den forsigtige opsynsmand sig om, at Ultock virkelig ikke var ledsaget af flere end to tjenere.

Broen sank, og kolonisten red ind.

Han syntes at være i slet lune og især at være opbragt over den lange nølen med at indlade ham.

"Hvorfor antændte du den ild, i stedet for at lukke op straks, din skurk?" tiltalte han Bel-Cossim i en forbitret tone; for planteren var vant til at behandle sin egen opsynsmand med ringeagt. "Hvortil den ild?" gentog han. "Var det for at fordrive moskitoerne. Eller var det et glædestegn i anledning af, at en gæsts ankomst til Sporterfigdt?"

"Det var hverken for at fordrive moskitoerne eller til glædestegn, at jeg lod ilden antænde," svarede Bel-Cossim med rolig kulde.

"Nå, hvorfor gjorde du det da?"

"Fordi det så måtte være."

"Hm, du spiller den uforskammede, fordi du føler dig stærk her," sagde kolonisten med harme, idet han fulgte Bel-Cossim og Cupido, der bar en lygte. "Da din herre kom til Paliest, tog jeg imod ham med mere forekommenhed, end din herskerinde synes tilbøjelig til at vise mig!"

"*Massera* Adoë vil snart komme ind i salen," sagde opsynsmanden til Ultock, idet han åbnede døren til dette værelse. Kolonisten trådte ind og fandt Mami-Za, der på sin herskerindes befaling og ifølge skik og brug frembar madeiravin og nogle i krydret vin syltede frugter, medens aftensmaden serveredes.

Ultock afslog at nyde noget; Mami-Za lod ham være alene.

Dette menneskes ansigt var hårdt, mørkt og blev endnu mere afskrækkende på grund af tabet af det ene øje.

Kolonisten var omtrent fyrretyve år gammel, høj, mager, og måtte have besiddet en stærk konstitution; hans marmorblege træk var mere slappede af allehånde udsvævelser end af år.

Havde Adoës fader været den desværre alt for sjældne type af menneskekærlige kolonister, så kunne Ultock den Enøjede gælde som type for de ubarmhjertige.

Misbrugen af det mest despotiske herredømme og den tøjlesløseste tilfredsstillelse af hans laster havde tidligt afkræftet ham. For at pirre sin enerverede sanselighed havde han senere, i en mindre målestok, men med det samme

barbari, efterlignet alle tiders blodige og afskyelige udsvævelser, alle Heliogabals grusomme luner og Vitellius' hele forfinede grådighed.

Rig – født i et land, der er overflødigt på alt og frugtbart som intet andet i verden – en tyran ifølge sin ret og den frygt og rædsel, den sorte og farvede befolkning på hans plantage nærede for ham – berettiget til at lade sine slaver omkomme under de frygteligste pinsler, hvis han blot betalte en bøde på 50 louisdorer for hver – og boende i en fjern udørk, hvor et praktisk retfærdigheds blik aldrig formåede at trænge ind – havde Ultock hidtil undgået de menneskelige loves strenghed i samme grad, som mange ikke mindre grusomme kolonister.

Nogle slaver, som planternes grusomhed havde drevet til det yderste, havde dog allerede sammensvoret sig mod deres herrer og ombragt dem. En frygtelig straf for en med alle mulige laster beplettet tilværelse. Ultock selv var nær blevet offer for sine sorte. Den begivenhed, der forårsagede tabet af hans øje, viste til hvilken grad dette menneske drev sin grusomhed.

For at straffe en neger, havde han ladet ham sætte ind med blottede fødder midt i et rum, der var ti kvadratfavne stort, og hvis gulv overalt var besat med skarpe jernpigge. Hvorledes slaven end bar sig ad, måtte han dog hele tiden hen over disse torturredskaber.

Da slaven havde udstået denne forfærdelige tugtelse, kastede han sig rasende af smerte over planteren, greb ham i ansigtet med en tigers vildskab, bed ham i struben og rev hans ene øje ud.

Det er unødvendigt at omtale de uhørte kvaler, under hvilke den sorte måtte ende sit liv.

Ultock bar en mørkebrun rejsekappe med gyldne snore og knaphuller. Hans støvler, der var forsynet med svære sølvsporer, var dækket med støv. Han lagde sin jagtkniv og sine pistoler, uden hvilke han aldrig rejste i kolonierne, på en divan.

Dette menneske syntes at være tankefuld og urolig; hans livlige bevægelige øje svævede uophørligt fra gulvet op på væggen og fra væggen op under loftet, som om han frygtede for at lade det dvæle på nogen bestemt genstand.

To gange fo'r han med de kødløse hænder over den af udsvævelser furede pande, som om han blev bestormet af en mørk tanke; derpå rystede han pludselig på sit lange pudrede hår, løftede hovedet frækt i vejret, stampede heftigt med foden og udbrød i en bitter, ironisk tone:

"Bravo, Ultock den Enøjede! Vær svagere end et barn; føl samvittighedsnag – samvittighedsnag!" gentog han med et afskyeligt smil, "du dåre. Er det ikke for sent at angre, hvad der er sket? Er det ikke for tidligt at føle samvittighedsnag over det, du vil gøre? Vent, til forbrydelsen er begået, så er det tid at føle anger." sagde han i en vild, bestemt tone, "for ved den onde ånd, den blege jægerinde med de sorte øjne skal tilhøre mig – det sværger jeg ved det øje, en slaves negle rev ud af mit hoved – og Helvede ved, at jeg holder mine eder!"

10. Samtalen

I dette øjeblik åbnedes salens dør, og den unge kreolerinde viste sig, ledsaget af Mami-Za og Jaguarette.

Skønt Adoës dragt var yderst simpel, tjente den dog til at fremhæve den unge kreolerindes skønhed på det fordelagtigste.

Hun modtog planterens artigheder og taksigelser med et koldt, tilbageholdende væsen, der dulgte den modbydelighed, han indgød hende.

I Ultocks ansigt lå der en mørk karakter; men ifølge et sælsomt lune af skæbnen kunne dette menneske lægge den blideste, mest indsmigrende tone i sin stemme og sine ord.

Hans sprog var slebent, hans udtryk søgte og blomsterrige, hans underholdning interessant og krydret med mange anekdoter.

Hans lærdom, som han vidste at gøre gældende overfor enhver, var stor og omfattende; dette menneske, der ofte blev træt af at opfinde grusomheder og adspredelser af al optænkelig beskaffenhed, søgte da i videnskaberne et middel til at give den ensomhed, hvori han levede midt iblandt sine slaver, en ny vending.

Men i stedet for at formilde kolonistens afskyelige karakter, havde hans kundskaber blot tjent til at forøge hans stolthed. Forfængelig af sin viden, så han en så uhyre kløft mellem sine og de ulykkeliges kundskaber, der omgav ham, at hans foragt for deres lidelser tiltog mere og mere.

Ultock ville forsøge alt for at behage Adoë. Hun vakte en brændende lidenskab hos ham, hvis heftighed voksede med hindringerne. Kreolerinden havde aldrig skjult sine ugunstige følelser for ham.

Kolonisten syntes at ærgre sig over Mami-Zas og Jaguarettes nærværelse. De havde indtaget deres sædvanlige pladser på stole ved siden af et lille bord.

For kun at blive forstået af Adoë, talte kolonisten hollandsk.

"I lang tid har jeg ønsket den ære at forsikre Dem om min højagtelse," sagde han. "Lad mig bevidne Dem den lykke, jeg føler ved endelig at have opnået denne gunstige lejlighed dertil."

"Gæstfriheden er en pligt mod alle fremmede, min herre. Min faders hus vil aldrig være lukket for dem, der beder mig om ly under dets tag," svarede Adoë koldt.

"Jeg kan ikke føle mig fornærmet over at blive sat i kategori med alle fremmede," mente Ultock smilende, og lagde en sælsom vægt på ordet *alle*, "for dette fællesskab har jeg at takke for den lykke at være i selskab med den skønneste kvinde i Guyana. Når mængden består af konger, tør man ikke beklage sig over at blive sat i klasse med dem."

Adoë svarede på dette tvungne galanteri med en næsten umærkelig bøjning af hovedet.

"Du lille, gå og se efter, om maden snart bliver serveret."

Og kreolerinden blev tavs.

Ultock skjulte sin harme og vedblev med den største lethed:

"Men ved De, at man må beundre det træk hos Dem, frøken, at De kan leve så ganske ene i dette vildnis? Jeg taler ikke om den lede De må føle – for jeg har altid troet, at roserne nyder

deres egen vellugt først – men jeg taler om det mod, De behøver for at trodse de farer, hvoraf alle plantager trues i disse urolige tider."

"Min fader lærte mig at være fremmed for frygt, min herre."

"Så meget desto værre, frøken. Tillad mig at sige Dem, at jeg ønskede, De var den frygtsomste af verden. De behøvede da en arm til Deres forsvar, og måske De da viste mig den ære at vælge mig til Deres beskytter."

"Hvor modigt et fruentimmer end kan være, min herre, behøver det dog altid en beskytter."

"Og De tillader mig at være Deres ridder," afbrød kolonisten hende med lidenskab.

"Jeg takker Dem, min herre; men jeg har en naturlig beskytter. Det er den brave mand, hvem min fader skænkede sin fulde tillid, og som også ubetinget fortjener min."

"Talen er uden tvivl om en eller anden særdeles anset mand i kolonierne?" sagde Ultock, der lod, som om han ikke vidste, hvad der dog var ham vel bekendt.

"Den mand, der fortjener og besidder min hele tiltro – det er min formynder – det er den herre der!" svarede Adoë og pegede på Bel-Cossim, der netop trådte ind i dette øjeblik.

"Ah!" udbrød kolonisten, idet han kastede et ringeagtende blik på opsynsmanden. "Det gør mig ondt, at jeg ikke har anet denne herres egenskaber før, frøken … For ellers ville halsbåndets navn have tjent hunden til beskyttelse, som det franske ordsprog siger."

Uden at svare på denne grove hentydning lod Bel-Cossim sig nøje med at veksle et blik med den unge pige.

En neger åbnede begge dørens fløje, der førte til spisesalen, og kolonisten bød Adoë sin arm. Hun kunne ikke afslå den.

Taffelet var serveret med lige så megen overdådighed som smag. Servicet var af gammeldags, massivt sølv; store krystalkarafler med franske vine stod i porcelænskølere, fulde af is. På bordet, der var mere langt end bredt, lå fire kuverter, den ene indtog ærespladsen og lignede ikke de andre. Ved siden af tallerkenen stod et stort sølvbæger af det skønneste arbejde, dets rigdom stak påfaldende af imod den simple jernkniv og jerngaffel med horngreb, der lå ved siden af.

Da Adoë bemærkede Ultocks studsen, sagde hun i en venlig og tillige imponerende tone:

"Det er min faders plads, min herre." Og med en håndbevægelse anviste hun kolonisten en stol, der stod overfor hendes egen på den anden side af bordet.

Bel-Cossim tog ærbødigt plads ved den nederste ende.

Adoës simple ord: "*Det er min faders plads*" syntes at gøre sælsomt indtryk på Ultock.

Han stirrede på den unge pige med et forvirret, næsten vildt blik, idet han gentog:

"Deres faders plads, frøken?"

"Min fader faldt for en nedrig snigmorders hånd," sagde Adoë i en højtidelig tone. "Siden den skæbnesvangre dag bliver hans kuvert under ethvert måltid lagt på den plads, den indtog i hans levetid." Med en smertelig bevægelse vedblev hun: "Jernkniven og gaflen er de samme, han betjente sig af, da han var fattig og begyndte at anlægge denne plantage – ved din hjælp min ven," tilføjede den unge pige med et kærligt blik til Bel-Cossim. "Dette prægtige sølvbæger, hans kostbareste skat,

skænkede hans egne slaver ham som et tegn på deres taknemmelighed. Når han fremviste dette beskedne bestik og dette rige bæger, plejede han at sige, at det var emblemerne på hans lykkes begyndelse og ende. Min stakkels fader!" udbrød kreolerinden. Henrevet af erindringens magt, og glemmende sin gæst, fæstede hun sit tårevædede blik på den høje stol og gentog: "Min stakkels fader! Det forekommer mig, som om jeg endnu så ham sidde der – så god – så ærværdig."

"Hold op – hold op, frøken!" udbrød Ultock heftigt, og tilføjede derpå i en dyb tone med rørt stemme: "Tilgiv mig, frøken, men disse erindringer smerter mig. Jeg kendte Deres hr. fader – jeg skattede hans ædle egenskaber – og kan ikke høre tale om ham uden smertelig bevægelse."

Adoë, der ganske overlod sig til sine pinsomme tanker, fandt det naturligt, at hendes gæst delte dem. Hun følte endog taknemmelighed mod Ultock for den følelse, han havde vist.

Bel-Cossim havde, lige siden dette optrin begyndte, betragtet kolonisten med et gennemtrængende blik. Flere gange så denne sig nødt til at sænke sit øje for opsynsmandens. Denne omstændighed forøgede det uhyggelige ved måltidet.

Da man rejste sig fra bordet, bøjede Adoë sig med en alvorlig mine for kolonisten, og bemærkede, at Mami-Za ville vise ham sit værelse.

Mulatinden tog en glaslygte, gik foran Ultock over en lang gang, åbnede døren til det kammer, der var bestemt for gæsten fra Paliest, satte et lys på bordet og spurgte Ultock, om han behøvede mere eller ønskede noget.

"Nej! Nej!" svarede han barsk.

Mulatinden gik, idet hun i en alvorlig tone fremsagde den formular, der brugtes i de hollandske huse:

"Kolonisten giver Dem sin seng – Gud give Dem en rolig søvn."

Derpå lukkede hun døren og gik.

"Vent et øjeblik!" råbte Ultock og trådte et par skridt hen imod døren. "Er dette værelse …"

Han formåede ikke at fuldende sætningen.

Mulatinden, der troede, at Ultock ønskede noget, trådte atter ind i kammeret og spurgte, hvad han befalede.

Ultock betænkte sig, undertrykte sin første tanke og svarede med det spørgsmål. "Hvor er mine folk?"

"I fremmedhuset, *massera*."

"Send dem til mig. De skal komme og klæde mig af," sagde kolonisten.

Mulatinden nejede og gik.

Da Ultock var alene, så han sig omkring med et mørkt blik, og mumlede flere gange i en halvkvalt tone:

"Hans kammer! – Dette er hans kammer … Og denne seng – i denne seng har han sovet."

Og med en krampagtig bevægelse fjernede han sig fra sengen.

Idet han nærmede sig et bord, der var dækket med kort, så han et ur på væggen. Ligesom mange ure fra de ældre tider, viste det måned, dag og time. Han kastede rutinemæssigt et blik på skiven og udbrød: "*Den ellevte september, klokken fem*." Derpå sank han ned i en lænestol og dækkede ansigtet med begge hænder.

Efter at have grublet en tid, råbte han i en næsten rasende tone, idet han talte til sig selv:

"Jeg er forrykt – jeg er vanvittig! Jeg kender mig ikke selv længere! – Det er allerede anden gang i aften, at jeg får fluer i hovedet og taler som et barn! Den hånlige tøs ville have bemærket min uro, hvis hun ikke havde været så rørt, som hun var! – Men det var ikke tilfældet med denne Bel-Cossim … Den lømmel stirrede flere gange på mig med et uforklarligt blik! – Dog – det er ligegyldigt – når jeg blot skynder mig at bringe mit bytte til Paliest. Er jeg først hjemme, får min karakter sin gamle kraft tilbage. På ethvert andet sted gribes jeg af en fej frygt. Tarpoën og Siliba bliver længe borte … Skulle opsynsmanden have fattet mistanke? … Nej, der er de – jeg hører dem!"

Døren åbnede sig, og to mulatter af et mørkt, afskrækkende udseende trådte ind i planterens kammer.

11. Tarpoën og Siliba

Begge disse slaver, som kolonisten havde døbt så betydningsfuldt Note 3), havde lige så vilde ansigter som deres herre.

De var tvillinger og lignede hinanden påfaldende; for Ultock nærede de den blinde hengivenhed, som tæmmede vilde dyr undertiden nærer for den, der har tæmmet dem. Trofaste og uforfærdede, havde de ofte været følelsesløse redskaber for planterens grusomheder.

Ultock klædte sig ikke af. Inden han sagde et ord til sine slaver, gik han ud for at overbevise sig om, at hans samtale med dem ikke kunne belures; for væggene, der adskilte værelserne, var i almindelighed yderst tynde.

Efter at have anstillet en nøjagtig undersøgelse, anså kolonisten sig for sikker, men begyndte dog samtalen i en hviskende tone:

"Hvor er jeres værelse?" spurgte han Tarpoën.

"I en lille bygning ved siden af tørrehuset, *massera*," svarede slaven.

"Man vil formodentlig lukke jer inde – men vinduerne …?"

"Vi har allerede tænkt på det, *massera*; de er ikke høje, og hvis det gøres fornødent, kan vi hejse os ned i gården ved hjælp af vore bælter."

"Ja, kom ud, når man har lukket jer inde, og vent mig ved broen!"

"Ja, *massera*."

"Hvis jeg blot kunne stole på, at Urow-Curow er kommet," sagde kolonisten, som om han talte til sig selv.

"Ved solens nedgang var Urow-Curow i skoven med en af sine sønner, *massera*."

"Hvoraf ved du det!"

"Han havde gemt sig med en af sine sønner ved biri-birien for at dræbe jægeren på denne plantage, når han gik hjem."

"En af de modigste *sølvskjolde* i kolonien," tilføjede den anden mulat, idet han hentydede til den udmærkelse, hvormed Cupidos tapperhed var blevet belønnet.

"Hvor ved du det fra?" spurgte Ultock studsende.

"Fra Sølvskjoldet selv, der, i stedet for at blive skudt, sårede den ene indianer og måske dræbte den anden. Den sorte fortalte det selv i køkkenet for et øjeblik siden," tilføjede Siliba.

"Ha, de elendige, de stympere." råbte planteren og stampede rasende med foden, "at gøre alarm så utidigt … De vil fordærve det hele! – Hvor kunne en gammel kriger, som Urow-Curow, begå slig en drengestreg? – Nu ryger det hele i lyset … Folkene er måske endog i forsvarstilstand her på plantagen?"

"Jeg tror det, *massera*," sagde Tarpoën, "der er bevægelse mellem negrene. Jeg så flere sorte gå over gården med våben."

"Forbandelse over indianerne!" råbte planteren i et nyt anfald af raseri, "at forskertse en så herlig lejlighed!"

"Hvis du vil, *massera*, kan vi stikke tørrehuset i brand," mente Siliba.

"Og stikke Bel-Cossim ihjel i trængslen," tilføjede Tarpoën. "De sorte uden opsynsmanden er kyllinger uden høne."

"Når indianerne, der har forstukket sig i kaffestakkene og venter på vore signaler, ser flammerne," vedblev Siliba, "vil de ile

til broen, som vi da hejser ned."

"Jeg ved allerede, hvor Sporterfigdts datter ligger," sagde Tarpoën. "Skønt vinduet er stænget indvendig fra, vil det dog åbne sig på min befaling," tilføjede han med en hemmelighedsfuld mine. "Min broder og jeg bærer den blege pige bort under branden; i morgen ved solens opgang er hun ombord på *May-Praw*, der går under sejl til plantagen Paliest. Kommer man for at opsøge hende i din bolig, *massera*, vil man ikke finde hende der, og man vil tro, at hun er blevet taget til fange af Urow-Curows piannakotawer."

Ultock syntes at tænke efter, mens hans slaver foreslog ham denne afskyelige plan, der i øvrigt ikke afveg synderlig fra den, han selv fra begyndelsen af havde lagt.

"Og hvis ilden nu ikke fænger i tørrehuset? Hvis man slukker den? Hvis I bliver overrumplede i gerningen, elendige?" udbrød planteren barsk.

"Du er ikke ansvarlig for dine slavers forbrydelser, *massera*," svarede Siliba.

"Vi vil vide at tåle straffen for vor ubehændighed," tilføjede Tarpoën.

"Vil torturen ikke løse jeres tunge og bringe jer til bekendelse?" spurgte Ultock med en mørk mine.

Disse ord af planteren bedrøvede de to tvillinger mere, end de ærgrede dem. De vekslede et smerteligt blik med hinanden, og Tarpoën svarede med undertrykt bevægelse og i en bebrejdende tone.

"Sagde Siliba et ord – gjorde han en bevægelse, da jeg i din nærværelse bibragte ham dette brandsår med et gloende jern for af prøve hans mod?"

Med disse ord slog han ærmet på sin broders jakke op og pegede på et dybt ar, som denne havde på armen.

"Og Tarpoën," sagde Siliba, "gjorde han en bevægelse, da jeg i dit påsyn for at sætte hans hårdførhed på prøve pressede hans hoved i en jernramme?"

Han strøg Tarpoëns tykke hår til side, og viste kolonisten en rødbrun stribe, der endnu omgav mulattens pande. Derpå tilføjede han:

"Også dengang, *massera*, frygtede du for, at torturen ville tvinge os til at tale, og vi ville bevise dig, at du ingen grund havde til frygt, selv om man også anklagede os for mordet på –"

"Ti!" råbte kolonisten og tilkastede sin slave et frygteligt blik.

"*Massera* tvivler da heller ikke længere på sine slaver. Hans bebrejdelser bedrøver dem, for de fortjener dem ikke."

"Det er godt, det er godt, I slyngler. Forbliver I stumme under torturen, opfylder I kun jeres pligt," sagde Ultock, uden at synes rørt af sine slavers forsvar. Han handlede formodentlig således af klogskab, ligesom en tigertæmmer, der ville blive sønderrevet ved det ringeste tegn på svaghed. "Nå," tilføjede han med et vildt smil, "forsøg det. Brænd huset af! Den, der udgød blodet, tør ikke betænke sig på at antænde sørgefaklerne – men hvorledes vil I få ilden anlagt?"

"Tørrehuset er af træ." svarede Siliba.

"Og vor hængekøje er af bomuld," tilføjede Tarpoën.

"Og jeg har medbragt svovltråde for en sikkerheds skyld," lagde Siliba til.

"Nuvel, så gå! Men I indestår mig med jeres hoveder for, at ikke et hår bliver rørt, hverken på den blege piges eller på indianerindens hoveder." sagde planteren.

"Sporterfigdts datter skal komme til plantagen Paliest så frisk som en caraïbe-rose på sin stilk," forsikrede Siliba.

"Så gå da, og Satan stå jer bi!" sagde Ultock.

Begge mulatterne gik.

Kolonisten låste døren indvendig fra og gik derpå frem og tilbage i kammeret med en urolig mine.

12. Cupido

Mens de to tvillinger opsøger deres gæstfrie bolig, vil vi føre læseren ind i Cupidos hytte.

Var negrenes lod grusom på nogle plantager, ville de på andre være blevet dem misundt af vore lykkeligste landarbejdere. Derom vil man overbevise sig, når man kaster et blik ind i Cupidos hytte.

Jægerens hus stod i nærheden af kanalmuren. Taget, der var af palmeblade, blev beskygget af en gruppe orangetræer, der i de tropiske lande når en højde, de ikke kan rose sig af andre steder. Træerne var dækket med blomster og med så talrige frugter, at lange lægter måtte bære de nederste grene, der sank under byrden.

Hytten var omgivet af en lille have, der indeholdt flere bede med yamsrødder, kartofler, ananas, meloner og de udvalgte frugter og grøntsager, denne frugtbare jordbund frembringer.

Cupidos kone, en smuk coromantynsk negerinde ved navn Isabella, dyrkede også en lille blomsterhave for at pynte på det indre af sin hytte. Denne bestod af to afdelinger, et køkken og et soveværelse.

I det første af disse værelser, der blev oplyst af en spanskrørild, der udbredte mere lys end varme, sad Cupido, hans kone, hans søn Ouaco, en smuk, rank dreng på en ti-tolv år, og den muntre spillemand Toucketytouck. Jægeren havde inviteret den sidste til at smage på sin "*braf*", en ret, der er sammensat af bananer, yamsrødder, saltet kød, røget fisk og

cayennepeber. Det var en ragout, i hvis tilberedelse madame Isabella var særdeles velbefaren.

Denne "*braf*" blev øst op i et lerfad, som Cupido selv havde forfærdiget. En piperpot af *makely-fisy*, en fortræffelig ferskvandsfisk, der ligner laksen og koges i friske urteblade, der giver den en aromatisk smag – en herlig søskildpadde, der var stegt i skallen og gennemtrukket af lemonsaft, salt og rødt peber – og en *doguenou*, en kage af majsmel, mælk og honning, fuldstændiggjorde den sorte husholdnings aftensmad. Dette måltids hovedretter, såvel som fisken og skildpadden, havde man Ouacos jagt og fiskefangst at takke for.

Hyttens indre vidnede om den yderste renlighed. På en slags skænkebord stod en mængde kalabasser, fade, skåle og kopper, der var udarbejdet i de ejendommeligste former af de græskar, der voksede i haven, og malet med de livligste farver.

Denne samling af husgeråd hidrørte ligeledes fra Cupidos industri. I de lange aftener i regntiden fordrev han sine ledige timer med slige arbejder.

På de omhyggeligt skurede trævægge hang i forgyldte rammer to slette, illuminerede kobberstik, der forestillede prinsen og prinsessen af Oranie.

Begge disse kobberstik, til hvis anskaffelse Cupido havde sammensparet en god skilling, var genstand for misundelse blandt hele Sporterfigdts sorte og farvede befolkning.

Aftensmaden, som den tykke spillemand havde forberedt sig på at gøre al ære, blev serveret på et bord af mahognitræ, der var dækket med en skøn rørmåtte, som Isabella havde flettet.

Cupido' våben hang på knagen på væggen, hans hunde, Manioc og Cassave, lå ved hans fødder.

I den sortes træk afmalede sig den levende glæde, man føler, når man ser sig i sin families midte, efter at man ved sit mod og sin åndsnærværelse har undgået en stor fare.

"Vi må samle kræfter til natten; for den vil måske blive hård." sagde Cupido til Toucketytouck, idet han lagde en ny portion "*braf*" på hans tallerken. "Når Bel-Cossim forlanger nøglen til rustkammeret af *massera*, er det ikke for spøg; for Bel-Cossim er ikke let at bringe i harnisk."

"Du har ret, Cupido, lad os samle kræfter," svarede spillemanden uden at lade sig mærke af den mængde "*braf*", der dampede på hans tallerken. "For et øjeblik siden," tilføjede han med munden fuld, "fik jeg en bøsse og en sabel af opsynsmanden, ligesom i fjor. Jeg vil aldrig i mit liv blæse i nogen *kiembatetoë* [Note 4)] igen, hvis jeg ikke er parat til at bruge både den ene og den anden af hjertens lyst mod disse røde brokfugle til piannakotawer."

"En ulykke kommer aldrig alene," mente Cupido. "Er indianerne uden for, så er Ultock den Enøjede inden for."

"Hør, Cupido," udbrød Toucketytouck, idet han lagde sin trægaffel på måtten, der tjente til borddug. "Jeg havde lige så gerne set en vampyr på bjælken i min hytte eller en ravn på mit tag som dette ondskabsfulde menneske i *masseras* sal. Ved du, hvad han for kort tid siden gjorde i Paliest?"

"Er det måske et nyt barbari?"

Spillemanden løftede øjnene mod himlen, rystede på hovedet og svarede:

"En af hans slaver var rømt bort. Ultocks mulatjægere, der er lige så grusomme som deres herre, forfulgte slaven. Han blev indhentet, forsvarede sig og sårede en af mulatterne. Da man

havde slæbt ham tilbage til Paliest, lod Ultock den Enøjede hovedet slå af ham. Af den halve hjerneskal og et stykke af den ulykkeliges hud lod kolonisten forfærdige en coëroma. Staklens armknogler tjente til trommestikker og den gamle Taibo, plantagen Paliests spillemand, blev tvunget til at slå på denne helvedes-tromme og lade de sorte danse efter denne musik."

"*Massera* i Himlen være os nådig!" råbte Isabella, idet hun trak sin dreng nærmere til sig og kastede et forfærdet blik på Cupido og den tykke spillemand. "Men hvor tør Sporterfigdts datter vove," spurgte hun, "at modtage et sådant uhyre under sit tag?"

"*Massera* Sporterfigdt (hans godhed er indgraveret i vore hjerter)," tilføjede Cupido som i et slags parentes, der gentoges af de andre i en ærefrygtig tone. "*Massera* Sporterfigdt har sovet en nat på plantagen Paliest; hans datter kunne derfor ikke lukke sin dør for Paliests herre. Enhver kolonist, enten han er god eller ond, har ret til at fordre et asyl hos en anden. Således er loven."

Slavernes underholdning blev afbrudt af opsynsmanden, der trådte ind af hyttens dør; han gav Cupido et vink og gik ud igen, fulgt af negeren.

Klokken var henimod ti. Den dybeste tavshed herskede på plantagen. En ild af palmegrene, der bestandig blev holdt ved lige, oplyste alle de fire mure, der ragede ud over kanalen, hvoraf plantagen var omgivet. De skildvagter, denne forretning var pålagt, var bevæbnet med geværer og gik frem og tilbage ved siden af ilden, der udbredte lysning nok til at gøre de bevægelser synlige, fjenden kunne foretage sig i nogen afstand.

Alle de mænd, der var i stand til at bære våben, sad eller lå i et rummeligt skur, beredt til at forlade dette på det første vink.

"Begge Ultocks mulatter ligger i nærheden af tørrehuset," sagde Bel-Cossim til Cupido. "De er lige så ondskabsfulde som deres herre. Jeg frygter for, at denne djævel spiller os en eller anden slem streg. De havde en lang, hemmelig samtale med deres herre; jeg så dem, men jeg kunne ikke forstå, hvad de talte om. Han har ikke lagt sig endnu, men går omkring i sit værelse i fuld påklædning. Alt dette, i forening med indianernes nærværelse i skoven, giver mig mistanke til disse to skurke. Du skal lukke dig inde med dem og ikke forlade dem førend i morgen tidlig. Tag Toucketytouck med, hvis du vil, og bevæbn jer; for de er i stand til alt."

"Tro mig, *massera*," svarede Cupido. "Det bedste, I kan gøre, er at kaste dem i hullet, lænket på hals, hænder og fødder; og I kan da sove roligt. Lad disse banditter dog blive behandlet, som de fortjener det."

"Det er umuligt; Sporterfigdts datter ville ikke give samtykke til det; det ville være for en blot mistankes skyld at krænke gæstfrihedens love, der er hellige i kolonien. Den, der fornærmer tjeneren, fornærmer hans herre. Måske mine bekymringer også er overdrevne. Til dit mod, din snuhed og din årvågenhed overlader jeg at holde øje med dem. Hvad mig angår, vil jeg bevogte Ultock den Enøjede, uden at han aner det."

"Men *massera*, hvad skal jeg sige, når jeg kommer ind i deres kammer med Toucketytouck?"

"Du skal sige dem, at som gode kammerater vil I tilbringe natten med dem i lystighed og drikke kill-dewill [Note 5)] med dem; min kone skal give dig en flaske fuld. De vil ikke afslå det af frygt for at vække mistanke. Men hold dig ædru."

"Ak, *massera*!" udbrød Cupido i en bebrejdende tone.

"Nej, nej," sagde Bel-Cossim hurtigt. "Hvad dig angår, er jeg rolig; men den fyldevom Toucketytouck –?"

"Det er sandt, *massera*, den tykke spillemand elsker en kalabas fuld af kill-dewill lige så højt som en tom, der er overtrukket med kalveskind; men jeg står inde for ham, når det drejer sig om Sporterfigdts og dens unge herskerindes velfærd."

"Så gå da og opsøg disse tvillinguhyrer – for jeg tror, de er tvillinger i sind så godt som i skind! – Det bliver sent; de mørke gerningers time slår snart."

"Vær rolig, *massera*! Cupido vil gøre alt, hvad en god og tro tjener formår at gøre."

"Jeg ved det. Gå nu!" sagde Bel-Cossim, og opsynsmanden og slaven skiltes.

En halv time efter denne samtale trådte Cupido og Toucketytouck sagte ind i det værelse, hvori begge brødrene befandt sig, med en kalabas fuld af kill-dewill og et par *doguenous* eller majskager. De sov eller lod, som de sov.

Cupido åbnede sin lygte, tog lyset ud, og betragtede opmærksomt de to mulatters ansigter. De lå ved siden af hinanden i en hængekøje.

Deres træk var temmelig regelmæssige, men deres pander flade og skrånede tilbage, ligesom slangens. Deres næser var krumbøjede som en rovfugls næb; deres læber så tynde, at de næppe var til at se; deres fremspringende hager og den sælsomme retning af deres sorte øjenbryn, der pludselig sænkede sig, løb sammen over næsen og syntes at tabe sig i den dybe fold, der adskilte dem, gav deres kobberfarvede ansigter et vildt, grusomt udtryk.

De syntes at ligge i en fast søvn. Deres åndedræt var roligt og regelmæssigt. Alt i deres stilling røbede lethed og skødesløshed.

Intet forrådte den tvang, den stivhed, hvorpå man sædvanligvis kan kende den kunstlede søvn. Efter at Cupido og Toucketytouck havde betragtet dem et øjeblik, vekslede de et uvist blik med hinanden; den tykke spillemand hviskede sagte til sin kammerat.

"De synes at sove så roligt som et barn i sin rørkurv. For at være det menneskes håndlangere, der lader trommer forfærdige af hjerneskaller, har de en overmåde uskyldig søvn."

Uden at svare betragtede Cupido dem endnu engang med et gennemtrængende blik; intet forrådte, at mulatterne narrede ham.

Han ville gøre et forsøg endnu, sænkede derfor lyset og lod en dråbe glødende voks falde på Tarpoëns pande.

Mulatten rørte sig ikke. Hans åndedræt var lige så regelmæssigt som før.

"Han sover ikke," hviskede Cupido til spillemanden. "Denne pludselige smerte ville have vækket en sovende."

"Tværtimod!" svarede Toucketytouck. "Hans søvn er så dyb, at han intet føler."

"Lige meget – det er en forræder. Lad os fuldbyrde vor herres befaling og gøre det af med dem. Vi skjuler da ligene – du ved selv hvor!"

Og Cupido trak med megen larm en kniv ud af skeden, løftede armen og sænkede klingen så rask og så nær ned til Silibas blottede bryst, at mulattens hud ville være blevet berørt, var den kommet et hårsbred dybere.

Siliba bevægede sig ikke, men blev ved at sove med bevidstløs rolighed.

"Nej, nej – de sover så sundt som et dovendyr om vinteren. Desto bedre – så behøver vi ikke at tale med dem; og jeg vil hellere blæse med mine næsebor i en glohed metalfløjte end bortdrikke natten i kammeratskab med slige afskum. Følg mit råd, Cupido, og lad os tage plads henne ved vinduet; vi kan smøge vore piber, uden at vende et øje fra dem. Vi har da den fordel, at vi ikke behøver at dele vor *doguenou* og kill-dewill med dem, og i morgen tidlig bliver Sporterfigdt befriet fra disse gæster, der bringer lige så megen ulykke som Urow-Curow selv."

Cupido gav efter for spillemandens grunde. De to sorte tog deres piber af brødtræ, forsynet med lerhoveder, satte sig ved siden af hængekøjen og begyndte deres nattevagt.

De to mulatter sov ikke; men deres selvbeherskelse var så stor, at de holdt sig beundringsværdigt under hele dette optrin.

Cupido sad næsten lige for døren og Toucketytouck foran vinduet. De sladrede og smøgede, og det lod ikke til, at de ville blive overvældet af nogen pludselig søvn, som de to brødre havde håbet.

Disse var så vant til at forstå hinanden på den ringeste bevægelse, de besad en sådan skarpsindighed, at de kunne udveksle deres tanker ved næppe mærkbare tegn. Tarpoën lagde således sin finger på Silibas hjerte, trykkede det to gange, og gav derved at forstå, at de måtte snigmyrde begge de sorte.

Siliba stødte sin broders arm sagte tilbage med albuen og antydede derved, at han ikke delte denne mening. Han trak nu vejret dybt ind og stødte det derpå ud igen med et langt,

kraftigt drag – et tydeligt tegn på, at man måtte afvente de to negres søvn, inden man foretog noget imod dem.

Ulykkeligvis syntes Cupido og spillemanden, i stedet for at slumre ind, at øse fornyet liv og veltalenhed af piberne og de rigelige libationer.

Mulatterne var altså nødt til at opgive deres forbryderske plan i det mindste for denne nat; for de ville ikke sætte alt på spil ved et forsøg, der rimeligvis ville falde uheldigt ud.

Denne beslutning var så meget klogere, som der pludselig faldt flere skud i retning af murene, hvor skildvagterne stod.

Cupido og spillemanden sprang hastigt op og ilede hen til vinduet.

De to mulatter kunne nu ikke, under denne nære larm, lade som om de blev ved med at sove.

"En af de røde brokfugle har sikkert villet nærme sig kanalen," sagde Cupido og så ud igennem vinduet.

"Men alle vore folk er på benene. Sporterfigdts datter viser sig som den samme modige kvinde, hun altid har været. Når hun står i spidsen for sine slaver med geværet i hånden, kan gerne hele piannakotawernes stamme angribe Sporterfigdt – de vil ikke skræmme os mere end en sværm moskitoer."

"Er I her i vor herres ærinde for at kalde os til ham?" spurgte Tarpoën, der anstillede sig overrasket, da han så begge de sorte i værelset. "Vil I måske kalde os til hjælp ved Sporterfigdts forsvar?"

"Giv os våben, og vi iler til murene!" sagde Siliba. Og begge mulatterne sprang ned fra hængekøjen.

"Våben?" gentog Cupido. "Det behøves ikke, kammerat. Man besvarer ikke vor ild. Jeg vil i en halv mils afstand kunne kende

en indianers skud fra en kolonists. Det er vore folk, der har skudt. Det er kun et alarmtegn og intet videre. Sligt er vi vant til. Vore folk lægger allerede geværerne sammen igen og vender tilbage til skuret."

"Hallo, Tomy!" råbte Toucketytouck gennem vinduet til en af sine kammerater. "Hvad betyder larmen?"

"Skildvagten på den nordlige vold så ved skinnet af ilden en indianer komme ud af skoven. Han lod ham komme temmelig nær til muren, inden han skød; men han fejlede ham uheldigvis; for indianeren er forsvundet. Det må have været en modig karl, siden han turde vove sig så nær, da han dog kan se på ilden, at plantagen er på benene."

"Det betyder intet," sagde Cupido til de to mulatter. "Da I er vågne – og I sov begge som to sten – vil vi vente på dagen, som snart bryder frem; og i stedet for at sove, kan I hjælpe os at tømme denne flaske kill-dewill, som vi tog med, for at våge med jer som gode kammerater."

"Vi modtager tilbuddet ligeså åbenhjertigt som I gør os det," svarede Tarpoën med et mørkt blik på Cupido.

Således gik denne nat, som kunne have haft de sørgeligste følger for Sporterfigdts beboere, uden noget uheld – takket være Bel-Cossims forsigtighed.

Solen stod op og belyste snart Ultocks og begge hans mulatters afrejse.

Da Tarpoën gik forbi et af vinduerne i våningshuset, strøg han sig to gange med pegefingeren over sine sorte øjenbryn; vinduets jalousier åbnede sig umærkeligt, og et lommetørklæde faldt ud.

Mulatten betragtede tørklædet med et triumferende blik og hviskede sagte til sin broder.

"Næste nat skal den blege pige ikke undgå os."

Den vilde kolonist havde næppe forladt Sporterfigdt, da en trommehvirvel lod sig høre, og straks efter trak major Rudchop, admiralitetsskriverens ven, ind på plantagen i spidsen for to grenaderkompagnier.

En ny bevægelse, som Zam-Zam havde forsøgt i vest, gjorde udviklingen af store stridskræfter nødvendig, og i nogen tid skulle Sporterfigdts omegn være midtpunkt for kolonialtroppernes militære foretagender.

13. Majoren og underofficeren

Mens Bel-Cossim gik for at underrette Sporterfigdts unge ejerinde om troppernes ankomst, førte Mami-Za major Rudchop ind i det værelse han skulle bebo, og straks efter trådte hans underofficer ind til ham.

Majoren var en mand på henved de halvtreds, høj, bredskuldret, og mere end almindelig korpulent. Hos ham fandt man flamlænderens flegma og fysiognomi i deres største renhed.

Hans tykke knebelsbart var hørgul, hans hår havde samme farve, og han bar det kort afskåret og uden pudder; hans lave pande, hans små, lyseblå øjne, hans fulde røde kinder, hans store kødfulde næse, der var rødplettet på enkelte steder, hans store mund, hvis noget nedhængende underkæbe stedse synes at lede efter pibespidsen – kort sagt, alt hos majoren mindede om de ansigter, Teniers havde en så uendelig forkærlighed for. I stedet for at vise en krigersk regelmæssighed i sin dragt var denne næsten komisk; men stabsofficeren var dog i det mindste altid betænkt på at modstå det farlige og glødende klimas angreb.

Over en hue af hollandsk lærred bar Fritz Rudchop en vældig sivhat; en bluse af persisk linned, der var hermetisk lukket om halsen og håndleddene, gik ham lige ned til midt på lårene. Dette på en gang lette og kølige klædningsstykke var fæstet om majorens vældige mave ved et bøffellæders bælte, hvori der stak en dolk og et par pistoler. Hans store støvler af søsvinelæder,

der både var vandtætte og beskyttede ham mod slangernes bid, gik næsten lige op til bæltet og fuldendte hans udrustning. Var solen alt for hed, betjente majoren sig modigt af en stor parasol; hvis ikke, bar han en tyk jernbeslået stok i hånden, der lignede den, bjergbeboerne betjener sig af i Schweiz.

Det var ikke af svaghed eller fejhed, at majoren traf disse forholdsregler mod det ødelæggende klima – for han viste den kækkeste koldblodighed i faren – men han sagde, at en soldat må vedligeholde sin sundhed og følgelig sine kræfter med samme omhu, som han bør have for sine våben, for at han stedse kan være i stand til at udrette sin tjeneste behørigt, og at en major i infanteriet fik en gage af 150 gylden om måneden – ikke for at slås med sol, feber og slanger, men med rebeller og indianere.

Skønt underofficer Pipper heller ikke ubesindigt gav sit liv til pris for dette klimas dræbende farer, dannede han dog en påfaldende mod sætning til majoren. Han var en af de gamle soldater, der kun befinder sig vel i en snæver, omhyggeligt tilknappet uniform, og lever deri som et skaldyr.

Pipper var fyrre år gammel, mager, knoklet og solbrændt; han bar en grøn uniform med rød krave, et læderhalsbind, benklæder og store lædergamacher; hans grå hår, der lå glat på hovedet, løb bagtil ud i en pisk, der var omviklet med sorte bånd og gik ned til midt på ryggen.

Før slaget smykkede underofficeren denne pisk med alt, hvad han kunne opdrive af bånd, glaslegetøj og glimrende sager – blot for at ærgre og udfordre indianerne, der ofte i håndgemænget havde forsøgt at gribe fat om denne del af hans person, for at skalpere ham.

Underofficeren, der var af prøvet mod og koldblodighed, syntes at være lige så vel til mode, når han marcherede gennem Guyanas sumpe og tætte skove med patrontasken ved hoften, kårde ved siden og bøssen på nakken, som når han paraderede på den store plads i Amsterdam.

Majoren tillod sit mandskab megen frihed, hvad uniformeringen angik, hvilket bragte Pipper til fortvivlelse, da denne var en streng tilhænger af militær mandstugt og regelmæssighed. Men Fritz Rudchop forblev døv for sin underofficers klager og fulgte sin egen anskuelse; og man må sige til hans ros, at selv om hans soldater ikke så synderlig mere krigeriske ud end deres chef, viste de heller ikke mindre mod og kulde i faren end han.

Dette var de nye gæster i Sporterfigdt.

Læseren kender allerede majoren og underofficeren nogenlunde fra det brev, den første havde tilskrevet Hercules Tappers fader – det brev, der gav anledning til vor helts overfart til det hollandske Guyana.

Da majoren ikke ville vise sig i sin rejsedragt for husets herskerinde, som han undertiden havde set i Surinam, iførte han sig ved Pippers hjælp et mere passende toilette og viste sig for Adoë i en grøn uniform med alle sin rangs insignier.

Den unge kreolerindes ansigt var lidt medtaget af den natlige uro og mangel på søvn; for da den larm var forbi, indianerne havde givet anledning til, lå hun lige til dagens frembrud og tænkte på mulatindens spådomme betræffende den blondhårede europæer, der skulle være lige så tapper som smuk, og kom over havet for efter skæbnens beslutning at tage hende til ægte.

Den fare, hendes plantage havde været udsat for, bragte Adoë til, mere levende end nogen sinde før, at føle trang til en beskytter. Skønt hun selv var kæk og modig, ville hun dog med glæde have overdraget omsorgen for sin sikkerhed til den hemmelighedsfulde ubekendte, som Mami-Zas kabbalistiske videnskab havde fremmanet.

Adoë, der var klædt med lige så megen smag som elegance, trådte straks efter ind i salen, ledsaget af Jaguarette; hun fandt her majoren, der allerede i forventning om hendes ankomst havde givet sig i færd med madeiraen og den stegte banan, Mami-Za havde sat for ham.

"Nå, hr. major," sagde Adoë, idet hun rakte Rudchop hånden med ynde, "vi får altså krig igen?"

Majoren kyssede ærbødigt den fine, hvide hånd, og svarede:

"Det er jeg næsten bange for, frøken; Zam-Zam er atter begyndt med sine optøjer på denne side Essequebo; han har afbrændt to plantager, således at intet andet end asken er blevet tilbage, som ikke har synderlig værdi. Jeg vil ikke tale om hans myrderier – skønt de er af den natur, at man bliver fristet til ikke at lade skurken beholde en tomme hud tilbage på sin krop, hvis det ellers skulle lykkes at få fingre i ham."

"Oh, hvilken frygtelig krig, hr. major!"

"Ja, frøken, sagen bliver alvorlig; alle deres fanger bliver skalperet eller ædt. Men dette har dog også sin gode side. Disciplinen vinder ved det; for der er ikke en eneste efternøler. Mine folk frygter for at blive ædt, når de slentrer bagefter; det bevirker, at de holder fordømt godt trit og næsten træder hinanden i hælene. Ingen gør afstikkere for at marodere – det kan jeg forsikre Dem."

"Ved man, hvor Zam-Zam er for øjeblikket, hr. major?"

"Man formoder, han er ude vestpå. Guvernøren ønskede gerne at hindre ham i at trænge ind i koloniens hjerte. Da Sporterfigdt ligger på grænsen, tror han med god grund, at når vi vælger denne plads til midtpunkt for vore operationer, kan vi enten drive oprørerne tilbage til bjergene eller også bemægtige os dem. Han beder Dem om husly for mine folk i et par dages tid; imidlertid vil de opføre deres landsteder her i nærheden ved bredden af Comewine. De kender den slags villaer, frøken – fire pæle og seks palmeblade."

"De kan disponere over Sporterfigdt så længe De finder for godt, herr major. Jeg skal give mine slaver befaling til at være Deres folk behjælpelige med opførelsen af deres hytter. Men når lejren er slået, vil De formodentlig gøre mig den ære at opslå Deres bopæl i Sporterfigdt?"

"Jeg ville hjertelig gerne modtage Deres tilbud, frøken; men når hyrden ikke er til stede, spredes hjorden, og ulvene får frit spil. Skønt min underofficer Pipper nok kan fungere som hyrdehund, begynder hans tænder dog at blive noget stumpe. Jeg vil derfor helst blive i fårefolden selv, i det mindste så længe min kaptajn ikke er kommet og kan løse mig af. Han må endnu blive et par dage eller tre i Surinam, for at udhvile sig efter rejsens besværligheder; for som ordsproget siger: Det er et vældigt loppespring fra Amsterdam til Surinam."

"Kaptajnen kommer fra Europa?" udbrød den unge kreolerinde, der begyndte at se Mami-Zas spådomme gå i opfyldelse.

"Han kommer fra Europa, frøken, og aldrig har Holland set en mere uforfærdet ung kammerat på den anden side oceanet."

"Kaptajnen kommer fra Europa – han er ung – han er uforfærdet," gentog Adoë og kunne næppe tro hvad hun hørte. Alt, hvad mulatinden havde forudsagt, stadfæstedes i alle enkeltheder.

Lige så forundret som heftigt bevæget, udbrød den unge pige næsten uvilkårligt, for at overbevise sig om, at beskrivelsen af den ubekendte også var fuldkommen rigtig: "Kaptajnen er formodentlig blond?"

"Blond som Deres lydige tjener – kun er hans blondhed noget yngre og fordelagtigere – men for pokker – hvor kan De vide, at den unge brushane er blond?" spurgte Rudchop studsende. "Jeg, som dog så ham fødes, husker ikke engang, hvad farve hans hår har, lige så lidt som jeg mindes vor borgmesters paryk."

"Jeg spurgte kun, om han var blond, uden at påstå, at han var det," svarede Adoë temmelig forlegen. "Men hvorledes kunne De, herr major, se kaptajnen fødes?"

"Det er ganske simpelt, frøken. Han er en søn af en af mine gamle venner i Haag. Da jeg forlod Holland, var han ti år gammel – tænderne voksede siden til, og han længtes efter at bide med dem, som hans brave fader skriver; nu er de fuldkommen udvokset, og det lader til, at han er blevet en ægte løve – en modig gut – en vildmand – og hvis man lod ham styre kodillen, ville han oversvømme hele landet med blod og aske. Hvis jeg ikke var bange for at kede Dem ved fortællingen om min brave Hercules Tappers heltedåd … Han har fået det rette navn, frøken! … Så kunne jeg blive ved til i morgen tidlig."

"Vær ikke bange for det, hr. major! Fortæl, fortæl De kun!" udbrød den unge pige.

Og majoren fortalte nu, hvad den ærlige admiralitetsskriver i sin overdrivelse, eller rettere i sin vildfarelse havde tilskrevet ham angående sin Hercules' mod, og sluttede det skønne maleri med de ord:

"Kort sagt, frøken, alle de farer, som vor krig og vort klima er svanger på, måtte til for at bestemme Hercules til at bide på. For sædvanlige farer snerper den unge herre munden sammen og er kræsen, som min værdige ven siger. De indser derfor, at han er en fortræffelig rekrut for en krig som denne, frøken – for ikke at tale om, at jeg føler en inderlig lyst til at føre min bedste vens eneste søn i ilden!"

Adoë og Jaguarette havde hørt på majorens fortælling med den mest spændte opmærksomhed. Grebet af den dybeste beundring smykkede begge de unge piger den modige helt med det skønneste ydre.

Den unge kreolerinde så en umiskendelig forudbestemmelse i det tilfælde, der bragte Hercules ikke blot til Surinam, men også til Sporterfigdt. Næppe havde hun forladt bordet efter frokosten, førend hun ilede til orangetræerne i lysthaven, der lå inden for muren, for der i ro at kunne drømme om den, der allerede nu udøvede en så overordentlig indflydelse på hendes tanker.

14. Masseras tamarindetræ

Næste morgen fandt den opgående sol stadig Adoë fordybet i tanker.

Hun sad halvtliggende på en rørbænk i skyggen af et vældigt tamarindetræ, hvis stamme næsten ganske forsvandt under vanillegrene.

Denne slyngplante havde viklet sig om dette træ og lod sine smidige ranker med de vellugtende skud hænge ned i yppige guirlander.

Dette tamarindetræ stod midt i en blomsterhave, som Cupido vedligeholdt til sin herskerindes fornøjelse, og var genstanden for en næsten overtroisk ærefrygt blandt Sporterfigdts beboere. Da plantagen blev grundlagt, havde en sværm vilde bier, der af indianerne kaldes *wassi-wassi*, og en stor mængde kolibrier opslået deres bo på dette træ. Her levede de i den bedste forståelse og havde forplantet sig fra slægt til slægt i mange år. Man havde endog bemærket, at når fremmede fugle forstyrrede bierne, kastede deres små fjedrede allierede, hvis styrke erstattedes af deres mod og mængde, sig uforfærdede over de indtrængende og forjog dem næsten altid sejrrigt ved hjælp af deres spidse, nåleagtige næb. Og når fremmede bier vovede sig ind i kolibriernes reder, kastede den i tamarindetræet hjemmehørende sværm sig over de fremmede gæster og dræbte dem.

Man kaldte dette træ for *Masseras Træ*, fordi kolonisten gerne, da han levede, hvilede sig ud under dets skygge og stedse

forbød at forstyrre de to forenede kolonier, der havde søgt beskyttelse i hans tamarindetræ.

Da de begge levede af blomstersaft, havde Adoës fader ladet de sorte plante de arter i haven, som hver af disse dyrearter elskede mest for således at forebygge en kamp imellem de to små folkeslag.

Hver morgen og hver aften bragte han dem desuden store buketter af alle slags blomster. I parringstiden satte han store kurve ved foden af tamarindetræet med bomuld og dun, som kolibrierne betjente sig af, når de byggede deres reder, der er så store som valnødder, og hvori de lægger deres æg så store som ærter.

Bierne besidder en sjælden skarpsindighed og kender dem, der plejer dem og gør dem godt. Kolonisten kunne derfor aldrig nærme sig træet, førend hele sværmen kom summende og dækkede hans hænder og hans hår, mens kolibrierne vuggede sig på hans skuldre eller fløj rundt omkring ham.

Da Adoë endnu var ganske lille, havde planteren på en vis måde introduceret hende hos de to kolonier, og det varede ikke ret længe førend de havde adopteret Sporterfigdts datter. Da hun blev større, trådte hun i sin faders sted som biernes og kolibriernes plejerinde og nød snart de samme rettigheder som kolonisten.

Cupido, hvis embede det var at passe blomsterne, kunne ligeledes betræde haven uden frygt og her forrette sit arbejde; men længere strakte hans rettigheder sig ikke.

Ville han træde ind under den løvhvælving, som tamarindetræet dannede, begyndte bierne at blive truende. Hvis plantagens øvrige beboere blot vovede at overskride

havens grænse udsatte de sig for den fare at blive angrebet og blindede af en sværm på to til tre tusinde bier, der blev tappert understøttet af nogle hundrede kolibrier. Sporterfigdts negerdrenge havde ofte og på en sælsom måde haft lejlighed til at overbevise sig om den straf, man pådrog sig, når man trængte inden for denne frygtelige grænse.

Ville kolonistens datter unddrage sig enhver besværlig forstyrrelse, satte hun sig under *Masseras* Træ.

Adoë havde, som vi bemærkede, lejret sig her dagen efter majorens ankomst, for at tænke over de sælsomme omstændigheder, der syntes at realisere mulatindens forudsigelser.

Masseras Træ var desuden helligt i den unge piges øjne. Her hvilede hendes fader gerne hver aften ved solens nedgang, for at se de lykkelige og fredelige negre vende hjem til deres hytter efter dagens arbejde.

Når Adoë havde noget vigtigt at overlægge og beslutte, begav hun sig ind under tamarinde-træet, og i sin rørende barnlige overtro bad hun her sin faders ånd om et godt råd eller en gavnlig indflydelse.

Hendes giftermål med den smukke europæer forekom hende som en af skæbnen så bydende fordret og foranstaltet omstændighed, at hun ikke tvivlede om, at denne forbindelse virkelig ville finde sted.

Desuden havde Sporterfigdt flere gange ytret det ønske, når han talte med sin datter om hendes fremtid, at hun hellere skulle ægte en europæer end en kolonist, da kreolerne var berygtede for deres udsvævelser. Mami-Zas spådomme stemte derfor ganske overens med hendes faders vilje.

Den unge pige hengav sig til romantiske drømme til sin alders og sin karakters hele eksaltation. Undertiden blev hun bedrøvet, når hun tænkte på de farer, den smukke europæer skulle være udsat for, inden han blev hendes gemal, og hun ængstedes over den skæbnesvangre panters hemmelighedsfulde indflydelse, der ifølge Mami-Zas sigende var symbolet på de ulykker, som truede og måske også ville ramme det unge par; for uagtet al sin kabbalistiske viden havde Mami-Za ikke været i stand til at afgøre, om panterens indflydelse ville triumfere eller blive besejret.

Et andet stof for alvorlige betragtninger fandt den unge pige i at forestille sig den ubekendtes ansigtstræk.

Hun havde ofte udkastet hans portræt og lige så ofte visket det ud igen. Snart var hans skønhed for fin til at klæde en mand, snart var hans krigerske træk alt for vilde og truende. Adoë bebrejdede sig næsten, at hun ikke havde udspurgt majoren nærmere om hans unge ven.

Disse tanker beskæftigede hende, da Jaguarette viste sig uden for den hæk af gule jasminer og mimoser, der omgav blomsterhaven.

Den unge indianerindes hoved var omslynget af et tørklæde i form af en turban; hun bøjede sig under vægten af en masse blomster, hun bar på sine brune blottede skuldre.

"Her er blomster til frokost for *wassi-wassi*," sagde Jaguarette.

Adoë svarede ikke; indianerinden gentog sine ord endnu en gang, og nu først opløftede Adoë sine øjne med et forstyrret væsen og svarede:

"Godt, min lille, bring dem her."

"Bringe dem derhen?" udbrød Jaguarette forfærdet. "Jeg skulle betræde blomsterhaven – nærme mig *Masseras* Træ? – Du vil altså, at den stakkels Jaguarette skal dræbes af disse ondskabsfulde dyr? – Se, bierne kommer allerede flyvende. – Hvorfor hader de mig? Hvad ondt har jeg gjort dem?" råbte indianerinden med harme.

Hun havde virkelig aldrig vovet at nærme sig disse dyr; skønt hun længe havde været et medlem af familien i Sporterfigdt.

Flere gange havde Adoë, for at besejre dette lune hos sine vingede beskyttere, betrådt blomsterhaven med armen slynget om indianerindens liv, som om hun ville tage hende i sin varetægt; men sværmen var ubøjelig; den begyndte med en vild brummen, og derpå havde en, dernæst to og endelig tre af dem stukket Jaguarette så heftigt, at Adoë måtte opgive håbet om at besejre disse dyrs antipati.

Da Jaguarette derfor erklærede sin herskerinde, at hun frygtede træets beboere for meget til at vove at trodse dem, svarede Adoë, der nu vågnede op af sine drømmerier:

"Det er sandt – jeg glemte det. – Læg blomsterne der, og sig til Cupido, at han straks skal gøre båden i stand. Jeg vil gøre en lille lysttur på Comewine."

Jaguarette lagde sin duftende byrde på hækken og skyndte sig at udrette sin herskerindes befaling.

Adoë tog blomsterbjerget på begge sine arme og bar dem ind under træet.

Nu hørte man en lystig, sælsom larm og så et både sjældent og henrykkende syn; en sky af bier, der glimrede i solen som ildfunker, summede omkring den unge pige og berørte hendes arme, hendes hals, hendes ansigt med deres gennemsigtige

vinger, mens en mængde kolibrier af glimrende smaragd- og safirfarver satte sig på hendes hoved og skuldre, dog uden at røre blomsterne, og kun for at forkynde deres glæde over at se hende.

Siddende i skyggen af tamarindetræet delte Adoë blomstermassen i flere bundter, som hun kastede hist og her omkring ved sine fødder til føde for begge kolonierne; i hver hånd beholdt hun en stor buket af sådanne blomster, som hun vidste, at bierne eller kolibrierne holdt mest af, og som hun bestemte for sine yndlinge. Adoë, der bar et langt gevandt af persisk linned med et let rosenrødt mønster på hvid grund, sad på rørbænken; en solstråle, der trængte igennem tamarindetræets tætte løvværk, sitrede på den unge piges hvide, rene pande, forgyldte hendes yndige barm og tabte sig i de to store buketter, hun holdt på knæet og rakte frem til sine privilegerede gæster.

Den buket, der var bestemt for kolibrierne, bestod mest af store, mælkehvide magnoliablomster med karminrød rand, nogle grene passionsblomster, der var purpurrøde i det indre af bægeret og smykket med et slags krone af hvidt, violblåt filigranarbejde, og jolander med grå, lillastribede stilke med højrødt skær.

Da Adoë bevægede den store buket i sin højre hånd, som om hun ville kalde på sine favoritter, satte tre kolibrier sig let på randen af en magnoliablomst, der var halvt beskinnet af solen.

I det halvdunkle lys syntes kolibrierne at være mørkegrønne, men i solen funklede de med et safirblåt, guldgult og karmoisinrødt skær. En lille busk af grønne fjer med guldrand hævede sig på deres hoveder, hvori to rubinfarvede øjne

funklede, hvorimod vingerne og halen syntes at være af en slags mørkeblåt fløjl.

Efter at fuglene havde vugget sig et øjeblik på buketten, fløj de derfra og nærmede sig igen for at udsuge nektaren med deres tunge, der lignede en purpurtråd. Intet kunne være skønnere end at se dem flagre således over blomsterkalken, hvorved de bevægede vingerne så heftigt, at man ikke kunne skelne andet end et ubestemt punkt, hvorfra blå, gyldne og purpurfarvede lyn strålede ud. Da fuglene havde mættet sig, badede de sig i Adoës glinsende hårlokker og satte sig som levende karfunkler på hendes skønne pande.

Den surrende bisværm dækkede nu den buket, kreolerinden holdt i sin venstre hånd. Den bestod af cyroseller, små, rosenrøde drueblomster, af bleggule, purpurplettede banksia, af sølvbladets hvidbladede knopper og af skarlagenrøde sværdliljer.

Adoë var så optaget af at betragte tamarindetræets smukke gæster, at hun ikke bemærkede underofficer Pipper, der med uniformen knappet lige op til hagen viste sig ved hækken og, efter at have hilst på militær maner, nærmede sig Adoë med afmålte skridt, idet han holdt hånden for chakoten.

Næppe havde underofficeren overskredet grænsen, førend bierne, der bemærkede den indtrængende, styrtede over ham med et sådant raseri, at Pippers ansigt, inden et sekund var forløbet, så ud som en bikurv.

Angrebet skete så pludseligt, at den unge pige ikke havde fået tid til at advare underofficeren.

Pipper, der var lige så bestyrtet som ilde tilredt, ville fare med hænderne over ansigtet, men disse blev øjeblikkelig dækket af

andre bier og gennemboret af tusinde brodde. Forgæves knuste han nogle; de øvrige fordoblede deres raseri, og underofficeren blev tvunget til at gøre højre om. Han trykkede øjnene i så stærkt han kunne, forlod blomsterhaven og løb af alle kræfter hen ad kanalen til for at styrte sig deri – det eneste middel, hvorved han kunne blive sine hårdnakkede fjender kvit.

Den unge pige var bekymret over Pippers uheld og stod op for at sende ham hjælp, da hun hørte majorens stemme. Han spurgte underofficeren, hvad Fanden der gik af ham, og hvor han løb hen i sin galskab.

"Kom ikke nærmere, hr. major." råbte Adoë. "Vogt Dem for sværmen."

"Om det så var en sværm djævle, min smukke pige," svarede majoren galant, idet han fortsatte sin gang, "så skal man dog ikke sige, at Fritz Rudchop –"

Majoren kunne ikke tale ud. Sværmen, der kom tilbage efter at have jaget underofficeren på flugt, så den nye fjende, styrtede sig over ham, og to af bierne trykkede ham deres brod så dybt ind i læben, at majoren udstødte en frygtelig forbandelse og blæste til retræte med famlende hænder og tillukkede øjne; for han vidste af erfaring, at man let kunne blive blind ved en sådan lejlighed.

Da han var kommet udenfor de indviede grænser, forlod bierne ham, og trods den smerte, han følte af stikkene i læben, råbte han i en oprømt tone:

"Jeg ser, hvordan det har sig – en sværm vilde bier! Det er uden tvivl dem, der har jaget min brave underofficer i plantagegraven, hvori han viseligen styrtede sig med hovedet nedad. Imod slige fjender fører jeg ikke krig. Jeg vil hellere

beholde mine øjne for at kunne sigte på rebellerne og piannakotawerne, og fremfor alt at kunne se Dem, frøken. Jeg sendte Pipper til Dem for at sige Dem, hvad jeg nu selv kom for at melde. Med et ord: Min helt, min kaptajn Hercules Tapper, er ankommet fra Surinam, og jeg ønsker at have den ære at forestille ham for Dem."

"Han er velkommen," sagde Adoë med en ubeskrivelig hjertebanken. "Jeg beder Dem – før kaptajnen ind i salen – jeg skal snart komme efter."

15. Mødet

Trods overfartens møjsommeligheder havde Hercules' træk ikke forandret sig. De bar det samme sagtmodige og frygtsomme beskedne præg som før. Hans yderst ubetydelige fysiognomi havde intet, der i sig fortjente opmærksomhed. Men når man vidste, eller rettere, når man troede, at denne tilsyneladende undselige og beskedne unge mand viste en løves mod i faren, måtte denne kontrast vække en levende følelse af interesse for ham.

Rygtet om Hercules' tapperhed havde spredt sig mere og mere. Da det efter al sandsynlighed var af egen drift, han bad Vliessingens guvernør om tilladelse til at deltage i den frygtelige krig i Guyana, kunne man ikke betvivle hans mod og kækhed; til løn for denne sjældne iver blev han derfor også udnævnt til kaptajn i det øjeblik *Westellingwerf* skulle lette anker.

Officererne ved hans regiment havde givet ham en banket for at fejre hans avancement. Den ældste af dem udbragte en skål for den uforfærdede Hercules Tapper, der frivilligt tog til Guyana for at opretholde det syttende infanteriregiments ære.

Hercules hørte så ofte tale om sit mod, at han undertiden spurgte sig selv, om han dog virkelig ikke var så kæk, som man ville gøre ham til. Dette problem beskæftigede ofte denne værdige søn af så mange helte.

Og dog drøftede han nøje de følelser, der greb ham under en truende fare. Det var en slags sløvhed, der fængslede ham til stedet og endog berøvede ham hans kraft til at flygte. Han hørte

bestandig sin fader rose denne urokkelige koldblodighed, der, som skriveren sagde, var langt sjældnere, end det blinde raseri, hvormed andre hovedkulds styrtede sig i faren. Hvad der endelig beherskede alt andet i Hercules karakter, var hans dybe, uovervindelige frygt for faderen; han ville hellere have gået på gloende kul end vove at være ham ulydig. Da han kom til Guyana, følte han, at han ville nære den samme underdanige frygt for major Rudchop, som han havde næret for den værdige admiralitetsskriver Tapper; og af kampen mellem denne dobbelte frygt, den for faren og den for majoren måtte mange nye og grusomme følelser avles i vor helt.

Skibet, som havde overført de hollandske tropper, skulle i nogen tid forblive i Surinam, og malkepigen Berthas kæreste, lodsen Keyser, der havde at sørge for barkernes og chaluppernes udrustning til ekspeditionen, og som altid mindede Hercules om den sorte kvie, havde ledsaget kaptajnen til Sporterfigdt.

Mens majoren badede bistikkene med vand og limonade, beskæftigede Adoë sig, fuld af ubeskrivelig angst og uro, med sit toilette.

For første gang i lang tid var hun ikke tilfreds med Mami-Za, der ikke kunne ordne hendes hår smagfuldt nok.

To gange skiftede hun kjole, da hun var utilfreds med faconen, skønt hun havde fået begge kjolerne fra Paris for nylig, og disse var kommet fra den berømte frøken Roussands magasin. Den ene var en elegant caraco af skønt taft med snævre og korte, kniplingsbesatte ærmer. Hun fandt, at dens kanariefugle-farve gjorde hende for bleg, og ombyttede den med en anden af rosa og changeant taft med lange ærmer, der

var garneret med opslag af lysegrønt atlask og forsynet med tre knapper af perlemor. Store gyldne spænder à la Jeanette bidrog til, at kreolerindens smukke med atlask beklædte fod syntes endnu mindre, end den var. Et let puf af hvidt flor prydede Adoës hår på en koket, yndig måde og fuldendte et toilette, der ville have vakt misundelse hos de eleganteste damer i Tuilerierne eller i Palais Royal.

"Nå, min datter," spurgte mulatinden under påklædningen. – "Hvad sagde jeg? Er europæeren ikke kommet, som jeg spåede dig?"

"Du er en profetinde, Mami-Za," svarede Adoë og omfavnede sin amme, "men mit hjerte banker så voldsomt, at jeg umuligt vil kunne se på kaptajnen. Man beskriver ham desuden som så tapper, at han formodentlig ser rigtig ondskabsfuld ud. – Og sæt – sæt, at han ikke kom til at elske mig?" tilføjede kreolerinden sørgmodigt.

"Ikke elske min datter?" udbrød Mami-Za stolt. – "Hvor vil han kunne andet, også selv om skæbnen ikke tvang ham dertil?"

"Men panteren – panteren, der truer os, Mami-Za," sagde Adoë og rystede bekymret på hovedet – "det er måske den fremmedes ligegyldighed, den forkynder; for du ved jo ikke selv, hvad det ulykkelige tegn betyder."

Mulatinden tænkte et øjeblik efter og svarede derpå:

"Skønt jeg ikke formåede at gennemtrænge denne hemmelighed, er jeg dog overbevist om, at dette fatale tegn ingenting betyder. Det synes at true både ham og dig."

"Ham og mig?" – gentog Adoë og henfaldt på ny i drømmerier, under hvilke Mami-Za lagde den sidste hånd på hendes toilette. To eller tre gange havde den unge kreolerinde

spurgt om Jaguarette, der sædvanligvis plejede at stå Mami-Za bi ved sin herskerindes påklædning.

Hun kom endelig, da Adoë trak sine duftende og med yndige frynser besatte handsker på.

Da indianerinden trådte ind, forekom hun Adoë, trods sit påfaldende kostume, så smuk, at Sporterfigdts datter for første gang i sit liv følte en uvilkårlig skinsyge imod sin vilde camarista [Note 6)] og trak sine sorte øjenbryn sammen.

Jaguarette bar en tunika af musegrå silke, der holdtes sammen om livet af en purpurrød silkesnor. Hendes kjole var temmelig dybt nedringet om halsen, uden ærmer og kort, således at den unge slavindes runde arme og skønt formede ben kom til syne; benene var smykket med gyldne, koralbesatte bånd, og de små fødder stak i et par røde maroquintøfler. En lille turban af samme stof og farve som kjolen var fikst anbragt på Jaguarettes sorte hår og gav hendes pikante ansigt noget usædvanligt tiltrækkende. En smuk koralsnor slyngede sig om hendes velformede hals, og skuldrene med de små gruber, der kun var halvt skjult af kjolen, viste omrids af den højeste finhed og ynde.

Intet kunne tænkes mere fortryllende end Jaguarette i denne fantastiske dragt, som kolonisten havde foræret hende, da han ønskede, at hans datters veninde skulle være klædt på en måde, der ikke gjorde Sporterfigdts arving skam.

Vi har bemærket, at Adoë, der blev grebet af en uforklarlig skinsyge, rynkede panden, da hun så indianerinden træde ind.

"Hvorfor kom du ikke her og hjalp Mami-Za?" spurgte hun stolt.

"*Massera* tilgive Jaguarette! Hun troede at handle rigtigt, når hun pyntede sig for at modtage den fremmede," svarede indianerinden ydmygt.

"I stedet for at behænge dig med denne latterlige stads, hvori du ligner de mexicanske linedansere, der var i Paramaribo for kort siden, burde du have været her og iagttaget din pligt," udbrød Adoë og kastede et ringeagtende blik på indianerindens pynt.

Da Jaguarette hørte disse uvenlige ord, trak hun et øjeblik umærkeligt på overlæben; man så de små blændende hvide tænder skinne et øjeblik, men derpå antog hendes fysiognomi sit sædvanlige rolige udtryk, og hun svarede i en underdanig og ærefrygtig tone:

"Denne dragt fik Jaguarette til foræring af Sporterfigdts ejer. Hun tog den på for at ære sin herskerinde."

"Ja, du ærer mig rigtignok med dine blottede skuldre, dine blottede arme og ben – det er en skam, at du vover at vise dig således for mig!" udbrød Adoë og iturev i sin utålmodighed en af sine handsker, som gik noget snævert på. "Gå og klæd dig anstændigere, inden du fremtræder for den fremmede."

Adoë tog en anden handske og begav sig til salen i en uro, som hun ikke formåede at besejre.

Hercules bar en grøn uniform med orangegul krave og sølvepauletter. Da Sporterfigdts datter trådte ind, bukkede han dybt.

Fordommens virkning er så stor, at det ubetydelige og beskedne fysiognomi hos den mand, hvem skæbnen havde bestemt hende, forekom Adoë fuld af adel og ynde.

I sin skælven og feberagtige uro kunne hun ikke finde et eneste ord at sige til Hercules. To gange fæstede hun flygtigt øjnene på ham og bemærkede, at kaptajnens øjne dvælede på en person, der uden tvivl stod bag ved hende.

Adoë drejede hovedet omkring og så Jaguarette, der trods sin herskerindes befaling var fulgt efter hende ind i salen.

Sporterfigdts datter bed sig i læberne af harme, men da hun ikke ville synes skinsyg i sin slavindes nærværelse, vendte hun sig til Hercules med de ord:

"Major Rudchop meldte mig Deres ankomst, min herre, og det gør mig såre ondt, at jeg lod Dem vente så længe."

"De er alt for god, frøken," svarede Hercules adspredt, idet han stadig vedblev at stirre på Jaguarette, hvis dragt forekom ham yderst sælsom.

Efter nogle temmelig tvungne og forlegne talemåder sagde Adoë til Jaguarette, der ikke havde vendt sit blik fra Hercules:

"Min lille – bed hr. majoren om at komme ind til os."

Sporterfigdts datter måtte gentage disse ord i en temmelig eftertrykkelig tone, inden indianerinden adlød, hvilket hun dog gjorde, idet hun bortfjernede sig langsomt og endnu flere gange stirrede på Hercules med sine store og funklende sorte øjne. Han rødmede og så beskedent på gulvet.

"Denne unge pige er uden tvivl en indfødt vild?" spurgte han Adoë, der, i højeste grad forbavset over sin slavindes opførsel, næppe formåede at betvinge sin harme.

"Det er en ulykkelig indianerinde, som min fader fandt i skoven som et lille barn, efter at vi havde overstået en kamp med vore frygteligste fjender, piannakotawerne. I forgårs nat

gjorde de atter et forsøg på at overfalde plantagen; men vi slog dem tilbage", sagde kreolerinden og sænkede sit blik.

"De slog dem tilbage, frøken?" spurgte Hercules forundret.

Adoë troede at måtte behage en så modig mand, idet hun med en slags krigersk koketteri pegede på stilladset med geværerne og svarede:

"Disse våben tilhører mig, hr. kaptajn. Mere end en gang har jeg forsvaret denne bolig ved min faders side, efter at han havde anlagt plantagen. En sådan syssel passer sig uden tvivl ikke for en ung pige; men –" tilføjede hun med et lidenskabeligt blik på Hercules, "der ligger noget uendelig berusende i faren. Man er så stolt, når man har trodset en stor fare."

"Man er særdeles lykkelig – unægtelig – når man har overstået den, frøken", mente Hercules.

"Ja, ja, De har ret, hr. kaptajn, ikke stolt, men lykkelig, skulle jeg sige. For de tapre sjæle er faren en lykke. Man siger, De ved det bedre end enhver anden, hr. kaptajn, og jeg tror Deres autoritet."

Hercules kunne ikke andet end forbavses over sin sælsomme skæbne, da han hørte Adoë fremkomme med en så umiddelbar hentydning til hans mod.

Han slog beskedent øjnene ned og tav, for ikke at indlade sig på et så kildent samtaleemne.

Hercules' tilbageholdenhed og beskedenhed forøgede Adoës beundring; blændet af sin gunstige fordom elskede hun ham allerede.

Hun troede at adlyde sin faders vilje og gjorde derfor intet forsøg på at modstå en følelse, hvoraf hun følte sig mere og mere grebet. Den unge piges rødme, hendes barms heftige

bølgen og hendes forlegenhed ville have været Hercules tydelige beviser på det indtryk han havde gjort, hvis han havde været mindre enfoldig.

Imidlertid følte han sig dog besynderlig til mode, hver gang han mødte hendes blik; han begyndte at tro, at man ikke havde gjort sig skyldig i nogen overdrivelse, da man i Holland havde skildret ham kreolerindens lidenskabelige karakter. Kaptajnen tav, og Sporterfigdts datter begyndte at føle sig temmelig forlegen over denne tavshed, da Jaguarette trådte atter ind i salen med majoren.

Trods Adoës befaling havde indianerinden ikke forandret sin dragt, hvori hun rimeligvis forekom sig selv skøn.

Et vredt blik fra Adoë bebrejdede hende denne ulydighed; men Jaguarette, der syntes fast bestemt på ikke at lægge mærke til Adoës vrede, vendte hovedet bort og begyndte på ny at betragte Hercules med et slags stum beundring, som hun ikke bekymrede sig om at lægge skjul på.

Efter majorens ankomst blev samtalen mere levende. Opmuntret af kreolerindens venlige modtagelse glemte Hercules til dels sin undseelse, talte om Holland, om sin fader, og lagde ved denne lejlighed nogle beviser på følelse for dagen, der overraskede Adoë behageligt; for hun følte sig henrykt over, at en så uforfærdet mand var i stand til at tænke så sønligt og nedlod sig til at vise sig så simpel og naturlig.

Som om tilfældet endelig ville sætte kronen på den indflydelse, Hercules udøvede over kreolerinden, kom majoren til at tænke på, at han i kaptajnens bagage havde bemærket en fløjte, og spurgte ham, om han var musikalsk.

Hercules svarede med den største beskedenhed, at musikken undertiden sysselsatte ham i hans ledige timer. Adoë bad ham om at spille nogle stykker. Han lod sig ikke længe bede og fortryllede Adoë, Mami-Za og først og fremmest Jaguarette.

Denne, der aldrig havde hørt anden musik end den skærende, uharmoniske larm af negrenes instrumenter, blev grebet så heftigt af fløjtens toner, at to store tårer rullede ned over hendes kinder. Hun sank på knæ og foldede hænderne som i en slags henrykkelse.

Denne sidste omstændighed forbitrede Adoë i den grad, at hun befalede Mami-Za at bringe indianerinden ud, da hun, som hun med bitterhed bemærkede, sikkert måtte være fra sin forstand.

Efter frokosten tog majoren Hercules med ud til lejren.

Dette var den første sammenkomst mellem de to, hvem skæbnen syntes uigenkaldeligt at have bestemt for hinanden.

16. Erklæringen

Natten, der fulgte på denne i Adoës liv så vigtige dag, forløb uden ringeste uro. Bel-Cossim havde af klog forsigtighed udstillet skildvagter og ladet bål antænde på alle kanalens mure, for at forhindre ethvert overfald af indianerne, som han endnu troede skjulte sig i skoven.

Major Rudchops tropper, der var beskæftiget med at opslå deres lejr, havde endnu ikke været i stand til at begynde deres militære operationer og fordrive Zam-Zams grusomme allierede fra den nærliggende skov. Zam-Zam rykkede selv stedse nærmere og efterlod intet andet en plyndring, mord og brand, hvor han fo'r frem.

Bel-Cossim syntes at være allestedsnærværende, og Cupido understøttede ham med en beundringsværdig iver.

Adoë stod sent op; da hun ikke så Jaguarette, der sov i værelset ved siden af hendes eget, ved sit toilette, spurgte hun sin amme, hvor hun var. Man erkyndigede sig om hende og erfarede, at indianerinden var gået ud i det frie straks efter, at broen var hejset ned.

Man var dog så vant til den unge piges luner og fantastiske karakter, at man ikke bekymrede sig om hendes forsvinden.

Majoren havde lovet Adoë at komme og spise til middag i selskab med kaptajnen. Nedsunket i dybe drømmerier, hvis genstand var Hercules, ventede kreolerinden dette øjeblik med utålmodighed.

Omtrent klokken tre kom Jaguarette tilbage og trådte ind til sin herskerinde.

"Hvor har du været hele dagen?" spurgte Adoë hende strengt.

"Rundt om på egnen og ved søens bred."

"Og hvorfor forlod du Sporterfigdts uden min tilladelse?"

Indianerinden stirrede forundret på Adoë og svarede:

"Jaguarette har aldrig bedt dig om tilladelse til at gå, hvor hun ville, *massera*, lige så lidt som spurven beder Gud om lov til at flyve."

Dette svar tilfredsstillede ikke Adoë.

"Da du nu er her, vil jeg vide, hvorfor du var mig ulydig," vedblev hun. "Hvorfor iførte du dig ikke en anden dragt, som jeg befalede dig ? Hvorfor viste du en så overdreven beundring, da kaptajnen spillede på fløjte, at jeg var nødt til at vise dig ud af salen?"

"Jaguarette er skovens datter og forstår ikke at dølge, hvad hun føler. Denne fremmedes musik vakte hendes trang til at græde, og hun græd."

"Og kunne du ikke lade være at betragte denne kaptajn med en så påfaldende nysgerrighed?"

"Jaguarette betragtede denne fremmede, fordi han er såre smuk, og fordi han ifølge Mami-Zas spådom snart skal ægte Sporterfigdts datter. Jaguarette kan ikke andet end betragte den med beundring, der vil gøre hendes herskerinde lykkelig."

Der lå en sådan uskyldig oprigtighed i indianerindens ord, at Adoës vrede lagde sig lidt efter lidt. Hun bebrejdede sig sin hårdhed og skammede sig over sin tåbelige skinsyge, der bragte hende til at sætte sig på samme plan som sin slavinde.

Adoë besad en heftig, men ædelmodig karakter. Hun ville få Jaguarette til at glemme den hårdhed, hvormed hun havde behandlet hende.

Indianerinden, der syntes at blive rørt til tårer ved hendes herskerindes godhed, sank ned for hendes fødder og kyssede hendes hånd med levende taknemmelighed, og den gode forståelse, der hidtil havde været mellem kreolerinden og hendes slavinde, var genoprettet.

Tiden løb, men Hercules og majoren kom ikke.

Adoës utålmodighed var uden grænser. Hun var yderst bekymret for Hercules; for en neger, Cupido havde afsendt, meldte at en skærmydsel havde fundet sted mellem major Rudchops forposter og nogle blænkere fra Zam-Zams horde. To rebelske negre var blevet dræbt, og de øvrige havde trukket sig tilbage i skoven.

Adoës angst var steget til det yderste, da hun endelig så majoren og Hercules træde ind.

"De er ikke blevet såret?" udbrød hun og vendte sig til Hercules. "Og De heller ikke, hr. major?" tilføjede hun, rødmende over dette uvilkårlige udbrud.

"Endnu ikke, frøken, endnu ikke; vi har endnu intet gjort, der kunne medføre sligt. Min underkorporal, Pipper, der var sendt ud på rekognoscering, har blot løsnet et par skud mod de røde skurke – det er det hele. Kaptajnen og jeg, vi gemmer os selv til noget bedre – og dette bedre vil ikke lade os vente længe på sig; for en velunderrettet spion har bragt mig alle mulige nøjagtige efterretninger om Zam-Zams stilling. I morgen vil vi prøve et lille overfald; ved dagens frembrud bryder vi op langs med Comewine. Apropos, siden jeg taler om Comewine – det falder

mig ind, at det netop var på denne flods bredder, min gamle Pipper blev overfaldet af piannakotawerne, og nær havde fået den lod at blive serveret til frokost dagen efter høvdingens datters bryllup. Jeg tror, jeg meldte lidt om det i mit brev til Deres fader, kaptajn. Nå, pas på, at De ikke bliver overfaldet ligesom Pipper," vedblev han spøgende. "En gammel pandur som ham ville være fordømt sej at bide i, men et ungt blod som De ville straks blive fortæret som en sand lækkerbisken."

"Ak, hr. major – hvor kan De tale således," udbrød kreolerinden med rædsel; men Hercules svarede med heroisk kulde blot de få ord:

"Jeg skal gøre mig umage for ikke at blive fortæret."

Disse ord, som Adoë fandt fulde af beskedenhed og fasthed, rørte hende inderligt, og hun lod sine tårefyldte øjne dvæle ved Hercules, der forblev lige rolig.

"Vil De følge mit råd, frøken," vedblev majoren, "så lad Deres negre bevæbne i nat og holde god vagt. Var vore tropper talrige, ville jeg tilbyde Dem et lille detachement; men vi er desværre temmelig svage, og fjenden er tredobbelt stærkere. For at redde os ud af sagen med helt skind, eller rettere med hele hovedhuder, må vi lade med rendekugler og se at sluge to-tre indianere i en mundfuld. Ikke sandt, kaptajn?"

"Min mening stemmer fuldkommen overens med Deres," svarede Hercules.

"Hvilken forskel mellem de to officerer!" tænkte Adoë, "majoren er tapper, men han taler altid om sin tapperhed, hvorimod kaptajnen, der er ligeså modig og måske endnu modigere, synes at høre disse pralerier med største ligegyldighed."

I dette øjeblik trådte Mami-Za ind og meldte Rudchop, at hans underofficer Pipper ønskede at tale med ham.

Majoren gik, og Hercules og Adoë blev alene.

Havde Adoë tænkt meget på Hercules, havde denne også tænkt meget på den unge kreolerinde. Hun vakte følelser hos ham, som hidtil havde været ham ubekendt. Ved et tilfælde – et tilfælde, som er ligeså gammelt som kærligheden selv – havde Hercules beskæftiget sig i den grad med Sporterfigdts datter, at han om natten, der fulgte på hans første møde med hende – i stedet for, som ellers, at være et bytte for sin frygt for negre, indianere, slanger og tigre – kun havde tænkt på Adoës store sorte øjne, der på en gang var så funklende og så blide.

Imidlertid – (man må indrømme denne forskruethed hos det oprigtigste og uskyldigste hjerte) – blev Hercules Tapper lidt forstyrret i disse lykkelige tanker af det flygtige minde, han næsten imod sin vilje nærede om den lille indianerinde, der havde betragtet ham med en så påfaldende opmærksomhed.

Da Adoë, der troede at adlyde sin skæbnes stemme og sin faders sidste vilje var alene med kaptajnen, sagde hun i en næsten højtidelig tone og med hele sin karakters frimodige oprigtighed:

"Vi vil skilles ad. De vil blive udsat for store farer, men vi er ifølge skæbnens bånd evigt knyttede til hinanden for fremtiden. Jeg må tilstå Dem alt."

Hercules stirrede forbløffet på kreolerinden. Denne vedblev:

"Jeg er fader- og moderløs og ejerinde af denne plantage. Min fader døde, idet han rådede mig til at vælge en europæer til gemal i stedet for en kreoler – hvis jeg skulle blive så lykkelig at træffe et sådant valg. Min ammes spådomme – og hun er

begavet med en overnaturlig indsigt i fremtiden – forkynder, at jeg vil blive formælet med en europæer – at han vil være tapper og modig – men at store farer vil true med at forhindre min forbindelse med ham, inden den kan finde sted. Tør jeg tro mit hjerte," tilføjede hun med en dyb rødme, "så er denne europæer, der skal opfylde min faders ønske og min ammes forudsigelser – denne europæer –" og den unge pige standsede pludselig trods sin kyske frimodighed.

"Denne europæer er endnu i Europa?" mente Hercules spørgende.

"Denne europæer er for få dage siden ankommet til kolonien," svarede Adoë og slog øjnene ned.

"Kommet til kolonien for få dage siden?" gentog Hercules og så på loftsbjælkerne med et spørgende blik.

"Europæeren er her i huset."

"Her i huset?" gentog Hercules atter og stirrede på Adoë, uden at forstå hende.

"Denne europæer er Dem! – Skæbnen har stadfæstet, hvad min fader ønskede."

"Jeg? – Jeg? – Jeg?" udbrød Hercules, idet han betonede hvert jeg på en forskellig måde.

"Modsiger Deres hjerte ikke skæbnens vilje, så behag, inden De forlader Sporterfigdt, at sætte en blomsterbuket i denne vase." vedblev Adoë, idet hun rejste sig og pegede på en porcelænsvase. "Finder jeg blomsterne, vil jeg betragte mig som Deres brud; fra denne dag af er jeg da knyttet til Dem med uopløselige bånd; jeg vil da bede for Dem af et varmt oprigtigt hjerte. Jeg vil bønfalde himlen om at velsigne en forening, hvori

jeg sætter min lykke – min fremtid – mit liv! … Men finder jeg ikke blomsterne der …"

Det var Adoë umuligt at dvæle ved denne tanke, og da hun uden tvivl bukkede under for den anstrengelse, denne sælsomme erklæring havde kostet hende, fuldendte hun ikke sin sætning, men forlod hastigt salen med hænderne for øjnene.

Da Hercules så sig alene troede han at drømme, næsten forskrækket over det frimodige i den unge piges tilståelse, følte han sig dog uendelig forvirret.

Uden at gøre sig regnskab for den stemning hvori han befandt sig, følte han på en gang frygt og glæde ved tanken om det ejendommelige ved dette eventyr.

Han fandt Adoë skøn; og besiddelsen af Sporterfigdt forekom ham ikke mindre skøn. For at blive ejer af begge dele behøvede han blot at sætte nogle blomster i en vase.

Det var en af disse negative beslutninger, der ganske passede sig for Hercules' mod. Han sad dog endnu og betænkte sig derpå, da Rudchop, der for en time siden havde forladt plantagen med Pipper, lod sin kaptajn anmode om at komme til ham i lejren snarest muligt.

Hercules ville opfylde Adoës ønske og forlod derfor salen, for at hente de til buketten nødvendige blomster.

Han mindedes at have set den blomsterhave, der omgav *Masseras* Træ. På denne kant af plantagen var der tilfældigvis ingen neger, der kunne advare ham mod den fare, han udsatte sig for ved at trodse den i tamarindetræet hjemmehørende sværm.

Kaptajnen nærmede sig modigt hækken.

I det øjeblik, han skred igennem den, lød der et undertrykt angstskrig fra et af vinduesjalousierne i våbenhuset; men Hercules hørte det ikke.

Ved synet af den fremmede, der ubarmhjertigt rev de skønneste blomster ud af rabatterne, styrtede bierne sig rasende over Hercules.

Men – oh, underværk! Næppe havde de berørt hans pudrede hår og hans uniform, førend de i al hast fløj tilbage til træet.

Hercules, der bukkede sig for at plukke blomsterne, havde næppe bemærket faren; han fortsatte sin gerning. Da han nu bemærkede bænken i skyggen af tamarindetræet, fandt han det ganske bekvemt at vælge den til sit sæde, for at ordne sin buket.

Ifølge det samme vidunder, vi har omtalt, viste bierne sig ligeså ærbødige mod Hercules og lod ham sidde uforstyrret i den ellers kun for Adoë tilgængelige helligdom.

Efter at have tænkt i nogen tid over det besynderlige ved sit eventyr, forlod kaptajnen haven med buketten i hånden og gik ind i salen.

For at forklare, ved hvilket vidunderligt tilfælde Hercules turde nyde en rettighed, der ellers var Sporterfigdts datter udelukkende forbeholdt, må vi bemærke, at Hercules' klæder ifølge hollandsk skik, var bestrøet med pulveriseret *assa foëtida* under overrejsen, for at beskytte dem mod insekter. Bierne har en sådan modbydelighed for denne plantes lugt, at det er nok at lægge et par håndfulde af bladene på deres kurve, når man vil jage dem ud af samme. Det var derfor af antipati og ingenlunde af sympati med Hercules, at bierne havde ladet ham ustraffet plukke blomsterne og sidde i tamarindetræets skygge.

Da kaptajnen trådte ind i salen blev han højlig overrasket over at finde en pragtfuld kårde, hvis rigtforgyldte håndgreb var af det skønneste arbejde, liggende på bordet ved siden af den vase, hvori han skulle sætte blomsterne.

Ved siden af kården lå en lang guldkæde, hvori der hang en medaljon med et barns portræt.

Trods de barnlige træk, genkendte man dog let Adoë. Et papir var befæstet til kæden med en nål. Det indeholdt følgende ord:

"Havde jeg endnu kunnet tvivle om skæbnens beslutning, ville det, der nys tildrog sig under kolonistens træ, være nok til at bevise mig, at Himlen fordrer vor forbindelse. Når De bringer buketten, så tag denne kårde – den har tilhørt min fader. Denne medaljon – bær den stedse om halsen. Dette våben, og dette både for min fader og mig så dyrebare billede, er hellige skatte og må tilhøre den, der en gang bliver min gemal – og De bliver det, da De bringer buketten. Og nu beskytter Gud Sporterfigdts datter, idet han beskytter Dem! – Bedende venter Deres brud Dem."

Skjult bag et af jalousierne havde den unge pige med forfærdelse set Hercules nærme sig *Masseras* Træ.

Man begriber let, at det vidunderlige resultat måtte sætte kreolerindens fantasi i en levende bevægelse, da hun så Hercules blive modtaget på en så overordentlig måde af det træs privilegerede gæster, der var indviet til kolonistens minde. Adoë tvivlede nu ikke et øjeblik om sandheden af Mami-Zas spådomme.

Bragt i en eksalteret stemning af denne sidste, uforklarlige omstændighed troede hun at måtte skille sig ved det, der blandt erindringerne om hendes fader var hende kærest, til gunst for den mand, skæbnen så uimodsigeligt havde bestemt hende til gemal.

Hercules, der handlede så automatisk, som om alt foregik i drømme, tog kården, stak medaljonen og brevet i lommen og forlod plantagen, for at begive sig til den nærliggende lejr.

Han var gået tankefuld over markerne i nogen tid, da han pludselig så Jaguarette, der havde ventet på ham under et løvrigt manitræ, springe op fra jorden og nærme sig ham.

"Det er den unge, vilde pige med de sorte øjne," sagde kaptajnen og blev stående.

Efter at have betragtet kaptajnen et øjeblik stift, knælede indianerinden ned for ham, greb hans hånd, førte den med ærefrygt til sine læber og sagde:

"Jaguarette er din, skønne fremmede! Hun elsker dig – hun er din slavinde. Tal – hun vil følge dig eller følg du hellere hende! Hun vil bringe dig til sin landsby, hvor du skal sidde blandt de viseste krigere."

"Min lille pige," sagde Hercules, hvis studsen gik over til forbavselse, "De giver mig et yderst slet begreb om Deres blufærdighed og moral. Jeg tror, De gjorde bedst i at gå hjem til Deres herskerinde."

Ved disse ord rejste Jaguarette sig hastigt; hendes læber fortrak sig på den sædvanlige, ejendommelige måde, og man så hendes tænder.

"Jaguarette har ingen herskerinde mere," udbrød hun. "Fra den dag af, hun elskede dig, var hun fri. Den, der elsker dig, tør

ikke lyde nogen anden vilje, end din."

"Nuvel," sagde Hercules i en triumferende tone. "Da De adlyder mig, min Bella, så befaler jeg Dem at lade mig være i fred."

Indianerinden rystede sørgmodigt på hovedet, fæstede sine store, fugtige øjne på kaptajnen og svarede:

"Jaguarette kan nu ikke mere vende tilbage til sin herskerinde. Jaguarette hænger nu ved den skønne fremmede som passionsblomsten ved cederens stamme."

"Åh, gå væk med Deres passionsblomster og Deres cederstammer," udbrød Hercules utålmodigt. "Med Dem har jeg intet at skaffe. Gå De hjem! – Deres ord smager af letsindighed, min lille, og for at gøre en ende på Deres forfølgelse, må jeg fortælle Dem, at jeg er Deres herskerindes forlovede. Jeg kan sige det uden ubeskedenhed, da skæbnen synes at have brugt en trompet for at forkynde det."

Jaguarette trak sine sorte øjenbryn sammen.

"Mami-Za har spået det," sagde hun. "Jeg har hørt det. Det er sandt; men panteren? Har Forsynet ikke også talt om en panter? Og panteren, det er Jaguarette!" tilføjede hun og stampede stolt i jorden.

"Jeg ved ikke, hvad det er for en panter, De taler om," forsikrede Hercules, "tiden iler, og majoren venter på mig. Vend De, som sagt, næsen hjemad, og tal ikke mere så uanstændigt, min pige."

Indianerinden tav et øjeblik og udbrød derpå i en næsten imponerende tone:

"Jeg vil atter opsøge Sporterfigdts datter – men inden otte dage sidder du i vor landsby blandt de viseste krigere, og

Jaguarette, din slavinde, opvarter dig knælende. Det spår jeg."

Efter at have talt disse ord, forsvandt hun mellem buskene.

Hercules ilede til lejren, næsten forskrækket over indianerindens skamløshed og temmelig ilde stemt ved tanken om, at han muligvis inden otte dage ville komme til at sidde i en landsby blandt piannakotawernes viseste krigere, som Jaguarette havde spået ham.

17. Natten

Natten var stille; de på Sporterfigdts mure antændte bål udbredte et klart skin.

Trætte af dagens anstrengelser sov de bevæbnede negre i skuret, klar til at være på benene ved det første alarmsignal.

De oprørske negre nærmede sig. Ifølge major Rudchops råd havde Adoë befalet Bel-Cossim at lade negrene forblive under våben. Opsynsmanden havde netop gået sin runde og var gået ind i det indre af huset, da klokken slog tolv.

Kaffetræerne stod overfor den arm af kanalen, der beskyttede plantagens østre side.

Mellem disse træer og kanalens bred strakte der sig en jævn flade, som klart oplyses af ilden på muren.

Med geværet på skulderen gik en ung neger frem og tilbage ved kanten af muren og kastede af og til nyt brændsel på flammerne.

Det var en naturlig virkning af lyset, at den vagthavende slaves bevægelige skygge strakte sig kæmpemæssigt ud over den klartoplyste slette og tabte sig i udkanten af kaffetræerne.

En indianer var kommet ud mellem træerne og havde, krybende som en slange, listet sig ind i skildvagtens skygge. Med en beundringsværdig smidighed fulgte han denne skygges mindste bevægelser, hvad enten den gik frem eller tilbage, eller blev stående.

Indianeren kunne ikke ses af skildvagten, hvis øjne desuden var blændet af ildens skin, der kontrasterede stærkt med det

mørke, hvori synskredsen var indhyllet.

Kaffetræernes afstand fra kanalen var så ringe, at piannakotawerne, der lå skjult mellem dem, hvilket opsynsmanden også havde frygtet for, let havde kunnet skyde skildvagten, der i den klare belysning frembød en tydelig skive.

Men et skud ville have vakt alarm, og indianerne ville ikke vove et direkte, voldsomt angreb.

Bue og pil, hvormed man vel ikke kunne skyde så langt og så sikkert, men hvis virkning var stum, blev altså foretrukket til at rydde skildvagten af vejen uden opsigt eller alarm.

Indianeren havde derfor sneget sig ind i skyggen for at komme negeren nær nok til at kunne tage ham på kornet med sikkerhed.

Han viste den hårdnakkede tålmodighed i sine bevægelser, der er ejendommelig for de vilde.

Han kunne kun nærme sig kanalen, hvis han benyttede de få øjeblikke, i hvilke negeren blev stående for at kaste brænde på ilden. Skyggens ubevægelighed tillod ham da at vinde noget terræn; men dette forsøg turde han ikke vove, så længe skyggen var i gang; for havde han da nærmet sig kanalen, ville lysskæret have belyst ham, når han kom ud af skyggen.

Da piannakotawen mente at være nær nok, benyttede han et øjeblik, da negeren atter blev stående ved ilden; en fra en ringe afstand afskudt pil hvinede, og skildvagten sank sammen, uden at udstøde et skrig.

Da negeren styrtede, forsvandt kæmpeskyggen med ham, og indianeren stod nu i fuld belysning; halvt krybende, halvt løbende nærmede han sig nu kanalen med en beundringsværdig smidighed, lod sig sagte glide ned i vandet

og nåede foden af muren, der gik stejlt op fra kanalen. Han besteg den, idet han stødte korte, stærke kiler af spidstilskåret jerntræ ind imellem stenene og betjente sig af disse som lige så mange støttepunkter til at svinge sig op.

Da han var kommet op på muren, stak han negeren, der endnu åndede, fuldkommen ihjel og dæmpede derpå flammen med den ulykkeliges lig. Da denne side af firkanten var skjult for det indre af det høje stuehus, kunne de andre skildvagter ikke bemærke ildens slukning på denne del af muren.

De mellem kaffetræerne lurende piannakotawer ventede blot på at se ilden gå ud for at forlade deres baghold; de nåede snart kanalens bred, syv i tallet, og svømmede over den. Muren klatrede de opad ved hjælp af en lang strikke, som den første tilkastede dem.

Tænker man på den behændighed, den lethed og gravstilhed, hvormed indianerne udfører alle deres foretagender, vil man ikke undre sig over den færdighed og hurtighed, hvormed denne dristige plan blev iværksat.

Overbevist om, at deres tilbagetog ville være sikret, hvis de styrtede sig fra muren ned i den dybe kanal, sneg piannakotawerne sig på deres høvdings befaling – den samme, der havde luret på Cupido ved overgangen over biri-birien – ned af muren og nærmede sig sagte stuehuset. Næppe var de ankommet til dette sted, førend to stykker brændende papir faldt gennem et af jalousierne til jorden i en kort afstand fra hinanden.

På dette uden tvivl forudbestemte tegn udtalte Urow-Curow, indianernes høvding, sagte, men tydeligt, ordet "*wag*".

Alle blev stående ubevægelige.

Jalousierne blev nu sagte åbnet. Jaguarette viste sig, og ved det svage skin, der oplyste gemakket, kunne man se en hængekøje, hvori Adoë lå i en dyb søvn som følge af en sovedrik.

Jaguarette løftede to gange armene i vejret, idet hun vendte den indre flade af begge hænder mod indianerne; høvdingen og to af hans folk nærmede sig nu vinduet og steg ind i værelset.

Mens Jaguarette kastede et tæt slør over sin herskerindes ansigt, løftede de to indianere hængekøjen af krogene, tog den på skuldrene, forlod huset og nåede snart muren; her bandt de en strikke til hver ende af hængemåtten, og lod den derpå glide ned til kanalens overflade hvor to indianere, der svømmede med den ene hånd, greb den med den anden. Adoë var så let, at de svømmede over kanalen på denne måde, idet de holdt hende over vandet i hængekøjen.

Da de ankom til bredden, ilede de over sletten og forsvandt mellem kaffetræerne, uden at en eneste af plantagens beboere havde set Sporterfigdts datter blive bortført.

18. Busy Cray

Busy Cray, der i negersproget betyder "de grædende skove", var de oprørske negre og deres befalingsmand, Zam-Zams, hovedlejr.

Den var på en vis måde stærkt forskanset, idet den lå på en temmelig stor ø, midt i en uhyre sump. En næsten uigennemtrængelig skov omgav den i syd, øst og vest.

Imod nord skilte en naturlig sandtunge denne biri-biri fra en arm af floden Maroni, der springer ud ved foden af de blå bjerge og løber ud i det atlantiske hav omtrent tyve mil syd for Surinam.

Kun negrene og indianerne kendte den smalle og farlige sti, der førte til Busy Cray.

Overalt dækket med vand eller dynd i to til tre fods højde var den i ingen henseende forskellig fra den øvrige del af sumpen.

Busy Cray indeholdt et stort forråd af ris, yamsrødder, maniok og cassava; en klar kilde gav vand i overflod; nogle dele af denne lille ø var dyrket, selv i tilfælde af en belejring kunne den sikre rebellerne underhold i temmelig lang tid. En sådan blokade kunne desuden ikke være af lang varighed, da belejrerne måtte bringe alle deres levnedsmidler med sig og ikke var i stand til at supplere dem i denne ørken.

To til tre hundrede hytter, der var bygget af brædder og dækket med palmeblade, tjente til boliger for rebellerne, der boede her med deres koner og børn.

Midt i denne landsby stod Zam-Zams hus. Det var højt, havde fire vinduer og beherskede hele sumpen lige til udkanten af skoven.

Til venstre og i en ikke ringe afstand fra dette hus lå hans koners bade og bopæle; en tæt palisadevæg skjulte denne helligdom for nysgerrige øjne.

Ikke langt fra Zam-Zams hus så man en hytte af et sælsomt udseende; kabbalistiske figurer, der var malet med saften af forskellige planter, blandet med fernis, dækkede døren, der var af jerntræ.

Baboën-Knify, piannakotawernes indianske troldkvinde, beboede denne hytte. Ifølge disse folkeslags skikke var en "*obiai*" eller negerheks blevet sendt til indianernes landsby, både som bytte og som gidsel.

Zam-Zam, der var yderst overtroisk, vovede intet foretagende, uden at spørge indianerinden til råds. I nogle dage havde han været ilde stemt; flere små afdelinger af rebellerne, der var udsendt på rekognoscering, var blevet tilintetgjort i skærmydsler med major Rudchops avantgarde.

Zam-Zams spioner var ikke kommet tilbage; i to dage havde han også forgæves ventet på en forstærkning fra piannakotawerne.

Da han ikke vidste, om han skulle forlade sit opholdssted eller vente på de hvide, hvor han var, havde han rådspurgt Baboën-Knify.

Efter lange trylleformularer svarede denne ham, at kun slangeprøven kunne opklare denne uvished – at Mama-Jomboë – den højeste ånd – ville forkynde sin vilje efter denne prøve.

Den, der fuldbyrdede Mama-Jomboës vilje var vis på sejren.

Zam-Zam besvor troldkvinden at foretage slangeprøven.

En ung neger, der ved lodtrækning blev bestemt til at spille en rolle ved denne frygtelige ceremoni, blev indespærret i tre dage og måtte udstå de religiøse ceremonier, der gik forud for prøven.

Dagen og timen var nu kommet, da denne skulle foretages.

Man hørte snart enëromaens dumpe raslen; negerkrigerne i deres røde benklæder, med brystet og benene blottet og hovederne dækket med hatte flettet af vidjeranker og rødder, forsamlede sig, bevæbnet med geværer og lange caribiske knive, i tavshed på pladsen, der omgav høvdingens og troldkvindens bopæle.

Det indre af Baboën-Knifys hytte frembød et ejendommeligt og rædsomt syn.

Døre og vinduer var så tæt tillukket, at ikke den ringeste stråle af dagslyset kunne trænge ind.

Skønt man intet lys så, gav dog den sælsomme klarhed, der herskede i hytten, alle dens genstande en matagtig glans.

Dette ejendommelige, fosforagtige skin trængte i enkelte stråler ud fra de dybe hulninger i et dødningehoved, der stod ved siden af troldkvinden på en af menneskeben fremstillet trefod. To store lysende skarnbasser, der var indesluttet i det indre af skallen, frembragte denne sælsomme virkning.

Skønt Baboën-Knify næsten var fyrretyve år gammel, kunne hun dog anses for smuk endnu; men hendes skønhed var mørk, næsten vild. Hendes sorte hår faldt ned om hendes skuldre i lange fletninger; en krone af forskelligt farvede muslingeskaller omgav hendes høje pande. Et bælte af aloe fastholdt den røde kåbe, der gik lige ned til fødderne, om den ranke talje. Hendes

arme var blottet op til skuldrene. Hun støttede sin hage på den ene hånd, mens hun med den anden, næsten uden selv at vide det, svang sin tryllestav og med et sørgmodigt, adspredt væsen stirrede på loftet i sin hytte.

I stedet for en krage eller ugle, der er symbolske fugle blandt nordens troldkvinder, sad en guyansk vampyr – den i Mexico såkaldte "*porro valador*" – ved siden af Baboën-Knify på den lysende hovedskal.

Intet er afskyeligere, end denne uhyre flagermus, der er godt 30 cm. høj og af en musegrå farve. Dens sorte, knoglede, halvudbredte vinger er tre gange så lange som den er høj. Tæerne på dens fødder, der lige som vandfuglenes er forenede ved en hud, løber ud i stærke kløer. Store, runde, funklende øjne luer i dens brune hoved, over hvilket to runde gennemsigtige øren rager frem.

Lige over Baboën-Knify hang en lille kobbertromme, som man slog på med rødder af det vilde figentræ. Ved hendes fødder stod en firkantet trækiste, der var dækket med kabbalistiske figurer. Låget havde et rundt hul i midten omtrent to tommer i tværsnit, og dette var lukket med et bevægeligt jerngitter.

Efter at have siddet længe i denne grublen rystede Baboën-Knify sørgmodigt på hovedet, åbnede gitteret på trækisten, tog sin tromme i den ene og en rod i den anden hånd, og idet hun slog et par gange taktfast på instrumentet, hviskede hun sagte:

"Wannakoë! Wannakoë!"

En slange, der var sort og glinsende som ibenholt, stak sit flade hoved ud af hullet. Dens små, mørkerøde, glasagtige øjne

fæstede sig med et medlidende udtryk på troldkvinden, der vedblev at slå på sin kobbertromme.

Slangen strakte sig længere ud af kisten og rettede sig op; dens krops frem- og tilbagevuggen syntes at røbe den fornøjelse, den følte over Baboën-Knifys sælsomme musik. I en melankolsk tone og efter en klagende melodi sang troldkvinden sagte følgende ord:

"Hvem vil genfinde det tabte barn? Hvem vil finde det igen? Ak, hvem vil give det tilbage til den grædende moder? Hvem vil give hende sit barn igen? Man omgiver opossai-slangen med en kreds af gloende kul, og den iler over til sine unger, som den ser i det fjerne. Ak! Hvorfor kan jeg ikke gå over en kreds af gloende kul for at omfavne min datter? – Hvor er mit barn? Hvor er det? Hvor er det?" –

Indianerindens sang blev afbrudt af Zam-Zam, der trådte ind i hytten.

Ved synet af ham trak slangen sin bevægelige rynkede hud op over øjnene og syntes at blive ophidset.

Vampyren bevægede vingerne. Troldkvinden gav et tegn med sin stav; slangen fo'r tilbage i kisten, og vampyren blev ubevægelig som før.

Zam-Zam var en loangoneger, omtrent fyrretyve år gammel, af en høj, kraftig vækst. Hans næse var flad, hans pande lav og tilbagebøjet, og gennem de tykke, udstående læber så man hans hvide tænder, der efter hans stammes vedtægt var tilspidsede … en sælsom skik, der gav hans grusomme, pøbelagtige fysiognomi et vildt, afskyeligt præg. Hans kraftige hår hang omkring panden i talrige fletninger, og ved enden af alle disse fletninger hang en glasperle; hans tykke buskede skæg nåede

ham ned til midt på brystet; på den venstre skulder bar han et stort stykke rødt- og gulblomstret bomuldstøj. Hans hvide benklæder var fæstet omkring livet med et indisk sjal, som han havde stjålet i en eller anden plantage. I dette sjal stak en dolk med sølvgreb. Zirater af glasarbejde omgav hans ben og håndled. Hans lædersandaler var fastgjort til hans muskuløse fødder med remme; om halsen bar han en amulet i et futteral af kolibrifjer.

Uforfærdet, grusom, listig, utrættelig, virksom og rebellernes høvding på grund af sit dyriske mod, var han sjælen i oprøret og den farligste fjende, kolonierne kunne få.

Da den sorte høvding trådte ind i Baboën-Knifys hytte, bævede han og slog øjnene ærbødigt ned for troldkvindens strenge blik.

"Hvorfor træder du herind til mig uden min befaling?" spurgte hun.

"Fordi vore krigere venter på Mama-Jomboës' vilje; solen synker, og når den store ånd vil, at vi skal angribe de hvide, må vi rykke ud, før natten bryder frem."

"Er manden beredt?" spurgte Baboën-Knify.

"Han er beredt," svarede Zam-Zam.

"Har han fastet?"

"Han har fastet."

"Er han lutret?"

"Han er lutret."

"Har han taget afsked med livet?"

"Ja."

"Venter han døden?"

"Han venter den."

"Og prøvehytten er sat i stand?"
"Alt er beredt."
Troldkvinden gik nu ud, ledsaget af Zam-Zam.

19. Slangeprøven

Negeren, der ved lodtrækning var bestemt til slangeprøven, var, som vi allerede har omtalt, forberedt til afsoningsceremonien ved tre dages faste.

Baboën-Knify, Zam-Zam og nogle gamle negre, der var indviet i de magiske kunster, skulle være de eneste vidner til dette grusomme skuespil.

De uden for samlede rebeller ventede på skæbnens udsagn med overtroisk tålmodighed.

Hytten, hvori prøven skulle finde sted, var cirkelrund.

To lerfade med kristpalme-olie, hvori der brændte en bomuldsvæge, belyste det rædsomme optrin.

Zam-Zam og tre gamle negre sad på kanten af en hængekøje, der var fastgjort til loftsbjælkerne i temmelig stor afstand fra jorden.

Troldkvinden satte sin kiste foran døren i den modsatte ende af hytten og beskrev derpå flere kabbalistiske cirkler med sin tryllestav på gulvet, der var bestrøet med fint fugtigt sand.

Disse kredse, der var lå adskilt fra hinanden i en kort afstand, skulle tjene indianerinden til tegn, hvorpå hun støttede sine spådomme med hensyn til krigens gode eller slette udfald mod de hvide. Alt kom an på, om negeren under sin kamp med den hellige slange Wannakoë blev stående i kredsene eller trådte ud over dem.

Da disse forberedelser var til ende, råbte Zam-Zam med lydelig stemme:

"Hay-Soy."

Hyttens dør åbnede sig.

En ung neger på henved tyve år trådte ind. Han var iført røde benklæder ligesom de fleste andre af hans stamme.

Zam-Zam udstødte et ejendommeligt skrig og døren blev låst udvendig fra.

Den sorte, der skulle falde som et offer for denne frygtelige prøve, befandt sig i en oprørt, heftigt bevæget tilstand. Hans bryst, hvorover han holdt armene overkors, bølgede heftigt op og ned; en krampagtig sitren bevægede alle hans lemmer; hans stive, vidt opspilede øjne fæstede sig med et udtryk af rædsel skiftevis på Zam-Zam og Baboën-Knify.

Han lænede sig mod døren, og vovede ikke at gøre et skridt videre.

"Træd nærmere! Træd nærmere!" sagde troldkvinden. "Mama-Jomboë, den store ånd, har sagt, at prøven skal fuldbyrdes af dig. Er du beredt på at dø, hvis du må dø?"

"Jeg er beredt på at dø," svarede negeren og syntes at fatte mere mod. "Jeg har begravet mit gevær, min kniv, min bue og min økse."

"Har din stamme sunget dødssangen over dig?" spurgte indianerinden.

"Jeg har sat mig, som man sætter de døde, med hovedet bøjet ned på knæet, med min hage i den flade hånd, mens mændene af min stamme sang min dødssang: 'Han har taget den fugtige jord til kone, og mørket skal være hans barn'."

"Mama-Jomboë har forkyndt ved loddets kast, at du skal tjene til prøve for den hellige slange Wannakoë. Vil du det? – Hvis du dør, skal din stamme råbe dit navn som et krigsskrig,

når den angriber sine fjender. Den skal smykke din grav med de overvundnes hovedhår. Om mange år vil din stammes efterkommere i sene led tale om dig i deres landsby; de vil fortælle deres børn, at Hay-Soy blev udvalgt af Mama-Jomboë til at forkynde sine brødre, om de skulle angribe de blege ansigter eller afvente deres angreb. Vil du frivilligt underkaste dig prøven? Vil du?"

Beskrivelsen af de hæderlige fordele, der skulle belønne hans opofrelse, syntes at gøre et levende indtryk på negeren. Hans holdning blev fastere, hans mine modigere.

Med en udfordrende, lidenskabelig bevægelse løftede han armene i vejret og råbte: "Mama-Jomboë, Mama-Jomboë. Jeg venter den sorte slange!"

Baboën-Knify slog hurtigt på sin kobbertromme, idet hun nærmede sig kisten, hvori slangen var indelukket, og råbte:

"Wannakoë! Wannakoë!"

Man hørte denne bevæge sig heftigt. Låget på kisten bævede under de kraftige slag, den gav det for at komme ud.

"Den hellige slange vil komme – den vil være rasende. – For sidste gang: Vil du af fri drift tjene Mama-Jomboë til prøve?" spurgte troldkvinde, idet hun bukkede sig og holdt fingeren beredt til at åbne gitteret, hvorigennem slangen måtte krybe for at komme ud af kisten.

Negeren vaklede et øjeblik.

Zam-Zam pegede på døren og sagde med en mørk mine:

"Det beror endnu på dig selv at afslå prøven, skønt loddet bestemte dig; men din stamme venter på dig derude. Hvis du er fej – hvis du vægrer dig ved at bære det lod, Mama-Jomboë har sendt dig, vil din stamme fordre din død. I stedet for at få en

krigers navn og en krigers død, vil du blive en skændsel. – Mødrene vil lære deres børn at forbande dig."

Disse sidste ord ophidsede negeren til raseri, og han råbte øjeblikkelig:

"Mama-Jomboë byder det! – Jeg vil møde den sorte slange! Frem med den sorte slange." Og han trådte kisten et par skridt nærmere.

Baboën-Knify løftede gitteret.

Slangen strakte hastigt hovedet ud af hullet og fæstede sine flammende øjne på negeren, som troldkvinden viste den med enden af sin stav, idet hun gentog den hellige formular: "Wannakoë, Wannakoë, wumbiay!"

På kortere tid, end vi behøver for at beskrive det, fo'r det grusomme og lærevillige dyr, der var syv til otte fod langt og næppe to tommer tykt, ud af kisten, snoede sig sammen i bugter om sig selv, løftede hovedet tre fod fra jorden og sprang med lynets fart løs på negeren, der forgæves strakte hænderne ud for at omklamre det.

Efter at slangen havde snoet sig om hans venstre arm, bed den ham i struben; uden at slippe sit bytte, piskede den nu luften et øjeblik med sin hale og slyngede endelig denne om livet på sit offer, der følte sig sammenpresset i dette favntag som i en kold jernramme.

Hay-Soy udstødte et frygteligt skrig; med sin højre hånd, den eneste, han havde fri, greb han slangen i nærheden af hovedet for at kvæle den eller rive den løs fra sin strube.

Han formåede det ikke.

En af hans årer havde åbnet sig, og hans blod sprang ud i en stråle, mens troldkvinden mumlede nogle uforståelige ord og

nysgerrigt holdt øje med, i hvilke kredse og kabbalistiske figurer negeren trådte under kampen.

Ved en fortvivlet anstrengelse lykkedes det ham endelig at tvinge slangen til at slippe sit bid, idet han pressede to fingre ind imellem dens over- og underkæbe og trak denne så heftigt ned, at en af dens tænder brækkedes og blev siddende i såret.

Rasende af smerten rullede slangen sig hurtigt af negerens arm, men viklede knuden om livet fastere sammen. Disse bugter indtog to tredjedele af slangens længde. Den bøjede sin hals tilbage som en svane og fo'r med sit flade, klæbrige hoved efter først at have bevæget det frem og tilbage med utrolig hurtighed ned i negerens side, hvor den bibragte ham et nyt bid.

Afkræftet af den frygtelige kamp, styrtede den sorte bevidstløs til jorden.

Hans fald var såre betydningsfuldt; for da Baboën-Knify så ham styrte midt i en af de kredse, hun havde beskrevet, slog hun hænderne sammen og råbte:

"Mama-Jomboë er os gunstig! Prøven er imod de hvide. Sejr for de sorte fra Sarameca! Sejr for piannakotawerne fra de blå bjerge!"

Dette triumfskrig blev gentaget af Zam-Zam og de tre negre, der sad i hængekøjen og fulde af begejstring pegede på det sted, hvor offeret lå.

Den sorte syntes at have mistet bevidstheden, og den rasende slange havde bibragt ham et tredje sår i skulderen.

Troldkvinden ville nu gøre ende på prøven og slog derfor på sin tromme, idet hun flere gange gentog i en blid harmonisk tone:

"Wannakoë! Wannakoë!"

Slangens raseri syntes at lægge sig som ved tryllemagt, da den hørte denne lyd og disse ord.

Den løftede hovedet, vendte det om imod indianerinden, rullede sine bugter af negerens legeme, krøb sagte hen til sin herskerindes fødder og sprang på et tegn af denne ind i kisten, der tjente den til bur.

Da den atter var indespærret her, steg Zam-Zam og de tre negre ned fra hængekøjen, hvor de hidtil var blevet af forsigtighed, skønt troldkvinden turde stole så sikkert på Wannakoës lydighed, at hun ikke behøvede at frygte for, at den ville fare løs på andre end den, hun udpegede.

Alle omringede nu offeret, der syntes at være livløst.

Negerens kæber var krampagtigt sammenpressede. Understøttet af Zam-Zam løftede indianerinden ham op, lænede ham imod hyttens væg og ville hælde nogle dråber i ham af et fluidum, hun bar hos sig i en lille tilproppet kalabas; men den ulykkeliges tænder var så fast sammenpresset, at hun ikke formåede det. Zam-Zam var nødt til at brække dem fra hinanden med grebet af sin dolk.

Den ulykkeliges årer stod så spændte, at de truede med at springe; skummet flød ud mellem hans læber, og han åndede næppe. Virkningen af de dråber, indianerinden hældte i ham, var imidlertid så stærk og kraftig, at disse frygtelige symptomer forsvandt lidt efter lidt, og han begyndte at trække vejret igen.

Zam-Zam og de øvrige sorte omringede ham med deltagelse. Da han havde overstået prøven, var han en helgen i deres øjne.

Indianerinden tog noget vand fra et fad, blandede det med et par dråber af det fluidum, hun havde givet Hay-Soy at drikke,

og vaskede hans sår med denne blanding.

"Mama-Jomboë beskytter dig," sagde troldkvinden. "Han vil give de sorte fra Sarameca sejr i kampen. Dine sår vil læges. Din stamme vil synge dit navn; for Mama-Jomboës vilje har beskærmet dig mod den sorte slange, og selv dit fald i kampen med den forkynder en triumf."

"Den sorte slange – hvor er den?" råbte negeren i et nyt anfald af rædsel.

"Frygt intet mere." beroligede indianerinden den ham. Hun vaskede hans sår endnu en gang, mens Zam-Zam forkyndte rebellerne, at de gunstige tegn forenede sig for at spå dem held og sejr.

20. Flygtningen

Negrene modtog de forhåbninger, Zam-Zam gav dem, med lydelige frydeskrig; de forlangte øjeblikkelig at blive ført mod europæerne, men deres høvding ville først afvente sine spioners tilbagekomst såvel som den forstærkning, hvormed Urow-Curow, piannakotawernes overhoved, skulle støde til ham.

En neger, der stod som skildvagt ved bredden af sumpen, meldte, at indianerne nærmede sig.

Disse, der nøje kendte den oversvømmede vejs bøjninger, ankom snart til Busy Cray.

Piannakotawernes høvding var den indianer som Cupido havde såret i skulderen ved søbredden, og som nogle dage efter bortførte Adoë fra plantagen Sporterfigdt.

Alle indianerne var, ligesom deres høvding, rødfarvede med blå tatoveringer.

Urow-Curows dragt var ikke anderledes; men som udmærkelse og i egenskab af stammens overhoved bar han et slags halsbånd af forskellige fuglefjer, der var fæstet til en snor af glasperler.

I den ene hånd holdt han sit gevær, og i bæltet havde han sin skalpérkniv samt en tre fod lang kølle af jerntræ, i hvis yderste ende der var indsat en spids sten.

Da piannakotawerne ankom til landsbyens åbne plads, lagde de sig straks ned på jorden, nogle for at sove, andre for at ryge af deres brødtræspiber; for det var deres skik at tilbringe den tid, de ikke anvendte på krig eller jagt, i uvirksomhed.

Forbundet mellem indianerne og de oprørske slaver havde sin grund i deres fælles had til kolonisterne.

Hos negrene forenede plyndringslysten sig med hævngerrigheden.

Piannakotawerne plyndrede ikke; da de hørte til en menneskeædende stamme af cariberne, der endnu var temmelig talrig i denne del af Amerika, skalperede og fortærede de deres fanger; mere måske ifølge en krigersk og religiøs tradition, end af egentlig smag. Disse afskyelige fester fandt kun sted i de vigtigste anledninger eller ved religiøse højtideligheder.

Efter at have gjort indianerhøvdingen bekendt med resultatet af slangeprøven, spurgte Zam-Zam:

"Har min broder truffet på de hvide? Ved han intet nyt om major Rudchop, den gamle djævel, der kommanderer dem?"

"De blå bjerges sønner har set sporene af de blege ansigter ved plantagen Paliest," svarede indianeren i sit billedrige sprog.

"Ved Ultock den Enøjedes bopæl?" udbrød Zam-Zam.

Indianeren, der lige så lidt som nogen anden rødhud holdt af at tale, med mindre det var nødvendigt, nikkede.

"Ville Urow-Curow angribe plantagen Paliest?" spurgte den sorte. "Var det hans hensigt, ville jeg bede ham om ikke at gøre det. Så længe jeg kommanderer rebellerne på sletten vil Ultocks hus stedse blive skånet af mine folk, og jeg håber også af vore tro bundsforvante, piannakotawerne."

Indianeren tilkastede negeren et forundret blik.

"Ultock den enøjede er såre grusom mod sine sorte," sagde han. "Hvoraf kommer det, at min broder fra Sarameca elsker ham?"

"Fordi det er ham, der rekrutterer mine soldater," svarede Zam-Zam med mørk ironi. "Han gør sine slaver så ulykkelige, at de rømmer fra ham, for at forstærke mine tropper, hvorimod der aldrig kommer en maron fra de plantager, hvor de sorte bliver behandlet godt. Det går så vidt, at fem af mine bedste folk har ladet sig forføre af det, de hørte fortælle om Sporterfigdts ejerindes godhed, og opgav deres frie krigerske liv for at lade sig smede i slaveåget under Bel-Cossims pisk."

"Jeg elsker Ultock den Enøjede, fordi han har været et redskab for min hævn," sagde indianeren med en hemmelighedsfuld mine. "Jeg hader Bel-Cossim og alt, hvad der ånder i Sporterfigdt, fordi den afdøde ejer dræbte mange af vore i en kamp, hvori vi indlod os med plantagen, da Ultock bad mig om at ødelægge hans naboers ejendomme ved ilden. For at kaffen, sukkeret, bomulden og risaksene kunne blive sjældnere, og han således kunne sælge sin kaffe, sit sukker, sin bomuld og sin ris dyrere til de blege ansigter, lod jeg den røde *curli* synge på hans naboers plantager. Da Ultock bad mig om at bringe den hvide pige fra Sporterfigdt under hans tag, opfyldte jeg hans ønske."

"Sporterfigdts datter?" udbrød Zam-Zam.

"Vi bragte hende for to dage siden til plantagen Paliest, men en stor mængde af de blege ansigter overfaldt os. Mens jeg modstod dem med mine krigere, bar tre af de blå bjerges sønner den hvide pige gennem skoven."

"I bragte hende til Paliest?" gentog negeren. "Og hvorfor?"

"Fordi Ultock den Enøjede elsker Sporterfigdts datter."

"Men hvordan bar min broder sig ad for at komme ind på denne plantage, der, som man siger, skal være så strengt bevogtet af Bel-Cossim og hans fordømte slaver?"

"Der gives intet, der bliver strengt bevogtet for Urow-Curow og hans krigere," svarede indianeren med stolthed. "Slangen forfølger og når sit bytte overalt – på sletten, i vandet, på træerne. Vi gik over engen og svømmede over kanalen så tyst som en kriger i sin grav, og således kom vi under husets vinduer."

"Og ingen slog alarm?"

"En datter af vor stamme boede under Sporterfigdts tag. Så længe tigerkatten er ung, leger den med dem, der har vovet at lægge den i lænker, men siden sønderriver den lænken og vender sig mod dem, der gjorde den til træl."

"Denne indianerinde stod jer altså bi?" spurgte Zam-Zam.

"Hun gav os det aftalte tegn."

"Og den blege pige skreg ikke?"

"Den, der gav os tegnet, kender urternes kraft; der gives planter, der bringer en dvale så dyb som døden."

"Og hvor er Sporterfigdts datter nu?"

"Jeg har sagt dig, at mine krigere bragte hende til Ultock den Enøjede, der gives flere veje til plantagen Paliest, og bjergenes sønner kender de oversvømmede gangstier på engene."

"Din bundsforvante, Zam-Zam, havde lige så gerne ægtet Sporterfigdts datter som Ultock den Enøjede," sagde den sorte.

Indianeren svarede med urokkelig kulde:

"Havde min broder fra Sarameca forlangt den blege pige af mig før Ultock, ville jeg have bragt hende til hans hytte."

"Men hvad hindrer os fra at røve hende fra Ultock?" råbte negeren af begærlighed efter at begå en ny forbrydelse.

Indianeren betragtede ham opmærksomt.

"Altså elsker min broder ikke Ultock," sagde han, "siden han vil berøve ham en pige, der er ham kær."

"Jeg elsker Ultock, fordi han er grusom; når han mister denne pige, vil han blive rasende og langt grusommere end før. Pinslerne vil skærpes på hans plantage, og i stedet for ti flygtninge vil der da komme tyve til mig."

"Urow-Curow tager aldrig tilbage med den venstre hånd, hvad han har givet med den højre. En søn af de blå bjerge fornærmer aldrig den, der har været et redskab for hans hævn," svarede indianeren med fasthed.

Overbevist om det frugtesløse i sine forestillinger, sagde den sorte stolt, idet han pegede på det rum, der indesluttede hans koners badehus:

"Zam-Zam har de skønneste negerinder i Guyana og de smukkeste zamboer i denne landsby. De venter kun på et signal fra deres herre for at lægge sig ved hans fødder. Zam-Zam foragter den blege pige fra Sporterfigdt. Han foretrækker den krybende og underdanige hund for den egensindige, halsstarrige ged."

Hvad enten nu indianeren var overbevist om Zam-Zams oprigtighed eller ej – han svarede i en højtidelig tone:

"Mama-Jomboë læser i hjerternes dyb."

"Og Mama-Jomboë byder os at gå imod de hvide," tilføjede den sorte, der formodentlig ville give den ubehagelige samtale en anden retning.

"Vor landsbys obiai har også sagt vore krigere, at de skal bekæmpe de blege ansigter, at sejren vil blive vor, og at vi skal bringe Mama-Jomboë et menneskeoffer," sagde indianeren.

"Ved min broder, at en ny høvding er ankommet fra Europa, for at forene sig med vore fjender, og at denne høvding skal være såre tapper? En af mine spioner, som jeg havde sendt til Surinam, så ham komme fra skibet og hørte de hvide prise hans mod."

"Den sorte obiai har fortalt vore krigere det," svarede indianeren med vild begejstring. "Det blege ansigt, der er kommet over den store salte sø, vil blive besejret. Vore krigere vil berøve ham hans hovedhud. De vil hænge den op på de hellige bjælker; de vil tage den til mål for deres pile; de vil fortære hans kød for at adlyde Mama-Jomboë; de vil fejre hans død i deres gravsange; de vil fortære hans kød, for at piannakotawerne ikke skal glemme, at en krigers mave skal tjene til en ædel grav for deres modige fjender. Og således – således vil det ske," tilføjede indianeren i en mørk, profetisk tone.

Pludselig hørte man en stor larm udenfor pladsen. En neger, der dryppede af vand og blod og var dødeligt såret i hovedet og skulderen, kom farende i fuldt løb og styrtede døende, som om dette løb havde udtømt hans sidste kræfter, ned for Zam-Zams fødder med udråbet:

"De hvide! De hvide!"

21. Marchen

Den døende spion, der underrettede Zam-Zam om de hvides ankomst, havde opdaget major Rudchops avantgarde omtrent tre mil fra Busy Cray.

Skønt hårdt såret af de europæiske soldaters fortropper, havde den sorte dog mod og kraft nok til at nå øen for at forkynde oprørerne fjendens nærhed.

Da de hvide havde fået øje på denne spejder, fortsatte de deres march med den yderste forsigtighed.

Major Rudchops kolonne bestod af otte hundrede mand kolonialtropper og hundrede mand sorte jægere, som de forskellige plantager havde leveret. Cupido kommanderede denne milits.

Tresindstyve slaver ledsagede tropperne. De bar levnedsmidler, ammunition, økser og de til en lejrs forskansning nødvendige redskaber; for denne del af Guyana var aldeles ufremkommelig for kærrer og lastdyr.

Klokken var fire om eftermiddagen, og de hvide befandt sig omtrent tre mil fra den ø, Zam-Zam havde besat.

Skoven blev stedse tættere og tættere; der fandtes hverken vej eller sti.

De vældige, bladrige træer dannede en kuppel, som dagslyset ikke kunne trænge igennem; slyngplanterne snoede sig fra det ene træ til det andet eller løb langs henad jorden og viklede sig i hinanden til et så tæt og uigennemtrængeligt net, at to med

økser bevæbnede negre kun med møje kunne bane de efterfølgende soldater en vej.

En af rebellerne, der frivilligt havde underkastet sig Bel-Cossim og kendte Busy Crays beliggenhed, viste europæerne vej.

Denne neger kunne ikke gå sig efter solen, så tæt og skyggefuld var skoven; han måtte derfor tage sin tilflugt til iagttagelser, der røbede en sjælden skarpsindighed, for at finde vej gennem denne mørke ørken.

Øen lå mod syd, og han havde bemærket, at træernes bark altid er glattest på den sydlige side, denne omstændighed gav ham en nogenlunde rigtig forestilling om den retning, han skulle tage.

Der fordredes så meget tid og så megen møje for at bane en vej gennem denne tætte masse af planter og buske, at majorens tre afdelinger marcherede hver for sig i én eneste række; foran hver sådan række gik to negre med økser for at gøre vejen ryddelig.

Centrum kommanderedes af majoren selv; den højre fløj af Hercules Tapper og den venstre af kaptajn Human; alle tre trængte frem i en temmelig nær afstand fra hinanden for at kunne råbe til hinanden, hvis omstændighederne fordrede det.

Denne måde at marchere på kaldes at marchere i indiansk række.

Foran føreren, der ledede den kolonne, majoren kommanderede, gik to sorte, bevæbnet med hakker og økser; de var travlt beskæftiget med at hugge huller i den grønne væg, der spærrede vejen for de fremrykkende.

Bag føreren gik Cupido, den tykke spillemand Toucketytouck og ti sorte jægere, der næsten alle bar sølvskjolde på deres venstre arm som tegn på deres tapperhed og troskab.

Skovens dybe stilhed blev kun afbrudt af øksernes og hakkernes afmålte slag. Negrene, der havde dette arbejde, var udmattede af hede og anstrengelse; de blev stående et øjeblik og hvilede ud på en hoben grønne grene og slyngplanter.

"Nå, Toucketytouck," sagde den utrættelige Cupido, "nu kan du spille med øksen på roden af dette halvtudgåede palmetræ, der spærrer os vejen, indtil du får lejlighed til at spille med stikkerne på din loangotrommes kalveskind derhjemme i Sporterfigdt. Fremad! Fremad! – Måske vi finder et eller andet spor af *massera* Adoë i Busy Cray. Er det Zam-Zam, der har bortført vor ulykkelige herskerinde? Eller er det piannakotawerne? Bel-Cossim hælder til den sidste mening, siden den lille indianerinde forsvandt. Ha! Ulykkelige nat. Skæbnesvangre nat, da *massera* Adoë blev taget fra os."

"En fordømt nat rigtignok – især på grund af forræderiet!" mente den tykke musikus. "Havde man ellers kunnet overfalde Sporterfigdt?"

"Til værket!" råbte Cupido. "Tag du palmetræet, Toucketytouck, jeg tager dette uhyre af en kaktus."

"Jeg vil så meget hellere spille med øksen på palmetræet," sagde spillemanden, idet han fulgte sin vens eksempel og førte et kraftigt hug mod den hundredårige stamme, "så meget hellere, Cupido, som instrumentet giver spillemanden noget for tørsten."

Det varede ikke længe, førend der strømmede en rødagtig væske i rigelig mængde ud af de dybe indsnit, øksen gjorde i

træet.

Toucketytouck tog et stort ahornblad, rullede det sammen som et kræmmerhus, fyldte det grønne bæger med palmesaft og drak det friske, vederkvægende fluidum med sand henrykkelse.

Sapørnegrene og Cupido stillede deres tørst af samme kilde. De uafbrudte øksehug forstummede et øjeblik i denne linje. Sapørerne, der gik foran den højre og venstre fløj, ophørte også med deres arbejde, for de troede, at føreren gav sig lidt tid, inden han vovede at trænge dybere ind i den dunkle skov.

Efter at slaverne havde samlet nye kræfter, gav de sig atter i gang med deres møjsommelige arbejde.

En af dem ville bane sig en vej ved at rydde den mosbevoksede, omstyrtede stamme af et johannesbrødtræ til side; han betjente sig af sit økseskaft som en løftestang til at hæve stammen i vejret. Slaven havde intet andet på end en blå skjorte og benklæder. Næppe havde han bragt stammen i bevægelse førend en bleggul slange, der næppe var så tyk som en pennepose, men tre fod lang, sprang frem under træet, hævede sig, fo'r ind under hans halvåbne skjorte og bed ham lige ved hjertet.

Negeren udstødte et frygteligt skrig. "En way-pay! En way-pay! Jeg er dødsens!"

Han fo'r hastigt med hånden til brystet, men slangen smuttede fra ham, gled ind imellem folderne af linnedet og bibragte den ulykkelige to bid til, et i ryggen og et i skulderen.

Slaven faldt. Hans sorte farve blev askegrå; hans øjne sank ind; han blev grebet af en krampagtig sitren, og alle hans lemmer blev stive.

Denne slanges bid er dræbende. Cupido, Toucketytouck og den anden slave, der var grebet af forfærdelse og vidste, at al hjælp var forgæves, holdt sig i forsigtig afstand fra deres kammerat, der vred sig under de frygteligste smerter, mens way-payen, der havde omslynget sit offer, bed ham gentagne gange.

"Se jer for! Se jer for!" råbte Cupido, "fjerslangen er for abomaen, hvad piloten er for delfinen – her er en boaslange i nærheden."

Næppe havde den sorte udtalt disse ord, førend han med en bevægelse hurtigere end tanken greb sin bøsse, som han havde stillet ved siden af sig, sigtede hen i retning af et vildt figentræ og skød på en genstand, han havde bemærket i samme øjeblik.

Negrene blev indhyllet i en sky af blade, afrevne kviste og morads. Man hørte en dump lyd i tykningen, som når en mægtig stamme i sit fald river grenene af de omstående træer og styrter ned på en fugtig jordbund.

To gange så Cupido hvorledes en boaslanges kæmpehale løftede sig og sank igen i raseri; denne rødligbrune, glinsende, gulspættede del af dens krop var mindst tyve fod lang. I det øjeblik Cupido var kommet sig af sin første skræk og greb Toucketytoucks gevær for fuldkommen at dræbe uhyret, som han var overbevist om, at han havde såret, hørte slangen pludselig op at slå med halen og gled igennem buskene som en uhyre bølge; under denne bevægelse fremviste den enkelte dele af sin ryg og forsvandt endelig hen ad den højre fløj til, uden at rammes af det andet skud, Cupido affyrede på den.

"En aboma! En aboma! – giv agt på højre fløj," råbte Toucketytouck. "Tag jeres våben! Den er såret!"

Efter et øjebliks ophold satte han begge hænderne for munden som en råber og skreg: "Hører I?"

Tre eller fire skud fulgt af ordene: "Den er død! Den er død!" svarede spillemanden.

"Gudskelov!" sagde Cupido. "Abomaen er død, men den stakkels loango er også død. Fjerslangen ligger endnu skjult under liget. Den lurer måske på os," tilføjede han og trådte forsigtig tilbage fra den ulykkelige sorte, der efter en kort dødskamp havde ophørt at leve. Straks efter kom underofficer Pipper til. Major Rudchop havde afsendt ham for at spørge, hvorfor man gjorde holdt og skød.

Cupido meddelte ham grunden til forstyrrelsen og viste ham den sortes afsjælede legeme.

Underofficeren stirrede på det sørgelige syn med urokkelig koldblodighed og sagde derpå til Cupido:

"Alle garderobeartikler er kostbare; Fanden ved, hvornår vi kommer tilbage til Paramaribo, man slider endog sin hud op på disse fordømte marcher; skrædder- og klædekræmmer-butikkerne er sjældne her i skoven, og vi må ikke ødsle med det indiske kompagnis klædningsstykker. Klæd mig den knægt af der! Læg skjorten og bukserne sammen i en bylt; en af vore bærere kan tage den med på puklen."

Toucketytouck så forfærdet på underofficeren.

"Og way-payen, som endnu ligger skjult der?" sagde han. "Man påstår, at den er allermest ondskabsfuld, når den har dræbt nogen."

"Er du bange for at dø to gange?" spurgte underofficeren. "Frygter du for, at fjerslangen skal æde dig, så tag en stok og

ryst din kammerats skjorte med den – så kommer slangen nok frem."

Spillemanden nølede med at gøre, hvad han anså for en gudsbespottelse.

Pipper trak på skuldrene, skar en tynd gren af og nærmede sig den sortes lig; i samme øjeblik hvislede slangen, fo'r frem af skjortens folder og sprang op på underofficerens ben, der heldigvis blev beskyttet af tykke lædergamacher.

Pipper lod slangen vikle sig om benet, og i det øjeblik, way-payen forgæves søgte at gennemstikke bøffellæderet, knuste han dens hoved med et velanbragt slag med grenen.

"Den gamle Pipper har alt for hård en hud for dine tænder," sagde han, uden at forråde den ringeste urolighed.

Derpå viklede han slangen løs, for den holdt sig endnu om hans gamacher, tog den om halen, svingede den nogle gange rundt og kastede den derpå op i grenene af et træ med ordene:

"Way-payen dur ikke til menneskelig næring; den ligner ikke boaen, der er en ret for guder. Til alt held har man noget at vælge imellem her; for landet er overordentlig frugtbart på slanger. Det falder mig ind, siden jeg taler om at spise, at jeg ikke har fået det mindste at styrke mig på, siden vi gjorde holdt i går aftes, når jeg undtager tre kolibriæg og et firben; for majoren er en gnier med provianten; for at spare tid og proviant, lader han os holde tre måltider på en mundfuld. Men hvis boaen er dræbt på den højre fløj, så har vi der et herligt måltid af fersk kød. Et stykke aboma, ristet på gløder og krydret med krudt og kill-dewill, er, som rødhuderne siger, lige så lækkert som nogen ål i verden, og bedre sågar, for så vidt som den er større. Jeg lod majoren smage det en gang, og han

slikkede fingrene efter det. – Men når man taler om Djævelen, ser man gerne hans horn," tilføjede Pipper, idet han vendte sig om mod major Rudchop, der selv kom for at spørge om grunden til opholdet.

Efter at have vist lige så lidt medlidenhed over den stakkels loangos død som sin underofficer, spurgte majoren føreren, hvor langt de endnu havde til øen Busy Cray.

Den sorte svarede. "Omtrent to mil."

Efter at have tænkt et øjeblik efter, sagde majoren:

"Klokken er fire; Zam-Zam må være forberedt på at tage imod os, hvis hans spion ikke er død undervejs. Vi tør intet angreb eller overfald vove om natten. Solen vil være gået ned, inden vi når Busy Cray. Lad os blive her! I morgen ved dagens frembrud begiver vi os atter på vej, og så skal der blive fyret i kakkelovnen."

"Hvad det angår at få det hedere, end vi har det," bemærkede underofficeren, "så vil det falde vanskeligt. Man kan ikke just sige, at man befinder sig i en iskælder," vedblev han, idet han tørrede sin pande, "men majoren ved, hvad han siger, og vi er her for at lystre."

Uden at svare på underofficerens bemærkning råbte majoren:

"Hallo! Hej! Kaptajn Tapper! Kaptajn Human! Gør holdt og slut Dem til os. Vi vil lejre os her. På vejen her hen til mig kan De lade Deres sapører og deres folk hugge bladene af palmerne; det vil lysne vejen for os og tjene os til tag i nat. Har De forstået mig?"

"Ja, hr. major," svarede kaptajn Human.

"Ja, hr. major," svarede kaptajn Tapper.

Og soldaterne gav sig ivrigt til at forberede bivuakeringen midt i skoven.

Majorens stilling var ganske vist såre farlig på grund af fjendens nærhed; men en nattemarch var utænkelig, for hvert skridt, man gjorde i denne skov, kostede en times arbejde og anstrengelse.

Boaslangen, som Cupido havde såret, var blevet dræbt af de sorte på højre fløj. Men skønt den havde fået to kugler i hovedet, viste den dog endnu tegn på liv, da de to negre, der havde slynget en lang lianstrikke om dens hals, slæbte den midt ind på en lille fri plads i skoven.

Den var tredive fod lang, holdt tre fod i omkreds og var dækket med stærke skæl; dens mørke blågrenede ryg var besat med regelmæssige hvide pletter, kantet med sorte cirkler, gule striber trak sig langs ned ad de brunagtige sider, og bugen var smudsiggrå. Dens lille, flade, halvknuste hoved var næppe til at skelne under det blod, der dækkede det. Af og til åbnede den endnu automatisk sine med skarpe tænder besatte kæber.

De sorte og en stor mængde af soldaterne, der delte underofficer Pippers smag, støttede deres håb om aftensmad på dette uhyres kød.

En neger, der i den ene hånd holdt en lianstrikke, som var slynget om boaens hals, klatrede op i et brødtræ, trak strikken igennem en gaffel, der dannedes af to grene, og kastede enden ned til sine kammerater, der således hejsede slangen i vejret. Efter at være hængt op ved halsen på denne måde, vred den sig endnu i nogle krampagtige trækninger.

Den sorte tog derpå en stor kniv imellem tænderne, forlod træet, klamrede sig om boaen, der endnu drejede sig omkring,

pressede den imellem sine ben og sine knæ, som om han klyngede sig til en mast, og begyndte at flå den.

Men inden han trak huden af, stødte han sin kniv ind i dens hals og gjorde et langt indsnit. Da uhyret følte dette smertelige sår, udtømte det sine sidste kræfter i rasende bevægelser; dets bristende øjne funklede under det blod, der dækkede det; den åbnede to gange gabet, rev tænderne imod hinanden og slog så voldsomt med halen, at tilskuerne veg forfærdet tilbage.

Den sorte, der vedblev at klamre sig om halsen på slangen, som ikke kunne nå ham, fulgte dens drejninger og hvirvledes omkring med dem, idet han afventede enden på denne frygtelige dødskamp, inden han fortsatte sin operation.

Snart blev boaens bevægelser mindre heftige; dens hale kunne næppe hæve sig fra jorden; den sitrede sagte og døde.

Den sorte forlængede det indsnit, han havde gjort i halsen, idet han gled ned af dyret, og således trak huden af lige ned til halen. Det var et både sælsomt og gruopvækkende syn, da den dalede sols sidste stråler, der næppe kunne trænge igennem det tætte løvværk, beskinnede den sorte, der halvnøgen og dækket med blod klamrede sig om det uhyre lig med arme og ben.

22. Lejren

Majorens soldater og de sorte, der længe havde været vant til at bivuakere midt i skoven, viste en usædvanlig færdighed og hurtighed til at slå lejr. Efter at have gjort en plads ryddelig på jorden i omtrent to hundrede skridts diameter, byggede de en hytte til deres officerer midt i dette rum.

Viftepalmen, et overordentlig højt træ af palmernes klasse, der vokser i stor mængde i Guyanas skove, leverede på en gang bjælker, søm og tag til denne landlige feltlejr. De kostelige frugter, der vokser i dens top, blev bestemte til aftensmad for de soldater, der ikke følte sig tilbøjelige til at dele det måltid, Pipper roste så stærkt.

Intet er simplere og sindrigere, end opførelsen af disse hytter.

Viftepalmen, der i almindelighed er halvhundrede fod høj og har et gennemsnit af tolv til femten tommer, er af hårdt træ, men kun på overfladen; med undtagelse af det yderste ved, består det indre af en svampet marv, der er let at få bort. Man saver da stammen igennem på langs og deler den i brædder af syv til otte fods længde; disse lægger man vinkelret på de tværbjælker, der forener hyttens fire i jorden fast nedrammede hovedpæle; lange lianer, som man kalder for tay-tay, tjener som strikker til indbyrdes at forene og befæste alle disse forskellige dele af hytten.

Det skrå tag består af viftepalmens blade, der dækker åbningerne og ligeledes forbindes med hinanden ved tay-tay-

strikker.

Således var den bolig beskaffen, som de sorte opførte for deres officerer og deres chef på mindre end en time.

Soldaternes og slavernes hytter var langt simplere. De rammede fire pæle i jorden, dækkede disse med et tag af palmeblade og hængte nu bomuldshængekøjerne, hvormed hver af dem var forsynet, op under denne dækning, således undgik de både fugtigheden fra jorden og natteduggen, der er overordentlig stærk i disse egne.

Solen gik snart ned; den farvede de træers toppe, der omgav lejren, med et purpurskær.

Trods dagens farer og besværligheder, og trods de nye farer, som de måske atter ville blive udsat for om natten, følte soldaterne en uskrømtet glæde og velbehag ved tanken om den korte hvile, de skulle nyde. De aflagde deres våben, som de hang op under taget, efter at have undersøgt dem omhyggeligt. Andre syslede med aftensmaden; atter andre, som lodtrækning havde bestemt dertil, gjorde sig klar til at drage ud på rekognoscering i forskellige retninger.

Udposter skulle, så længe natten stod på, sikre lejren mod ethvert overfald.

Skoven var endnu så tæt, at negre, bevæbnet med økser, måtte bane en vej for disse skildvagter, således at de smalle gange, i hvis udkant vagterne stod, alle løb ud til lejrens åbne plads.

Majoren kunne ikke tænke på at forsvare sin stilling ved de sædvanlige midler.

Det ufordelagtige ved denne stilling havde sin gode side, for så vidt som skoven, hvori der hverken fandtes vej eller sti, var

lige så uigennemtrængelig for fjenden, som for europæerne. Ingen styrker kunne bevæge sig i den uden at forråde sin nærværelse ved lyden af de faldende, omhuggede træer.

Majoren kendte desuden negrenes og indianernes kampmåde og var overbevist om, at de ikke ville forlade deres næsten uindtagelige forskansninger i Busy Cray for at vove sig i større antal ind i skoven.

Han havde intet andet at frygte for end sine udposters nedsabling af enkelte rebeller. For at undgå denne fare, stillede han ved udgangen af hver sti, der løb ud mod lejren, en afdeling bestående af fem-seks mand; to mellemvagter skulle slå alarm i tilfælde af et angreb.

Efter at have beordret sin utrættelige underofficer Pipper at foretage hyppige natlige runder, trådte majoren ind i sin hytte, hvor han fandt sine officerer forsamlede.

Blandt disse var også Hercules Tapper.

Admiralitetsskriverens søn havde haft hårde prøver at bestå, siden han forlod Sporterfigdt; men hans stoiske resignation forlod ham ikke; af de sammenstødende farer, der omringede ham, øste han en slags kunstlet trods, der til sidst lignede mod; frygten for en fare gjorde ham ufølsom for en anden, og frygten for at blive alene tilbage i skoven, gav ham kraft til at trænge frem med sine folk, hvilke ulykker denne fremtrængen end kunne lede til.

Mens han ventede på det tarvelige måltid, Pipper – som han spøgende kaldte for sin husholderske – tilberedte ham, underholdt majoren sig med sine officerer om dagens møjsommeligheder.

"Nå, kaptajn Tapper, hvorledes finder De vore skove?" spurgte han. "Hvad siger De til vor indianske række? – Gudsdød. Man har rigtignok ikke albuerne frie som i Amsterdam på de store paradepladser."

"Jeg hader de store paradepladser i Amsterdam, hr. major," svarede Hercules koldblodigt.

"Deres hr. fader har fortalt mig det alt sammen," vedblev majoren. "De er en sand eventyrer. Hvorfor blev De ikke født på filibusternes tid! De ville da have været en jernarm ligesom Montbars, Ødelæggeren. Men man må heller ikke spille lækkermunden i alt for høj grad, min brave ven, for i morgen vil vi få en varm dag. Ifølge vor førers beretning er Busy Cray en temmelig fast plads, og rebellerne, der har gemt sig på øen som ulvene i deres hule, vil gøre en fortvivlet modstand. Apropos – kan De svømme?"

"En smule, hr. major."

"En smule? For Fanden, det er ikke nok; for vi har en hel sø at svømme over," udbrød majoren. "Men med Deres koldblodighed og forvovenhed klarer man sig altid. Selv om jeg så Dem bundet på hænder og fødder midt i en flod, ville jeg ikke være bekymret for Dem. Er det sandt, der gives en Gud for drukkenbolte, så er det endnu mere sikkert, at der gives en for vovehalse. Det er sandt – når De svømmer over søen, må De ikke glemme at sætte den ene fod i stærk, uophørlig bevægelse.

Det er rigtignok fordømt vanskeligt, men det lykkes en, når man ved, at man kun kan gøre regning på begge armene og det ene ben, hvad svømningen angår. Det andet må man, som sagt, sparke omkring med som en besat."

"Men til hvad nytte, hr. major?" spurgte Hercules ganske forundret.

"For pokker, min kære, det er den eneste måde at skræmme kaimanerne på! Svømmede De ganske roligt, ville de snart få Dem mellem tænderne; men når disse dyr ser den heftige bevægelse med benet, der oprører vandet, vender de om og søger deres næring et andet sted. Jeg siger Dem det, fordi søen ved Busy Cray er særdeles berømt for sine kaimaner. Det er forresten de skønneste i hele Guyana; i Paramaribo har jeg hængt en op under mit loft som en mærkværdighed. Den holder på min ære over femogtyve fod fra hovedet til halen. Den blev dræbt af en neger, hvis to børn den havde fortæret."

"Major," sagde Pipper der trådte ind i dette øjeblik og bar et vældigt stykke af slangens ristede kød på et palmeblad. "Her er en mundsmag af knægtens ryg, som vi hilste på for et par timer siden med en geværsalve. Kødet er mørt og lugter særdeles appetitligt," tilføjede underofficeren med opspilede næsebor.

Majoren modtog den sælsomme ret, Pipper tilbød ham.

"Det er mærkeligt," sagde han til Hercules, "jeg kan aldrig spise boa uden at mindes stakkels fader van Hop, der ikke ville give mig sine støvler. Jeg sukker da gerne og siger i tankerne, idet jeg henvender mig til denne dyreart i almindelighed. 'Altså, I ville æde min kvartermester, I slyngler? Derfor skal I til gengæld også ædes. I må ikke gøre mod andre, hvad I ikke vil, at andre skal gøre mod jer'," tilføjede majoren med en filosofisk mine. Derpå præsenterede han palmebladet for Hercules med de ord. "Må jeg byde hr. kaptajnen?" Fuld af rædsel og væmmelse ville Hercules just give et benægtende svar, da en løjtnant ilsomt trådte ind i hytten og meldte majoren:

"En sort jæger, der trængte noget dybere ind i skoven, har tydelig hørt piannakotawernes krigsråb i sydlig retning."

"Kan de spidsbuber da ikke lade os æde en bid i ro og sove i fred?" udbrød majoren, idet han sprang op fra den træstamme, han sad på. "Men tager den sorte ikke fejl?" tilføjede han efter en pause, "tigerfuglen skriger altid om aftenen, når den søger sit natteleje, og da de indianske krigere efterligner dette skrig for at genkende hinanden, har den sorte måske hørt en af disse fugle."

"Jeg beder om forladelse, hr. major, der er al sandsynlighed for, at det virkelig har været indianere; for jægeren hørte flere gange ordet 'branvo' efter skriget. De ved, at dette ord er indianerens 'giv agt'; kun var der den forskel, at dette råb syntes at komme fra himlen i stedet for fra jorden."

"Fra himlen? Mener De, at Djævelen nu har opslået sin bo i himlen? – Fra himlen? – Slaven har drømt" råbte majoren.

"Men, major," sagde underofficeren, "De glemmer, at de pile, hvormed de blev hilst i fjor, syntes ligesom at fare ned fra skyerne, indianerne sigtede på os fra toppen af palmetræerne."

"Hvad Pipper der siger, forholder sig ganske rigtigt, kaptajn Tapper," bemærkede majoren og vendte sig til Hercules med en alvorlig mine. "Jeg havde nær glemt den omstændighed. Forestil Dem et baghold i luften. Intet kan være mere djævleblændt; for træernes blade skjuler fjenden, og hvis De sætter næsen til vejrs for at opsøge ham og sigte på ham, undlader han ikke at misbruge sin stilling til at spække Deres ansigt. Jeg var selv øjenvidne til et bevis på en overordentlig færdighed i den henseende. En sekondløjtnant af mit andet kompagni stirrede således op i luften for at udspejde nogle af disse

menneskeædere. Og hvad fik han for sin umage? To pile, en i hvert øje, lige som to kikkerter. Det er et af de ubehagelige tilfælde, man ofte bliver vidne til."

"Først og fremmest ubehageligt for den, det rammer," mumlede Pipper ironisk.

"Desårsag" vedblev majoren, "siger jeg også altid, at der intet værre gives end et baghold i luften. Det bedste, man kan gøre imod det, er selv at lægge lignende baghold og sende sine forposter og tirailleurer op på grenene lige som matroser på udkig i et mærs. Jeg ved vel, at det er at slås på abe- og vildkattemaner, og at man må være en dygtig ekvilibrist for at kunne bruge sablen og geværet, mens man rider på en gren; men man har intet andet valg, og det er det eneste middel til at betale indianerne med lige mønt. De vil selv overbevise Dem om, at der ligger noget fornuftigt i denne manøvre, kaptajn Tapper," vedblev majoren og vendte sig atter til Hercules, "jeg vil give Dem et dusin af mine klatrere med, rene djævle i et træ … Når De hører de samme stemmer, jægeren mener at have hørt, så stig op i det første og bedste træ, og lig der på lur i al magelighed! Derpå går De fra gren til gren, uden at bekymre Dem for resten; men de stærkeste er de bedste, som De vil snart se. Til sidst vænner man sig til at marchere på den måde og finder endog enhver anden spadseretur ensformig og kedelig."

Hercules stirrede på majoren med sløv forbavselse.

Rudchop tænkte ved sig selv. "Intet overrasker ham. Det er næsten utroligt." Derpå vedblev han. "Når De har rekognosceret foroven, så begynder De forneden. Eller begynd hellere forneden straks!" tilføjede han efter nogen betænkning. "Jeg har mine grunde dertil. Bryd altså op og træng frem i den retning,

hvorfra man har hørt skrigene. Efterhånden som De rykker frem i skoven, opstiller De enkelte vagtposter mellem Dem og lejren, således at den ene kan høre den andens råb. De vil derved underrette mig om Deres bevægelser. Hvis De, efter at have marcheret i nogen tid, skulle høre stemmerne, gør De holdt og indretter Dem på det bedste på det sted, hvor De befinder Dem, og gør tjeneste som forpost, til solen går op."

Hercules fandt begge disse kommissioner forfærdelige; en sådan nattemarch såvel på træerne som gennem skoven, måtte føre til den sikre død, mente han; men vanen, blindt at adlyde majoren, vandt sejr over hans frygt. Han vovede ikke at gøre indvendinger, føjede sig i det uundgåelige og rejste sig:

"Jeg er parat, hr. major!"

Rudchop så på sine officerer og gjorde sidekast med hovedet til Hercules, idet han smilede med en beundrende mine.

"Men spis dog Deres aftensmad, inden De går!" sagde han. "Her – tag et stykke med os og drik et glas rom til, hr. kaptajn!"

"Jeg føler ingen hunger, hr. major; jeg foretrækker at bryde op straks."

Den ulykkelige sagde sandhed; den væmmelse, majorens afskyelige ret indgød ham, havde berøvet ham hans appetit, og de farer han imødeså, bedøvede ham. Idet han intet gjorde for at undgå disse farer, handlede Hercules ganske som de mennesker, der er trætte af livet, bøjer nakken under skæbnens slag og velsigner denne, fordi den befrier dem fra en elendig tilværelse.

For folk, der nærede en så høj mening om Hercules' tapperhed som major Rudchop og hans officerer, var den unge kaptajns beslutning et bevis på sandt løvemod.

Trods sin råhed betragtede majoren ham med oprigtig deltagelse.

"Fanden skal tage mig," udbrød han, "om jeg ikke finder, De er den modigste unge mand, jeg har kendt i mit liv. Ellers plejer min underofficer Pipper kun at marchere med mig og mit kompagnis skarpskytter; men for at bevise Dem, hvor meget jeg holder af Dem, lægger jeg min gamle Pipper og femogtyve skarpskytter til mine tolv klatrere. De skal ubetinget stå under Deres kommando. Jeg skylder Dem denne belønning for Deres tapperhed."

"Jeg takker Dem, hr. major," sagde Hercules, temmelig ligegyldig mod det agtelsesbevis, hans foresatte gav ham.

"Når indianerne udstøder deres krigsskrig på den måde, frygter de ikke for at blive hørt," bemærkede Pipper i en alvorlig tone. "Vi bliver angrebet i nat; det tvivler jeg ikke på; kun beder jeg om fem minutters tid til at bringe min kamppisk i orden og forsamle skarpskytterne."

"Du er en gammel nar," svarede Rudchop. "Man må føje sig i alt, hvad du sætter dig i hovedet. Nå – så gå da, men kom snart igen."

Man vil mindes, at underofficeren af et modigt praleri havde efterabet indianerne, der kun lader en eneste lang dusk hår blive stående på deres forresten glatragede hoved, og således synes at udfordre fjenden til at gribe fat i denne del af deres legeme, der nødvendigvis må lette skalperingen … man vil mindes, siger jeg, at underofficeren havde for skik at fæste alt det glimrende stads, han kunne opdrive, til sin lange pisk.

Dette overmod havde flere gange nær styrtet ham i fordærv. Indianerne ophidsedes af dette forfængelige praleri og havde

bekæmpet Pipper så hårdnakket, at de endelig fik ham slæbt bort som fange, og det var kun ved et vidunderligt tilfælde, at han undgik den forfærdelige lod, der ventede ham.

Under sin underofficers fraværelse gav majoren sin kaptajn nye instrukser betræffende bagholdet i luften såvel som fordelen af altid at bære en skarp dolk mellem vesten og uniformen, fordi dette våben kan yde en fortræffelig tjeneste, hvis man var blevet afvæbnet i håndgemæng mand imod mand.

"Når indianerne ser Dem ligge på jorden uden våben," bemærkede majoren, "nærer de ingen mistanke; de sætter Dem da sædvanligvis knæet på brystet og griber Dem i ørene for af skalpere Dem; – i dette øjeblik må De behændigt lade hånden glide ind under uniformen, som om noget trykkede Dem, trække dolken ud og støde Deres mand. Det vil måske ikke forebygge, at De dog bliver skalperet, men så har De dog den trøst at vide, at De er hævnet."

Majoren gav netop vor helt denne sidste instruks, da Pipper atter trådte ind.

Hytten, hvori officererne befandt sig, blev mat oplyst af en lampe, der var formet som en helgenglorie, men lyset blev ved Pippers indtræden i hytten klarere.

Intet var naturligere end dette fænomen; for underofficeren havde på sindrig måde fæstet to smukke lysende skarnbasser til sin pisk med et par knappenåle. De var af samme slags som de, den indianske troldkvinde havde betjent sig af for at give sin hytte det sørgelige skær, vi har omtalt. Til disse zirater havde Pipper føjet to muslingeskaller, et stykke skarlagenrødt, broderet tøj og en dusk papegøjefjer.

Majoren og officererne brast i en lydelig latter, da de så denne sælsomme pynt.

Pipper beholdt sin urokkelige koldblodighed og vendte sig til Rudchop med de ord:

"Major, skarpskytterne er klar til at afmarchere!"

"Nuvel, lev vel til i morgen tidlig, min brave –" sagde majoren til Hercules, idet han omfavnede ham. "Ved den ringeste larm lader De nogle skud affyre i luften, og vi skal straks være hos Dem. Og du, min gamle Pipper," tilføjede Rudchop og vendte sig til sin tro underofficer.

"Se dig for og forsvar din pisk, som ordsproget siger."

Han trykkede endnu en gang sin kaptajns hånd og ledsagede ham til hytten. Herfra så han ham slå ind på en snæver sti, som de sorte sapører havde banet. Han fulgte endnu i nogen tid hans march med øjnene, som var ham let, da Pippers pisk lyste som en stjerne i mørket. Da han ikke kunne se dem mere sagde han til en af sine slaver:

"Toni, tag to flasker rom ud af kurven. Vi vil drikke på vor kække kaptajns sundhed; det vil bringe ham lykke."

Efter at Rudchop havde sat en dygtig aftensmad til livs med fine officerer, besteg han sin hængekøje, skænkede sin gamle ven admiralitetsskriverens søn en tanke endnu og faldt snart i en dyb søvn.

Udmattede af dagens anstrengelser, efterlignede soldaterne deres chef, og med undtagelse af skildvagterne var hele europæernes lejr snart inddysset i en tryg slummer.

23. Urow-Curow

Månen gik stod og strålende op; dens stråler trængte gennem træernes kroner og gav de grønne masser, den bestrålede, et fantastisk udseende.

Hercules gik tavs midt i sin afdeling ved siden af underofficer Pipper.

Lidt efter lidt blev skoven tyndere, og sapørerne havde nu blot nogle slyngplanter at rydde af vejen.

Den lille skare befandt sig nu i et buskads af høje lemontræer, der stod så langt fra hinanden, at månens skin trængte igennem.

Undertiden hørte man et sælsomt, hvinende skrig i det fjerne; det syntes at komme fra himlen og at udbrede sig videre og videre.

Europæerne havde marcheret i en halv time; de havde posteret flere skildvagter på deres vej fra lejren, og disse tilråbte og besvarede hinanden hvert øjeblik med råbet: "Giv agt!"

En slags banet vej åbnede sig nu for detachementet. Skoven tog af i højden og forvandledes endelig til et temmelig tæt buskads, hvoraf enkelte kokostræer og palmer skød frem som pile på forskellige steder.

Heraf så man at denne del af skoven i tidligere tider var blevet ryddeliggjort og opdyrket af de oprørske negre.

Pludselig gjorde vejen en bøjning, og detachementet befandt sig ved udkanten til en stor eng.

En rivende bæk gennemskar den på langs mellem høje tætstående planter.

Hvor man end så hen, opdagede man intet andet end den tætte skov, der omsluttede den store, af månen klart beskinnede slette på alle sider.

Indianernes skrig var forstummet. Bagholdet i luften var ganske overflødigt.

Hercules var næsten automatisk gået bagefter føreren. Mathed, hunger og åndsslaphed begyndte at virke på hans hjerne.

Han troede undertiden, at han stod under en drøms indflydelse. Han var grebet af den sælsomme følelse, der behersker en, når man er overbevist om at drømme en frygtelig drøm, og denne dog ikke hører op.

Man resignerer da ganske og fremskynder med alle sine ønsker den katastrofe, der skal bevirke ens opvågnen på grund af den heftige rystelse, den forårsager.

Det sted, hvor detachementets forposter skulle opstilles, frembød en fortræffelig plads til at lejre sig på.

Man kan tænke sig soldaternes glæde og overraskelse; i stedet for at kæmpe sig frem på en farefuld og vanskelig vej, på hvilken de kunne trues af flere slags baghold – i stedet for at gøre holdt på et snævert sted og således risikere at blive uventet omringede – kunne de afvente dagen midt på en slette, hvor de var sikret mod ethvert overfald.

I tilfælde af et angreb var deres retræte til lejren sikret af den vej, hvoraf de var kommet og hvormed de stod i forbindelse ved deres udposter, hvis vagtråb man hele tiden kunne høre.

Hercules afsendte en underofficer til majoren for at melde ham, at avantgarden var fortræffeligt posteret og meddele ham al fornøden forklaring, hvad denne stilling angik.

Med et rosværdigt skarpsind opstillede Pipper, efter at have spurgt Hercules til råds og denne havde billiget hans forholdsregler, en reservepeloton ved indgangen til vejen; skildvagten skulle iagttage skovens udkanter på ethvert punkt og alarmere detachementet, hvis det ringeste viste sig.

Da disse forholdsregler var truffet, gjorde soldaterne, som disse ekstra anstrengelser havde afkræftet, anstalter til at sove. De marcherede aldrig uden deres hængekøjer, og i mangel af pæle at hænge dem op på, bredte de dem ud på grønsværen.

Den dybeste stilhed herskede i denne ørken.

Efter at have kæmpet i nogen tid med søvnen, tog Hercules sin kårde og sine pistoler ud af bæltet og strakte sig på hængekøjen, som hans folk havde lagt på jorden.

Inden admiralitetsskriverens søn sov ind, kunne han ikke undlade, midt i de forvirrede forestillinger, der bestormede hans svækkede hoved, at tænke på Adoë, som han fandt nydelig, og hvis opførsel havde været ham så yderst påfaldende.

Den unge pige var forekommet ham lige så blid som skøn. Han så sig allerede som lykkelig ægtemand og familiefader, ikke i Surinam, oprørets, slangernes og menneskeædernes land, men i en eller anden lille, rolig by i Holland; han ville da få ret til at modsætte sig sin faders krigeriske vilje.

Med hvilken lykke ville han da ikke mindes sine udståede besværligheder!

"Hvis dette lykkelige øjeblik vil komme," tænkte Hercules ved sig selv, idet han vendte sig om på sin hængekøje, "skal jeg ikke

forbande det afskyelige liv, jeg har ført siden min afrejse fra Europa; for tryg på højden af mit paradis ville jeg da uden frygt skue ned i dette helvede. Men," tilføjede han sukkende, "det er måske blot en drøm – ligesom alt, hvad der har mødt mig i den senere tid, muligvis ikke er andet. For det er så unaturligt, at jeg begynder at tvivle om det."

Her blev Hercules' monolog afbrudt af et sælsomt fænomen.

Han lå ved den højre bred af den ovenfor omtalte bred.

Denne bæk, der vel kunne være fem til seks fod bred, rislede mellem to grønne bredder.

Pludselig forekom det Hercules, at den modsatte bred bevægede sig let, som om jordbunden var hul og blev løftet i vejret fra neden af; den med planter og urter tætbevoksede eng syntes lidt efter lidt at hæve sig op til en højde af to fod, hvorpå alt blev ubevægeligt som før.

Hercules formåede ikke at forklare sig dette besynderlige syn og tilskrev det en eller anden illusion af søvnen, der mod hans vilje hvilede tungt på hans øjenlåg; han fortsatte derfor den afbrudte tankegang.

Flere gange under disse betragtninger fo'r Jaguarettes vilde fysiognomi forbi kaptajnens sjæl og dannede en sælsom modsætning til Adoës blide ansigt.

Hercules mindedes ikke uden bekymring den vrede, næsten vilde mine, hvormed den lille indianerinde havde forladt ham, efter at han temmelig nærgående havde irettesat hende for hendes letfærdige opførsel.

Også i denne betragtning blev han forstyrret.

Bækkens højre bred syntes at undergå den samme gradvise forandring.

"Jeg drømmer uden tvivl, skønt jeg er lysvågen," tænkte Hercules og lukkede øjnene. "Jeg vil hellere drømme sovende." Og det varede heller ikke længe, før søvnen, han havde kæmpet mod så længe, fik fuldkommen bugt med ham.

Pludselig lød tigerfuglens hvinende skrig.

Bækkens venstre bred sank, og fyrretyve med dynd dækkede piannakotawer, der syntes at komme ud af jordens indvolde, sprang i et sæt op på bredden og styrtede som et lyn over de sovende soldater.

Disse, der ikke fik tid til at gribe til våben, blev dræbt med økse- og kølleslag.

Andre indianere, der lurede i skoven, sneg sig, da de hørte det efterabede skrig, bagfra på skildvagterne, der havde gjort front imod bækken, så snart de hørte larmen.

Disse ulykkelige sank under indianernes hug næsten uden at mæle et ord.

Skønt overfaldet i søvne ligesom de øvrige soldater var det dog lykkedes underofficer Pipper at bemægtige sig en sabel, og han forsvarede sig som en rasende; men han blev overvældet af mængden og afvæbnet. Han var døden nær; for en af indianerne havde allerede grebet ham ved den skæbnesvangre pisk og svingede tomahawken over ham, da Urow-Curow, der selv anførte dette baghold, hævede sin kølle og råbte i en bydende tone:

"De blege ansigter skal ødelægges; men *den strålende pisk* og anføreren skal skånes. Denne anfører har guld på sine klæder; lever han endnu, så skåner man ham."

Denne befaling frelste Hercules' liv.

Grebet af to indianere, der holdt ham, gjorde han ingen bevægelser for at undfly, mælede intet ord og stirrede på dem med et stift, sløvt blik.

På Urow-Curows befaling sænkede en af indianerne sin kniv, som han havde bragt i en temmelig nær berøring med Hercules hoved, og med ordene: "Her er høvedsmanden for de blege ansigter; her er guldet på hans klæder!" rev han epauletterne af Hercules skuldre og rakte Urow-Curow dem. Denne fæstede dem som et trofæ ved sit læderhalsbånd og vendte ikke øjnene fra den ulykkelige kaptajn, der blev stående ubevægelig.

En af indianernes hoveddyder er den at føje sig med en ædel tavshed og med en ringeagtende kulde i den lod, de ikke kan undgå.

De omtaler med stolthed den kriger, der døende håner sin sejrende fjendes glæde ved tavshed og foragt. Derfor nærer de ingen agtelse for den besejrede, der bryder ud i afmægtige skældsord og forbandelser.

I denne henseende var der en overordentlig forskel mellem Hercules og hans underofficer.

Pipper, der var rasende over, at han havde ladet sig lokke i baghold af indianerne, strittede imod af alle kræfter, trods de strikker, hvormed man havde bundet ham, og udstødte så rasende skrig, at Urow-Curow lod ham kneble, fordi han frygtede for, at han skulde vække de skildvagters opmærksomhed, der var opstillet på vejen til lejren.

Hercules rørte sig derimod ikke af pletten, men så sig omkring, uden egentlig at se noget, med korslagte arme.

Grebet af beundring over en stoicisme, som hans stamme stiller i den første klasse af krigerske dyder, betragtede

høvdingen Hercules med beundring og sagde til sine indianere, idet han pegede på ham:

"Manden med det stærke hjerte forstummer som døden, der venter ham … Den svage mand" (og han pegede på Pipper) "bliver ophidset som en vred kvinde. Manden med det stærke hjerte vil være Mama-Jomboë et sødt offer; han elsker at se dampen af den tapre krigers blod, og hans kød vil vi fortære ved vore fester. *den strålende pisk*, det svage hjerte, skal fortæres af vore kvinder; for han ligner dem i skrigen og afmægtig harme. Nu vil vi skilles ad. Tag *den strålende pisk* og ham, jeg for hans mods skyld kalder *den stolte løve*" – fra dette øjeblik blev Hercules døbt med dette navn – "på jeres skuldre; i morgen finder solen os igen i vor landsby."

Urow-Curows befaling blev fuldbyrdet. Omslynget af et tæt liannet kunne Pipper ikke røre sig. To indianere tog ham på deres skuldre, og var snart forsvundet med deres byrde i den dunkle skov.

En lignende lod overgik Hercules; men af en særdeles agtelse for den unge kaptajn forlod Urow-Curow ikke de indianere, der bar ham.

Et par ord vil forklare det heldige udfald af indianernes baghold.

Da de vidste, at europæerne var lejret i skoven, håbede de, at man, når man hørte deres krigsråb, ville afsende et detachement, for at forstyrre deres marchlinje.

Ledet af indianernes skrig, der stedse fjernede sig mere og mere, ankom detachementet til den åbne plads, vi har beskrevet, og måtte nødvendigvis lejre sig her, da pladsen egnede sig fortræffeligt dertil.

En lang, fire fod dyb grav, der var opkastet på den ene side af bækken og dækket med et lag afskårne planter og grene, tjente indianerne til et sikkert skjulested, og til denne grav trak de sig derfor tilbage.

I det tilfælde, at soldaterne mod al sandsynlighed skulle gå over bækken på samme sted, hvor indianerne havde gemt sig, stolede disse på deres smidighed og behændige hurtighed. De ville da forlade graven og undfly i skoven.

Vi vil nu følge piannakotawerne, der bar *den stolte løve* og *den strålende pisk* til deres landsby. Denne lå omtrent seks mil borte fra det skæbnesvangre sted.

24. Landsbyen

Piannakotawernes landsby strakte sig mellem to arme af floderne Iracula og Comana, ikke langt fra havet.

En lund af kokostræer og palmer beskyggede den mod nord; i syd begrænsedes den af en lang strækning af friske, grønne rismarker.

Indianernes hytter, der var bygget i kegleform og dækket med store, i solen tørrede palmeblade, stod uordentligt spredte på skråningen af en lille høj.

Midt blandt disse hytter knejsede tabuïen eller den store carbet [Note 7)]. Den ragede henved otte fod op over de andre, og indeholdt en slags hal, der var 160 fod lang og 10 fod bred.

I denne bygning forsamlede stammens krigere og oldinge sig, når der skulle fattes en eller anden vigtig beslutning.

Her påkaldte også præsterne Mama-Jomboë eller Ivah-Hoen, den store ånd. Og i tabuïen fuldbyrdedes også alle menneskeofre.

Den eneste forskel mellem tabuïens og de øvrige hytters bygningsmåde var, at den ikke var omgivet af nogen mur, men blot af et åbent galleri, der dannedes af træstammer og bar taget.

Når krigerne, oldingene eller de dertil bestemte ofre ikke var i tabuïen, tjente den til forsamlingssted for kvinderne, der her af forskellige slags bomuldstråde vævede de hængekøjer, hvoraf indianerne betjener sig; andre flettede *pagaras* eller vidjekurve

af en så fortræffelig forarbejdning, at vandet ikke kan trænge igennem dem.

På denne dag kastede solen med hele sin blændende magt sine lodrette stråler på landsbyens gulbrune tage og på de palmer og kokostræer, der beskyggede den.

De tykke glinsende blade på disse træer, som naturen i de tropiske lande synes at have beskyttet mod hedens udtørrende virkning ved en hård og glimrende fernis, funklede som grønt porcelæn. Nogle storke svævede hen under den mørkeblå himmel.

De vide rismarker udstrakte i det fjerne deres smaragdgrønne tæppe på begge sider af en kalkagtig vej, der støvede i solstrålerne.

I horisonten så man udkanten af skoven indhyllet i en rødlig dunst; heden var kvælende; vindens viften medførte i stedet for at være forfriskende, en lummer, trykkende varme, som den, der kommer ud af en ovn.

Landsbyens tabuï, eller store carbet, var opfyldt af indianske fruentimmer, der her søgte vederkvægelse under store blå- og hvidstribede stykker bomuldstøj, som i deres sprog kaldes *sagapoter*. Disse brede forhæng var udbredte mellem de røde støtter, der bar taget, og frembragte et slags halvmørke i tabuïens indre.

En mærkværdig begivenhed var genstand for den almindelige underholdning.

Baboën-Knify, den indianske troldkvinde, der var blevet sendt til Zam-Zams lejr i bytte for en sort sandsigerske, havde genfundet sin datter, da hun kom tilbage til landsbyen, som hun havde været borte fra i flere måneder.

Denne datter, som hun havde mistet som et lille barn, var Jaguarette.

Efter Adoës bortførelse af Urow-Curows folk troede den lille indianerinde, at Sporterfigdts datter var i Ultock den Enøjedes magt, og da hun så sin af skinsyge opflammede hævntørst tilfredsstillet, forlod hun plantagen og flygtede til landsbyen.

Omtrent to år før sin flugt fra plantagen var Jaguarette på sine vandringer gennem skoven truffet på en gammel piannakotaw, der havde brækket sit ben ved at falde ned fra et træ. Midt i denne ørken havde han i en hjælpeløs forfatning søgt beskyttelse mod de vilde dyr i en hule, hvor han med møje havde slæbt sig ind.

Jaguarette tilbød ham at lade ham bringe til Sporterfigdt, hvor han ville blive modtaget og plejet på det bedste. Indianerne havde endnu ikke taget del i de rebelske negres opstand, i det mindste ikke offentligt. Man tog dem ind i grænseplantagerne og benyttede dem endog hyppigt enten som sendebud eller jægere.

Indianeren afslog dette tilbud, og Jaguarette lovede at komme igen og bringe ham levnedsmidler, en hængekøje til at ligge i og krudt; for indianeren havde brugt sit op og kunne derfor ikke forsvare sig mod de vilde dyr. Det varede vel henimod en måned, inden oldingen kom sig igen. På visse tegn, som Jaguarette bar på armen, så han, at hun hørte til hans stamme. Denne opdagelse forøgede hans taknemmelighed mod hans velgørerinde, og da han var blevet rask, lovede han at gøre alt for at vise hende sin hengivenhed. Hver måned ville han indfinde sig på dette sted for at se hende og modtage

hendes befalinger, skønt hans landsby var over ti mil borte fra Sporterfigdt.

Til Jaguarettes ros må man sige, at hun, så længe hendes skinsyge mod Adoë slumrede, altid forlangte af piannakotawen, der, som alle gamle, havde en stor indflydelse på stammens beslutninger, at indianerne, der kort efter erklærede kolonisterne som Zam-Zams allierede, skulle skåne Sporterfigdt.

Men da Jaguarette forelskede sig i Hercules, da hun af skæbnen troede sig bestemt til at opfylde Mami-Zas spådom og spille panterens rolle i sin herskerindes elskovshistorie med den unge europæer, og da hun tillige kendte Ultock den Enøjedes kærlighed til Adoë og hans hemmelige forbindelse med Urow-Curow, afsendte hun oldingen til Paliest for at melde planteren, at Urow-Curow ville finde hjælp og bistand i selve plantagen, hvis han ville bemægtige sig Sporterfigdts datter.

Dette tilbud blev ulykkeligvis modtaget og kronet med held; den lille indianerinde indtog en aktiv rolle i sin herskerindes bortførelse.

Efter således grusomt at have hævnet sig på sin rivalinde, var Jaguarette der kun drømte om Hercules og blot tænkte på midler til atter komme i hans nærhed, for få dage siden kommet til landsbyen.

Da Baboën-Knify vendte tilbage fra Busy Cray, meddelte den gamle, som Jaguarette havde reddet, sandsigersken denne omstændighed og omtalte tillige de tatoverede tegn og figurer, den lille pige bar på armene.

Baboën-Knify blev bleg som et lig og sank bevidstløs om med udråbet: "Min datter! Min datter!"

Jaguarette var virkelig hendes datter. Ifølge flere vilde stammers vedtægt ledsagede Baboën-Knify sin mand på den krigerske ekspedition mod Sporterfigdt. Indianerinden bar sit barn i en lille hængekøje på ryggen; hun havde netop under et lille ophold, indianerne gjorde, fastgjort denne køje til en brødfrugttræ-gren, da de vilde blev overrumplet af Adoës fader og hans tro negre.

Kolonisten angreb dem så uimodståeligt i spidsen for sine folk, at Baboën-Knifys mand faldt; de øvrige indianere greb flugten, og den ulykkelige moder, der blev revet med i trængslen, mistede således sin datter.

Vi har allerede omtalt, at kolonisten fandt Jaguarette i skoven og lod hende opdrage i Sporterfigdt.

For at sætte de forskellige, i denne fortælling omhandlede personers stilling i det rette lys har vi endnu blot at bemærke, at de to indianere, Urow-Curow havde beordret at bringe Adoë til Ultock den Enøjedes plantage, endnu ikke var kommet til landsbyen.

Vi vil derfor lade de indianske kvinder sladre om det lykkelige og sælsomme tilfælde, der genforenede Jaguarette og Baboën-Knify, og føre læseren ind i troldkvindens hytte.

25. De to indianerinder

Jaguarette sad på en rørmåtte; Baboën-Knify knælede for sin datter og syntes at være hensunket i stum betragten.

På den unge indianerindes brunlige, lidt indfaldne kinder så man friske spor af tårer; hendes mine var blid, men sørgmodig.

Hendes moder betragtede hende med ømhed, ja, med tilbedelse; hun blev ikke træt af at beundre hendes skønhed; hun var stolt, hun var lykkelig derover. Alt hos hende var suk, glædesytringer, tårer og latterudbrud, der grænsede til vanvid.

"Min datter! Min datter! Jeg har fundet min datter igen!" råbte hun.

Hun blev ikke træt af at gentage disse ord.

Trods den lykke, der strålede fra moderens ansigt, vedblev Jaguarette at røbe vemod.

Troldkvinden dækkede sit ansigt med fligen af sit gevandt. "Hun elsker mig ikke," udbrød hun. "Hun sørger! Hun elsker mig ikke. – Dog, skulle jeg så også dø i morgen, ville synet af min datter gøre mig vanvittig af glæde i dag; men mit barn ser min lykke med kulde! – Hun elsker mig ikke." Og den ulykkelige kone brød på ny ud i en fortvivlet hulken.

Rørt af hendes smerte, kastede Jaguarette sig om sin moders hals.

"Din datter er ulykkelig," sagde hun grædende med halvkvalt stemme. "Også hun ville dø i morgen med glæde, hvis hun i dag kunne se den igen, hun elsker."

Troldkvinden rejste sig hastigt op og trak sine sorte øjenbryn sammen; hun følte sig grebet af vild skinsyge; hendes datters hjerte tilhørte hende ikke ganske; det var opfyldt af en anden kærlighed.

Hun frygtede for at krænke eller såre sit barn, hvis hun røbede denne følelse; hun lod derfor hovedet synke og græd stille.

Men da Jaguarette havde betroet hende sin kærlighed og hvorledes den var blevet forsmået af Hercules, der foretrak Adoë for hende, flammede vreden op i sandsigerskens sorte øjne.

Hendes datter var ulykkelig.

"Denne europæer kæmper mod vore krigere og vore forbundsfæller fra Sarameca." råbte hun, "han foretrækker Sporterfigdt, datteren af den blege mand, der dræbte din fader? Mit barn! Glem ham – foragt ham! Had ham! Han er falsk og fuld af ondskab som sine landsmænd. Du er datteren af en af piannakotawernes tapreste høvdinger; du vil elske en ung kriger, der pryder vor hyttes dør med de fjenders skalpe, han har dræbt, med de tigres huder, han har fældet. Vi vil forlade landsbyen og vende tilbage til de blå bjerge, hvor du er født, og hvor vore fædres grave omgiver os. Der ser vi hverken sorte eller hvide. Ingen fremmed har nogen sinde betrådt jordbunden i vore skønne dale. Der er luften ren og mere strålende end i de lavere egne."

Jaguarette lod sin moder tale ud, rystede vemodigt på hovedet og svarede:

"Vore krigere har, ligesom jeg, passionstræets farve, og europæeren, som jeg elsker, lille moder, han har en hud, så glat

og frisk som caraïbe-rosen. Vore krigere har sorte, vilde øjne; europæeren, som jeg elsker, har et mildt blik og blå øjne som sommerfuglens vinger. Vore krigere har en rå stemme; europæeren, min elskede, taler mildt, og hans røst er velklingende. Vore krigere er klædt i skind og smykket med fjer … Ak, min moder, hvis du så europæeren, hvis du så min elskede, hvor skøn han er i sin grønne, guldbræmmede uniform, med sin glimrende kårde og de funklende frynser, han bærer på skuldrene som løn for sin tapperhed! – han er lige så tapper som køn – han er så modig, at de ældste krigere blandt de hvide taler om ham med agtelse. Nej – nej – din datter vender aldrig tilbage til de blå bjerge, hvor hun blev født, min moder; der ville hun dø. Skal Jaguarette leve, må hun indånde den samme luft som den skønne europæer."

Baboën-Knify betragtede sin datter med smertelig forbavselse.

Hendes datters kærlighed til Hercules syntes hende så lidenskabelig, så overspændt! Det stakkels barn syntes at beherskes af en så uforklarlig indflydelse, at troldkvinden tilskrev Hercules' magt over hende en overnaturlig grund.

Med hovedet kastet tilbage og hænderne bedende opløftet mod himlen råbte Baboën-Knify i en fortvivlet bitter tone:

"Europæeren har fortryllet datteren af mit blod. Oh, jeg ser det, jeg ser det – han er en troldmand, sortere og ondskabsfuldere end tigerfuglen – hans drik var mægtig! Hans drik er almægtig endnu – men jeg vil forstå at besværge den. Jeg vil påkalde Mama-Jomboë om morgenen i den tiltagende måne; jeg vil påkalde Yavakow i den aftagende. I en turteldues sitrende hjerte vil jeg læse årsagen til denne djævelske magt hos

mørkets ånd. Kender jeg den, vil jeg tilintetgøre den; trylleriet vil ende; min datter vil atter komme til fornuft. Hendes moders kærlighed skal erstatte hende denne lidenskab, der dræber hende og mig med hende."

Jaguarette smilede sørgmodigt.

"Er europæeren en troldmand, min moder," sagde hun, "så er hans blå øjne, hans ømme blik, hans blide stemme, hans mod og hans godhed hans kærlighedsdrikke."

"Aldrig har nogen datter blandt piannakotawerne elsket en europæer," udbrød Baboën-Knify og vred fortvivlet sine hænder. "Den onde ånd skjuler sig under troldmands træk; han vil føre min datter bort over europæernes store sø for at gøre hende til et offer for sine misgerninger. At finde min datter, mit barn, som jeg begræd så længe – at finde hende igen, for atter at miste hende, for at miste hende, for en andens skyld – nej, det vil aldrig ske!"

"Min moder, tilgiv mig." sagde Jaguarette. "Men det, jeg føler, er stærkere end jeg. – Hvor er europæeren? Der må jeg også være. De hvide er på march; jeg vil gå dem i møde; de vil have medlidenhed med en kvinde; – jeg vil få ham at se og vinde de kræfter igen, der nu har forladt mig."

I dette øjeblik hørte man en stor larm udenfor hytten.

Urow-Curow og hans indianere bragte Hercules og Pipper som fanger til landsbyen.

26. Fangerne

Da Urow-Curow ankom, gik han til tabuïen eller den store hytte ; fire af hans krigere, der afløste hinanden, bar Pipper og Hercules, der lå bundet i to hængekøjer.

Indianerne havde opbudt hele deres sædvanlige list for at skjule deres march for europæerne.

Idet Urow-Curow nedsablede de hvides forposter, havde han opfyldt sine forpligtelser mod rebellerne fra Sarameca, og han sendte dem nu efterretning om sit vellykkede foretagende. Han vendte tilbage til sin landsby, for at bivåne en religiøs højtidelighed, der to gange om året forsamlede alle medlemmerne af hans stamme.

Under disse omstændigheder var *den strålende pisk*s og *den stolte løve*s – for således kaldte de Pipper og Hercules – fangenskab, indianerne dobbelt kærkomment.

Skønt underofficeren hverken viste storhed eller værdighed i sin ulykke, kendte indianerne dog hans tapperhed og betragtede ham som en af deres bitreste fjender.

Hercules røbede en så stoisk rolighed, han betragtede dem, der omgav ham, med en sådan ringeagt, at piannakotawerne, der var vant til at bedømme modet efter koldblodigheden, ikke kunne tvivle om, at kaptajnen jo var en af europæernes frygteligste anførere.

Ofringen af disse to fanger måtte derfor være indianernes guder overordentlig behageligt.

Da de kom udenfor udposternes hørevidde, havde Urow-Curow befalet at løse underofficerens knebel.

Pipper gav nu sin forbitrelse fri luft, men blev endelig vugget i søvn af hængekøjens gyngende bevægelse.

Siden den foregående dags morgen havde Hercules ingen næring indtaget. Hans oprørte stemning under de farer, han havde været udsat for, havde forøget den unaturlige sløvhed, der havde bemestret ham som en følge af hans feber og lange faste, så at han ganske sikkert troede at drømme. Hans øjne funklede i usædvanlig glans, hans kinder brændte, et spottende smil spillede ham om læberne, og han var egentlig ganske rolig, idet han tænkte ved sig selv:

"Det er tydeligt, at denne drøm og i det hele taget det liv, jeg har ført i den senere tid, hverken er muligt eller sandsynligt; jo mere usædvanlige og forfærdelige begivenhederne bliver, desto nærmere må jeg være slutningen af denne afskyelige fantaseren. En eller anden rystelse, døden måske, vil uden tvivl føre mig tilbage til virkeligheden, idet den pludselig vækker mig; for jeg er overbevist om, at jeg slet ikke har forladt Vliessingen. Min faders rædsomme historier om sin ven, major Rudchop arbejder i mit hoved og pådrager mig dette mareridt. Naturligvis befinder jeg mig i morgen tidlig i min seng med de grønne gardiner, selv om jeg også måtte være lidt ophidset af min afskyelige drøm. Med hvilken glæde vil jeg ikke se solens muntre stråler falde på mit vindue, idet de forgylder de grønne humleranker, der snor sig op ad staverne uden for vinduet, og skinner på kobberpladen foran ovnen, som madam Balbine altid passer at holde så pænt blank."

Dette var Hercules tanker, da indianerne ankom til landsbyen.

Man løste fangernes bånd og bragte dem ind i en tæt tillukket hytte, hvor de blev strengt bevogtede. Her fik de lov til at strække sig på en måtte og til at spise.

Underofficeren havde, som ovenfor bemærket, allerede én gang været i indianernes vold og ville være blevet fortæret, havde lykken ikke begunstiget hans flugt. Han kendte forberedelserne til denne afskyelige fest, og bævede, da han så, at yamsrødderne og den saltede fisk, som man bragte dem i sorte og røde kalabasser, til tegn på sorg var bestrøet med en slags sort, yderst aromatisk og sjælden peber, som indianerne kalder for dødspeber. Det er så vanskeligt at dyrke, at indianerne troede at behage deres guder ualmindelig meget, når de krydrede de ofre, de bestemte til dem, på denne måde.

Hercules spiste ikke.

Trods den truende fares storhed og peberets sørgelige betydning, havde Pipper beholdt sin gode appetit. Han gav sig i færd med at tilfredsstille den, idet han sagde til Hercules:

"Jeg ved nok, jeg handler tilsyneladende upassende i at spise så meget af fisken, da den er bestrøet med det peber, disse rødhuder plejer at krydre deres proviant med … Man skulle tro, jeg ville smigre dem, idet jeg søger at gøre mit kød bedre, for at de skal finde mig mere efter deres smag, når de æder mig – men jeg tror at være hævet over en sådan mistanke, kaptajn … Jeg stikker på varerne, fordi jeg er sulten – det er det hele. Gør De ligesom jeg, kaptajn. Saml kræfterne – vi vil komme til at behøve dem – snart!"

Hercules udbrød i en spottende latter, der fik underofficeren til at bæve.

"Fanden heller! De ler, kaptajn? – Hm! Jeg begriber nok, at man strengt taget ikke sukker – men at le, når man befinder sig i disse vildes spisekammer … Det er en lystighed som jeg finder, at … der ingen synderlig anledning er til."

"Hvordan?" udbrød Hercules, hvis hjerne nu ganske begyndte at forvirres. "Du finder det sørgeligt, underofficer? Ha, ha, ha – jeg finder det tværtimod særdeles opbyggeligt. Hvad jeg har at indvende, er, at faren for at blive opædt, stegt og slået helt ned til anklerne langt fra er noget at tale om! Jeg lader mig ikke nøje med så lidt! Jeg gad opleve noget ganske andet, f. eks. et jordskælv over hele kloden – et kaos – en ildregn … Jeg ville ønske, at vinden blæste smeltet bly ned – at floderne var af flydende malm, og hvad ved jeg! – Jeg ville gerne opleve noget forfærdeligt, som endnu ingen har oplevet – kort sagt, noget som medførte verdens undergang."

Forbløffet lod Pipper det stykke kød synke, han var i begreb med at bringe til munden, og stirrede på Hercules med en beundring, der grænsede til frygt.

"Ha, hvilken mand, hvilken mand," mumlede han. "Ja, majoren havde ret. I begreb med at blive levende flået, finder han, at det endnu ikke er nok – han ønsker sig floder af smeltet bly, ildregn og verdens undergang! Det må være en ægte liebhaver af farer! – Jeg tør nok påstå, at jeg ikke er mere fej end de fleste, der har været med i ilden; jeg kan sige, at jeg befandt mig mellem indianernes tænder og den ydmygelse fraregnet, at en retskaffen mand må finde sig i at tjene disse slyngler til rødhuder til en hovedret, har jeg trodset døden som en soldat –

men jeg var dog tilfreds og forlangte ikke mere. – For kaptajnen er slige farer, hvad tyndt øl er for drukkenbolten. – Hm, hvilket menneske! Hvilket djævleblændt menneske!" gentog underofficeren hovedrystende.

Natten var brudt frem, og et svagt skær trængte igennem revnerne i hyttens dør. Straks efter åbnedes denne, og en skikkelse trådte sagte ind, hyllet i et hvidt gevandt.

27. Samtalen

Baboën-Knify lod den bomuldskåbe falde, hun havde indsvøbt sig i, og viste sig for fangernes øjne i sin påfaldende dragt.

Troldkvinden havde levet i nogen tid i omegnen af Paramaribo, da piannakotawerne endnu ikke havde erklæret kolonisterne krig.

Hun kendte egenskaberne ved en mængde sygdomme og besad talrige lægemidler mod negrenes skrøbeligheder. Ved sin hyppige omgang med hollænderne havde hun erhvervet sig en tålelig færdighed i disses sprog.

Ved sin ankomst til landsbyen fortalte Urow-Curow hende, for hvem han ærede den dybeste ærefrygt og tillid, at hans krigslist mod europæerne havde fået et lykkeligt udfald, og at *den strålende pisk* og *den stolte løve* var faldet i hans magt.

Da den indianske høvding skildrede hende Hercules' udvortes og stand, blev Baboën-Knify grebet af en hemmelig anelse om, at denne europæer ikke var nogen anden end den troldmand, under hvis djævelske magt Jaguarette sukkede.

Urow-Curow var vel fast bestemt på at dræbe sine fanger, men han ville vide af troldkvinden, om offeret bragtes under gunstige omstændigheder, og på hvilken time af dagen det ville være guderne mest kærkomment.

Jaguarettes moder kunne altså fremskynde eller forhale begge fangernes død i nogen tid. Høvdingen ville ikke have vovet at vise sig ulydig mod hendes altid hellige befaling.

Baboën-Knify var forbitret på Hercules i to henseender: Han havde berøvet hende datterens hjerte, han gjorde denne til offer for en frygtelig trolddom, og hvad der endelig var en hovedgrund til hendes had – han viste sig overlegen ved sit tryllemiddels magt og varighed. Fast besluttet på at fremskynde fangens død, frygtede hun dog for, at denne død ikke også tillige skulle løse det unaturlige bånd, hvori han holdt Jaguarette fængslet.

Indianerinden besøgte *den stolte løve* for at udforske denne hemmelighed.

Baboën-Knify nærmede sig med en falsk, hyklerisk mine den måtte, hvorpå Hercules lå.

Hun gav sit ansigt udtrykket af en uendelig blidhed og medlidenhed og begyndte i sit billedrige sprog:

"Regnens og de mørke stormes årstid følger på frugterne og blomsterne; nederlaget følger på triumfen. I dag sejrherre, i morgen den besejrede … Ved han, som man kalder for *den stolte løve*, at dette er krigens lod? Den har sine onde dage. Men *den stolte løve* har trodset piannakotawerne ved sin tavshed; de blå bjerges unge ørne har beundret de blege ansigters høvding."

I samme grad som Hercules' fornuft veg for den brændende feber, blev hans stemning stedse mere og mere ironisk. Han stirrede på sandsigersken med et spottende blik og svarede i en let spøgende tone:

"Fanden skal tage mig, om jeg forstår et eneste ord af det, I foresynger mig, min gode kone."

"Jeg tror, kaptajn," sagde Pipper på engelsk, "det er en slags præstinde, man har sendt os på halsen, for at trøste os i vore sidste øjeblikke. Hør De kun roligt på hende. Det vil hjælpe

Dem til at falde i søvn, hvilket jeg også har i sinde, hvis jeg kan. I det tilfælde, hun også skulle ville præke for mig, så sig hende, at det ikke er umagen værd – sig, at jeg har forberedt mig selv på min egen måde."

Og Pipper vendte sig om på den anden side.

Baboën-Knify vedblev sagte og i en tone, der røbede den største deltagelse:

"De røde ansigter besidder spådomsgaven, ligesom de hvide. De røde ansigter kan læse i de hemmelighedsfulde bugter, slangen slår, idet den slynger sig om Waramboes hellige stamme. De kan brygge kærlighedsdrikke, de er de hvide ansigters brødre i de hellige kunster. Hvad enten deres store ånd er Yavakow, Mama-Jomboë eller de hvides gud, må de elske hinanden og stå hinanden bi i ulykken. Hører du, min broder?"

"Man måtte ellers være døv eller sove lige som Pipper, der snorker som en kanon; men hvorfor siger I, at vi skal elske hinanden? Gudsdød, jeg føler mig ingenlunde tilbøjelig til at elske Dem, De fortryllerske med de smægtende øjne!" sagde Hercules og ledsagede sine ord med en munter latter.

Baboën-Knify dulgte den harme, Hercules' ringeagtende sorgløshed vakte hos hende, og vedblev halvt hviskende:

"Hvorfor fordrejer *den stolte løve* dens ord, der taler til ham som en søster? Må vi ikke være enige? Er den måne, han rådspørger i sine mørke forehavender, ikke også den måne, hun spørger til råds? Er den nat, han påkalder i sine trylleformularer, ikke den samme, jeg påkalder? De, der har en moder, må elske hinanden og stå hinanden bi … Vor moder er den sorte kunst. Lad vore læber udtale vort hjertes tanker – mine læber udtaler mine tanker. Jeg vil redde *den stolte løve* og

kan befri ham fra døden; men jeg kan kun frelse ham på en betingelse."

"Det erindrer mig," sagde Hercules, hvis feberfantaseren tiltog, "om den bekendte vise, jeg fandt så megen smag i som barn: *Pjerrot sa' til Månen …* Ha, ha!"

Troldkvinden så på Hercules, uden at forstå hans ord; men det spottende udtryk i kaptajnen ansigt fordoblede hendes had og raseri, idet det tillige berøvede hende alt håb om at opnå sin hensigt. Dog vedblev hun:

"Har du brugt et eller andet tryllemiddel, så befri dit offer fra det, og du er reddet. Udtal de hemmelighedsfulde ord, der løser, hvad de hemmelighedsfulde ord har bundet. Det vil tilfredsstille Mama-Jomboë, og du er fri. Det må og skal ske!"

Hun ytrede disse ord så højt og heftigt, at Pipper vågnede.

Havde Hercules haft sin fornufts fulde brug, ville indianerindens udholdenhed og sælsomme sprog have gjort ham fuldkommen forrykt.

"Det er mærkeligt," sagde han til Baboën-Knify, "hvor jeg har fået mod på at synge i aften. Nu husker jeg en lystig lille sang, som min fader altid trallede mig i ørene:

Trommerne buldrer,
Trompeten skralder,
Fremad, soldater,
Til kamp, til kamp!"

"Nu synger kaptajnen sågar en krigssang," mumlede Pipper. "Han tænker da også bestandig kun på at slås! – Sikken et menneske! Sikken et menneske!"

Denne sidste fornærmelse var så grusom, at Baboën-Knify næppe kunne betvinge sin forbitrelse; dog ville hun anvende

ethvert middel for at bevæge Hercules til at løse trolddommen, der holdt Jaguarette fængslet, og udbrød derfor i en bedende tone:

"Broder! Broder! – Din søster besværger dig – opgiv din hævn. Du er mægtig –jeg ved det. – Du kan ved din magt tvinge mig, mig stakkels skabning, til at falde for dine fødder, ligesom slangen kan drage den sitrende fugl til sig. Hav medlidenhed – med den stakkels skabning! Hvis du vidste, hvad hun lider. – Du forstår mig – vær barmhjertig! Se!" tilføjede troldkvinden, idet hun gav efter for sin hele moderlige kærligheds magt og virkelig tænkte på at frelse Hercules, fordi hun håbede derved at befri Jaguarette, "jeg føler, at man ikke kan narre dig. – Du har et ørneblik. – Ja, du har et ørneblik. – Du læser i hjertet. – Ja, jeg var forbitret på dig – jeg ville besværge dig om at løse trylleriet og derpå overlevere dig til offerdøden; men du har gennemskuet min plan … Hør derfor, og se!" Med disse ord åbnede Baboën-Knify hyttens dør.

Hun viste Hercules de to indianere, der stod som skildvagter, og den vej i det fjerne, der førte til skoven.

"Løs trolddommen, og jeg løser dine bånd! To ord af mig til disse krigere, og de forlader deres poster. – Se!"

Hun trådte ud til begge indianerne og hviskede dem i en højtidelig tone nogle ord i øret.

De to piannakotawer bøjede hovederne, greb troldkvindens hånd, lagde den på deres pande og forlod deres poster.

"Du ser det – du ser det! – Løs trolddommen, og du er fri. Alle vore krigere er forsamlet ved den store tabuï. De indvier deres krudt og deres kugler til den store ånd, for at deres skud skal træffe sikkert. Kvinder, oldinge og børn overværer denne

højtidelighed. Ingen kan modsætte sig din flugt. Jeg vil selv tjene dig til fører, og når din flugt bliver opdaget, vil jeg for at hindre din forfølgelse, sige til vor stamme, at Mama-Jomboë lod dig føre bort af en syvvinget ørn – og alle vil tro mig."

"For Fanden, modtag dog tilbuddet – modtag det dog!" råbte underofficeren. "Hun har ret; på vejen herfra til skoven er der ikke så meget som en kat. Sig ja – slå til – om ikke for Deres egen skyld, så for den gamle Pippers. Driv ikke Deres halsstarrighed så vidt at afslå et tilbud af den beskaffenhed."

I stedet for at svare, gentog Hercules den vise, der nu var blevet en fiks idé i hans syge hjerne:

"Trommerne buldrer,
Trompeten skralder,
Fremad soldater,
Til kamp! Til kamp!"

"Du synger en krigssang?" udbrød Baboën-Knify, ude af sig selv. "Du støder mig altså tilbage? Du vil altså dø? – Nu vel, du skal dø – du skal dø – men under de rædsomste pinsler, som vor stammes brødre skal skildre deres børn med gysen! Hører du! Hører du!" Hercules trak på skuldrene og svarede med urokkeligste kulde:

"Trommerne buldrer,
Trompeterne skralder –"

Troldkvinden stormede rasende ud.

Skildvagterne lukkede atter døren.

Underofficeren kastede sig atter tilbage på sin måtte og mumlede for sig selv:

"Nej, hvilket menneske! Hvilket menneske! – Mod ham var Cæsar kun en fej kryster."

28. Wuraraen

Opflammet af raseri og hævngerrighed, ilede troldkvinden til Urow-Curow og erklærede, at hun havde spurgt Mama-Jomboë til råds, og at den store ånds svar lød således:

"Hvis de blege ansigter ikke dør under de frygteligste kvaler i morgen før solens nedgang, truer store ulykker."

Baboën-Knifys udsagn øvede en sådan indflydelse over indianerne, at den blodige højtid blev fastsat til kort før solens nedgang den følgende dag, fordi forberedelserne ikke godt kunne fuldendes før.

To pæle blev nedrammet i jorden midt i den store tabuï; et uhyre lerfad, fyldt med palmeolie, blev stillet op på en slags stenovn.

Man antændte et luende bål under det og olien kom snart i kog.

Skalperknivene, spidse pile, en slags tænger af jerntræ og andre marterredskaber blev lagt om pælene og kedlen med en rædselsvækkende regelmæssighed.

Fire rødtatoverede indianere, hvis tegninger forestillede slanger, der viklede sig om hinanden, var beskæftiget med forberedelserne til henrettelsen.

To sangere, dækket med høje fjerhuer, holdt rørfløjterne i hænderne og frembragte tid efter anden de mest skurrende toner ved at blæse i disse instrumenter under tabuïen.

Landsbyens beboere trængte sig om pælene og ventede med en grusom utålmodighed på dødsgangen.

Denne ceremoni var en slags ovation for de modige ofre, den sidste trøst, deres fjenders barbariske højmodighed tillod dem.

De besejrede krigere anså det for en ære at forblive ligegyldige under alle disse frygtelige forberedelser og med alvorlig mine trodse alle de kvaler, de skulle lide.

Baboën-Knify havde lukket sig inde i sin hytte med sin datter; for hun ville, at denne først skulle erfare europæernes ankomst og død efter deres henrettelse.

Hun fremskyndede med alle sine ønsker det øjeblik, hvor solen nærmede sig horisonten.

Den, der havde fortryllet hendes datter på en så skæbnesvanger måde, ville da dø, og måske ville hans magt dø med ham.

Af instinkt, anelse eller tilfælde havde Jaguarette hele dagen følt sig ubeskrivelig ængstet. Hun var beklemt, urolig.

I disse symptomer så hendes moder et nyt bevis på troldmandens fordærvelige indflydelse.

Hytten havde, ligesom alle indianerhytter, kun en dør; lyset modtog den gennem en åbning i taget, der til samme tid var bestemt til at skaffe røgen udgang.

"Jeg ved ikke, hvorfor jeg lider her – i hjertet," sagde Jaguarette og lagde hånden på brystet. "Jeg kvæles – jeg fattes luft – det bliver dunkelt for mine øjne."

Hun stod op og gik hen til døren for at åbne den.

Baboën-Knify, der havde stillet sig ved indgangen til hytten, trådte hende hastigt i vejen med de ord:

"Bliv! Bliv, min datter. På denne tid af dagen er luften brændende og betynger mere, end den forfrisker."

"Ak, min moder, dagens hede er et mildt, vederkvægende pust mod den ild, der fortærer din datter."

Man hørte nu temmelig tydeligt den skærende lyd af en rørpibe i det fjerne. De musicerende havde istemt en sørgemelodi; de dømtes dødsgang var begyndt.

Denne djævelske musik ledsagedes af en vild hvinende hylen, der skulle efterligne glentens, den indianske dødsfugls, skrig.

Jaguarette kendte sit folks skikke tilstrækkeligt til at vide, hvad dette skrig havde at betyde.

Hun så forfærdet på moderen.

"Man forbereder et offer," sagde hun. "Jeg hører dødsskriget. Oh, luk døren fast – fast i! Synet af et sådant skuespil bringer forfærdelse. Hvem er de ulykkelige, min moder?"

"Fanger af arracoernes stamme, vort folks grusomste fjender."

I dette øjeblik kom toget så nær til hytten, at de to kvinder forstod mængdens skrig.

"De blege ansigter går til døden. Og de ser døden modigt i øjnene!"

"De blege ansigter?" råbte indianerinden. "Du bedrager mig, min moder!"

Inden Baboën-Knify formåede at modsætte sig hendes bevægelse, ilede Jaguarette til døren, åbnede den og fik øje på Hercules og Pipper, der sad på en måtte og blev båret på skuldrene af fire indianere.

Jaguarettes skræk var så stor, at hun næsten bevidstløs sank i moderens arme. Hendes første ord, da hun atter kom til sig selv, var et angstråb:

"Frels ham, min moder! – Af kærlighed til din datter – frels ham!"

Troldkvinden løftede øjnene mod himlen og udbrød fortvivlet:

"Ve! Ve! Trolddommen vedvarer endnu. Hun elsker ham endnu."

"Frels ham!" gentog Jaguarette. "Du kan det! Urow-Curow adlyder dit ord – det er ham helligt! Du kan sige ham, at den store ånd byder at sætte europæerne i frihed … Frels ham, min moder!" råbte den unge pige i en frygtelig truende tone. "Eller jeg dør for dine øjne! Denne negl er farvet med wurara!"

Hun viste sin moder en af sine negle, der var dækket med en brun, glinsende gummi.

Da Baboën-Knify så sin datter i besiddelse af denne frygtelige gift, bævede hun og skjulte sit ansigt i hænderne.

"Frels ham, eller jeg dør!" gentog Jaguarette.

"Jeg kan ikke frelse ham! Jeg har gjort alt for at bevæge ham til at løse den trolddom, hvori han holder dig, men han har afslået mine bønner. I mit raseri spåede jeg Urow-Curow de største ulykker, hvis han blot opsatte ofringen et øjeblik; han dør ved solens nedgang."

"Ved solens nedgang, min moder?"

"Desværre – ja; men opgiv – oh, opgiv dit frygtelige forsæt."

"Tak, min moder – du har nævnt mig hans dødstime – jeg kan i det mindste dø med ham. Ved solens nedgang har du ingen datter mere, hvis europæerne ikke er på fri fod."

"Om jeg så skal rive dig neglen af fingeren", skreg Baboën-Knify, idet hun styrtede henimod datteren, "vil jeg hindre dig i at give dig selv i døden!"

"Endnu et skridt," sagde Jaguarette og holdt neglen op til munden, "og jeg er et lig!"

Moderen blev stående som ramt af et lyn.

"Det er ikke tid at græde nu," sagde den unge pige. Hun pegede på solstrålerne, der faldt skråt ind igennem åbningen i hytten, og tilføjede med en kulde, der var endnu frygteligere end hendes heftighed:

"Min moder, betragt den plet, solen endnu beskinner; hvert øjeblik tiltager skyggen. Således nærmer skyggen sig også europæerne. Således nærmer dødsskyggen sig også din datter, da du ikke vil frelse det blege ansigt."

Uden at svare sin datter, ilede Baboën-Knify ud af hytten, trængte sig igennem folkemassen og kom til den store tabuï, fulgt af Jaguarette.

Henrettelsens time var kommet.

Urow-Curow og de indianske høvdinge sad på krigssæder – en slags træstammer, der var så lave, at de, der tog plads derpå, næsten havde hovedet på højde med knæene.

Indianerne talte indbyrdes sammen om den urokkelige koldblodighed, *den stolte løve* vedblev at vise.

"Min søster kommer for at fremskynde ofret?" sagde Urow-Curow til troldkvinden. "Hun har sagt os, at solens nedgang er det lykkeligste øjeblik, vi kan vælge til de hvides død, og at Mama-Jomboë truer med store ulykker, hvis ofret blive opsat. Vi vil adlyde Mama-Jomboës befaling; timen nærmer sig, alt er beredt, olien syder, og knivene er skærpet. Når solen forsvinder der bag palmetræet, vil de blege ansigter dø to krigeres død. Havde jeg en søn, ville jeg bede den store ånd om at forlene ham med *den stolte løves* mod. Urow-Curow har set mange dødsfester,

men aldrig så han en mand, der blev koldere ved synet af de forestående kvaler, end dette blege ansigt."

Efter et øjebliks tavshed tilføjede indianeren med begejstring:

"*Den stolte løve* er en stor kriger!"

Baboën-Knify håbede at benytte den beundring, Hercules indgød piannakotawerne, og udbrød derfor i en alvorlig, højtidelig tone:

"Mens vore brødre fuldendte forberedelserne til dette offer, rådspurgte jeg endnu en gang Wannakoës hellige kredse; de vedblev at forkynde store ulykker, når de blege ansigter ikke døde ved solens nedgang – og dog brast tulipantræets gren, hvorom slangen bugnede sig, tre gange. Jeg kan først spørge Mama-Jomboë om betydningen af denne hemmelighed, når månen skinner – i midnattens time. Ofret må derfor opsættes til i morgen. Tegnet på tulipantræet er uden tvivl en advarsel, som den store ånd sender mig for at forkynde, at hans udsagn er blevet falsk fortolket."

Idet Baboën-Knify ytrede disse sidste ord, søgte hun sin datter med øjnene og så hende stå i tilskuernes forreste række.

Jaguarette holdt sin finger i nærheden af munden.

Urow-Curow stirrede på troldkvinden med mørk forundring.

"Mama-Jomboës vilje modsiger ikke sig selv," svarede han. "Han har truet med de største ulykker, hvis de blege ansigter ikke døde før solens nedgang. De må dø."

Baboën-Knify tilkastede sin datter et fortvivlet blik og vedblev:

"Ofte formørkes det skarpeste blik – ofte svækkes den stærkeste arm. Da jeg udforskede den store ånds vilje, da jeg

læste i de hemmelighedsfulde tegn, som jeg alene formår at tyde, tog jeg uden tvivl fejl første gang. Det andet forsøg beviser det. Urow-Curow må opsætte offeret, indtil jeg har anråbt Yavakow i midnattens time."

"Solen synker. Solen synker!" råbte piannakotawen forfærdet.

Men han besejrede snart sin vaklen og tilføjede:

"De blege ansigters blod kan ikke andet end være Mama-Jomboë velbehageligt. Jeg vil adlyde hans første befaling."

Og Urow-Curow udstødte en ejendommelig, gennemtrængende piben. Bødlerne greb deres skalperknive; de musicerende lod deres piber lyde, krigernes rækker åbnede sig, og de fire indianere bragte Hercules og Pipper ind i kredsen.

Man stod netop i begreb med at binde dem til pælene, da en indianer trængte sig igennem mængden og meldte sin høvding:

"Dine krigere bringer en kvinde af de blege ansigter til landsbyen som fange."

Den forundring og forvirring, denne efterretning bevirkede, var så stor, at henrettelsen blev opsat et øjeblik.

Solen forsvandt bag horisonten.

"Solen er dalet," udbrød troldkvinden i en højtidelig tone og vendte sig til Urow-Curow. "Min broder ser, at de blege ansigter blev skånet imod hans vilje."

I dette øjeblik blev Adoë bragt ind i kredsen af tre indianere.

29. Adoë

Ifølge Urow-Curows befaling havde indianerne bragt Sporterfigdts datter til Ultock den Enøjedes bolig. Men i de to sidste dage havde planteren ikke været på Paliest, lige så lidt som hans to mulatter, Tarpoën og Siliba.

Piannakotawerne mente det rigtigt at bringe den blege pige til deres høvdings landsby.

Da Jaguarette så sin herskerinde igen, blev hun grebet af skræk.

Optændt, snart af skamfuldhed, snart af harme og skinsyge, stirrede hun med en mørk mine på Adoë og Hercules, der allerede var bundet til den skæbnesvangre pæl og så ned i den sydende olie med et meningsløst blik.

Baboën-Knify havde benyttet den forvirring, der opstod ved Adoës ankomst, til at ile hen til sin datter.

Hun anvendte bønner, trusler og overtalelser for at få hende til at opgive tanken om selvmord, da europæerne nu var frelst, i det mindste for den dag.

Solen var virkelig ganske forsvundet, og de tropiske landes nat var nu fulgt på uden tusmørke.

Urow-Curow var grebet af negerindens ord, og da offertimen desuden var gået, gav han befaling til atter at føre fangerne tilbage til deres hytter.

Adoë så Hercules stå bundet til pælen og udstødte et gennemtrængende skrig.

Uagtet sin åndsforvirring genkendte Hercules Sporterfigdts datter. Hendes fremtræden midt imellem de vilde syntes ikke at forundre ham; for han havde næsten mistet evnen til at tænke. Han smilede høfligt til kreolerinden og sagde i en let tone:

"Hvorledes befinder De Dem, frøken? Jeg beder tusinde gange om forladelse, at jeg ikke kan bringe Dem min hyldest."

Mere kunne han ikke sige; for hans vogtere bar ham bort, og han blev atter lagt ned på måtten i den hytte, der tjente ham til fængsel.

Adoës skrig og Hercules' smil var ikke undgået Jaguarette.

Hun trykkede sin moders arm med heftighed og hviskede:

"Min moder! Se den kvinde der! – Hendes fader dræbte min."

"Sporterfigdts blege datter?" udbrød troldkvinden. "Hende sender Yavakow os."

Urow-Curow blev alene tilbage i tabuïen med nogle oldinge og krigere.

Den indianske høvding, der vidste, at Baboën-Knify talte hollandsk, gav hende et tegn til at nærme sig ham og sagde, idet han pegede på Adoë:

"Min søster vil bevogte denne datter af de blege ansigter i sin hytte; hendes fader var Sporterfigdt, en af vore grusomste fjender. Min søster rådspørger Mama-Jomboë i denne nat, når månen skinner – og i morgen ved solens opgang vil denne blege kvinde kunne bringes den store ånd til offer!"

Urow-Curow gik.

"Følg mig!" sagde troldkvinden til den unge pige.

Glad over at høre sit sprog blive talt, udbrød Adoë:

"Gud være lovet. Jeg kan dog gøre mig forståelig. For Himlens skyld, svar mig. – Hvor længe har den europæiske kaptajn, jeg

så her for et øjeblik siden, siddet fanget? Er han såret? Hvilket lod venter ham? Vil I gøre en ædel gerning – vil De fortjene en stor belønning, så hjælp ham – hjælp os at komme til Sporterfigdt, hvor jeg bor!"

"Begge europæerne må dø i morgen såvel som du!" svarede troldkvinden i en vild tone.

"Jaguarette!" råbte Adoë, der først nu fik øje på den lille indianerinde. Denne gik langsomt hen imod hytten med hovedet sænket ned på brystet.

"Du her? Du her? Jeg fandt, at din søvn var usædvanlig fast den skæbnesvangre nat, da indianerne førte mig bort fra Sporterfigdt. Gud give, at denne hemmelighed ikke må blive opklaret, i det mindste ikke nu!" vedblev Adoë og så bedrøvet på Jaguarette.

Denne svarede ikke.

"I ti år", vedblev Adoë, "har jeg været dig en søster. Min faders hus var som dit. Hvis du bevarer den mindste taknemmelighed for min godhed, så benyt den indflydelse, du har over din stamme, til at forhindre den i at begå dette afskyelige mord. Denne kvinde siger, at begge europæerne trues med døden."

"Denne kvinde er min moder," svarede Jaguarette.

"Din moder?" gentog Adoë forbavset. "Da De er Jaguarettes moder," tilføjede hun og vendte sig til troldkvinden – "har jeg intet at frygte for. Jaguarette vil fortælle Dem, at hun blev fundet i skoven af min fader som et lille barn, og blev opdraget og behandlet som min søster på Sporterfigdt."

Baboën-Knify hørte på Adoë i en isnende tavshed og svarede derpå i en højtidelig tone:

"Selv om Sporterfigdts datter havde hyldet min datter som herskerinde og opvartet hende knælende, ville det være for intet at regne. Blodets pris kan aldrig betales."

"Blodets pris?" gentog Adoë.

"Planteren Sporterfigdt dræbte hendes fader," vedblev Baboën-Knify med kulde, idet hun pegede på sin datter.

"Det er umuligt! I lyver!" udbrød Adoë stolt, og hendes øjne funklede af harme. "Min fader var den menneskekærligste af alle mænd!"

"Fortalte han dig da ikke, at han fandt det barn, han siden sørgede for, efter et angreb på indianerne?"

"Er det tilfældet," svarede Adoë, "så har min fader forsvaret sit liv og sit hus mod dem, der angreb ham, og det kan I umuligt lægge ham til last. Og du", tilføjede hun i en mere hjertelig end bitter tone, "kan du glemme den tid, du har tilbragt hos Sporterfigdt?"

Indianerinden sænkede hovedet; tusinde modstridende følelser kæmpede i hende. Erindringen om Adoës godhed rørte hende; men hun kunne ikke uden fortvivlelse tænke på, at Hercules og hendes herskerinde skulle opfylde Mami-Zas spådom, og at de ville ægte hinanden, hvis det lykkedes dem at genvinde friheden.

Da Jaguarette vidste, hvor megen indflydelse hendes moder havde på Urow-Curow, ville hun først tænke sig om, inden hun svarede Adoë og for at undgå et bestemt svar, sagde hun blot:

"Jaguarette forglemmer ikke velgerninger. Hendes moders hytte er fattig; men den står til Sporterfigdts datters tjeneste, og hun trænger til ro."

Hun gik nu foran Adoë, der fulgte hende med de pinligste følelser, og trådte ind i hytten.

30. Forslag

Efter en temmelig lang samtale opsøgte Jaguarette Baboën-Knify.

"Min moder," sagde hun, "elsker du din datter?"

Troldkvinden løftede øjnene mod himlen, og de fyldtes med tårer.

"Du kan undgå Jaguarettes død – du kan gøre piannakotawernes stamme til den mægtigste mellem de blå bjerge. Du kan vise dig ædelmodig og frelse Sporterfigdts datter, der har behandlet Jaguarette som sin søster."

"Hvad siger du?" udbrød moderen.

"Urow-Curow har sagt, at *den stolte løve* er en stor kriger. Han er den tapreste af de blege ansigter. Alle vore krigere beundrer hans mod. De, der dog altid er uden barmhjertighed, har set forberedelserne til hans død med bedrøvelse. Er det sandt, min moder?"

"Det er sandt. Urow-Curow siger, at aldrig har nogen kriger trodset døden modigere."

"Oldingen, som jeg reddede, har fortalt mig, at to blege ansigter i ældre tider kæmpede i vor stammes rækker."

"Til deres død var de vore tapre, trofaste bundsfæller," sagde troldkvinden.

"Nuvel, så siger min moder til Urow-Curow, at han skal skåne *den stolte løve*, hvis *den stolte løve* bliver en af vore krigere og tager Jaguarette til hustru."

"Det vil Urow-Curow aldrig samtykke i."

"Når du byder ham i Mama-Jomboës navn at optage det blege ansigt i vor stamme, så vil høvdingen adlyde. Jaguarette, der vil blive lykkelig, såre lykkelig, vil i så fald ikke forlade dig mere!" sagde indianerinden i en bønlig tone. "Du, der kun har set din datter sørgmodig og i tårer, vil da se hende munter. Ak, moder, du beklager dig over, at din datters kærlighed til dig er så kold. Oh, tro ikke det, men min kummer betynger mit hjerte så grusomt, at min ømhed ikke kan trænge frem. Caraïbe-roserne vokser ikke på brombærbuske, moder."

Troldkvinden følte sig dybt rørt; hun gik øjeblikkelig til høvdingen.

"Min søster er velkommen," sagde Urow-Curow, idet han trådte ud af sin hytte. "Gid hendes ord bevarer os mod enhver ulykke. Hvad bringer hende her i nattens stilhed? Bliver vi truede af en eller anden stor fare?"

"Jeg frygter det! Siden i går har de åbenbaringer, Mama-Jomboë har sendt mig, været mærkværdige. Jeg vover ikke at tro på, hvad den hemmelighedsfulde kreds forkynder mig. Min broder er en vis mand og en kriger. Han vil måske hjælpe min ånd til at komme ud af denne uvished."

Efter en kort tavshed vedblev sandsigersken:

"Husker min broder endnu begge de blege krigere, der kæmpede blandt piannakotawerne?"

"De var brave og trofaste; de døde ved søen Parimas bredder."

"Husker min broder endnu, hvad jeg spåede ham, da de blege ansigter bad piannakotawerne om at drage med dem mod arracoerne?"

Efter en kort betænkningstid svarede høvdingen:

"Min søster sagde, at piannakotawerne ville være lykkelige i deres foretagender, og at to blege krigere, sendt af Mama-Jomboë, ville tjene vor stamme, fordi de kom fra de hvides land, der ligger på den anden side af den store, salte sø, og fordi de vidste hemmelige ting, som var de røde ansigter ubekendte."

"Således var det; de lærte os at omgås med de hvides geværer, at smede de hvides jern og at hærde det ved at neddyppe det i kilden Oyapock."

Baboën-Knify tav et øjeblik, derpå vedblev hun i en begejstret tone, idet hun pegede på Sydkorset, der funklede klart på den mørkeblå himmel.

"Natvinden lægger sig; den tier for at lade hende tale, for hvem den store ånd åbenbarer sig. Enhver stjernes lyn er et ord, hun forstår – hver månestråle en tale, hun hører – lyset, der kun trænger til andres øjne, træffer Baboën-Knifys øren som en tone; – hun hører, hun fornemmer – de samme ord, som hun i går gentog for sin broder; men brandens flammer, månens skin, solens glans og nattens skygge giver den samme genstand et forskelligt skær. I går sagde jeg: Hvis de blege ansigters offer ikke finder sted før solens nedgang, truer en stor ulykke; nu opklares, hvad der var dunkelt – Sporterfigdts datters ankomst har oplyst mig. Da offeret ikke fandt sted, er det ikke piannakotawerne, der trues med farer, men det er de blege ansigter."

"De blege ansigter?" gentog høvdingen i en studsende, vantro tone, som om han tvivlede på, hvad han hørte. "Men *den stolte løve* er den tapreste af alle deres krigere!" udbrød han. "Hvorledes kan hans liv blive hans stamme fordærveligt?"

"Hvis denne modige høvding blev benyttet til at bekæmpe hans egen stamme – hvis han blev piannakotawernes trofaste og tapre forbundsfælle – hvis han blev det for dem, hvad begge de hvide var, der døde ved søen Parimas bredder – ville hans død da ikke blive fordærvelig for de blå bjerges sønner, der således mistede en trofast ven? Ville hans liv ikke blive fordærveligt for de hvide, der ville finde en frygtelig fjende i ham?"

"Sandhed er sandhed – min søster har udtalt den i sine ord. – Men hvad beviser, at *den stolte løve* vil blive vor trofaste forbundsfælle ligesom de to andre blege ansigter?"

"Mit kæreste i verden er min datter. Nuvel – hun bliver *den stolte løves* hustru, hvis han samtykker i at stride blandt vore krigere."

"Din datter – den blege høvdings hustru?" udbrød Urow-Curow forbavset. "Din datter? Betænker du også, at hvis han forrådte os …"

"… ville forræderens død ramme ham, og min datter ville dele hans skæbne! Tror du, jeg ville udsætte min datters liv, som jeg har begrædt i femten år, for denne fare, hvis jeg ikke havde læst i fremtiden, at *den stolte løve* vil blive piannakotawernes tapre og trofaste forbundsfælle?"

Denne grund forjog indianerens sidste tvivl.

"Og det andet blege ansigt?" sagde han. "*den strålende pisk*? Og Sporterfigdts datter?"

"Tror min broder på mit råds visdom, så viser han de hvide, at de blå bjerges sønner er menneskelige og ædelmodige. Han sender pigen og krigeren tilbage for at forkynde de hvide, at *den stolte løve* bliver hos os."

"Men hvis *den stolte løve* vægrer sig ved at blive?" spurgte høvdingen.

"Så dør han – så dør Sporterfigdts datter og *den strålende pisk*. Således opfyldes også den store ånds spådomme. For min broder ser, at hvad enten *den stolte løve* dør eller bliver en af vore, vil de blege ansigter i hvert tilfælde lide et stort tab, for de har ham da enten imod sig, eller de har ham ikke mere for sig!"

Urow-Curow bøjede hovedet til tegn på sit samtykke og spurgte derpå:

"Hvem vil tale med den blege kriger?"

"Du, store høvding; jeg vil meddele ham dine ord i hans sprog."

"Den store ånd lede og høre dig!" sagde indianeren.

Et øjeblik efter trådte Baboën-Knify atter ind i Hercules' fængsel, ledsaget af den vilde høvding.

31. Prøven

Udmattet af dagens anstrengelser var Hercules, efter at være bragt ind i sin hytte, hensunket i en feberagtig bedøvelsestilstand. Han sov ikke, og dog trådte sælsomme skikkelser frem for hans fantasi i ubestemte omrids.

Da troldkvinden og Urow-Curow var trådt ind, og Baboën-Knify havde vækket Hercules af hans sløvhedstilstand, åbnede han øjnene automatisk og troede, at hans forunderlige visioner fortsatte.

Under det optrin, som vi nu vil beskrive, og som Pipper var øjenvidne til, tjente Baboën-Knify Urow-Curow som tolk.

Denne begyndte med dyster og højtidelig stemme:

"Hun, med hvem Mama-Jomboë taler i enrum, vil meddele *den stolte løve* mine ord og mig hans svar."

Troldkvinden oversatte denne frase for Hercules, der besvarede den med en forfærdelig gaben.

Den indianske høvding vedblev:

"*Den stolte løve* har, uden at ryste, set forberedelserne til døden. De blå bjerges sønner beundrer hans mod og tilbyder ham at være deres broder. Hvis det blege ansigt vil gribe buen og køllen i piannakotawernes rækker, må han først udholde en hård og langvarig prøve. Består han den triumferende, kan han tage plads blandt krigerne og de vise. Når han taler om de blå bjerges sønner, kan han sige: *Mine*. Vil *den stolte løve* lære denne prøve at kende?"

"Lad mig høre!" sagde Hercules automatisk.

"Den kraftige mand taler lidt og handler meget," vedblev høvdingen, grebet af fangens korte og bestemte svar, og gik over til beskrivelsen i en noget pralende tone:

"*Den stolte løve* høre! Ilden prøver jernet, vandet træet, senerne buen, og smerterne –"

"Kaptajn! De vil hverve os på en ræveagtig og lumsk måde!" udbrød underofficeren og fo'r pludselig op fra sin måtte.

"Vil *den stolte løve* være en af vore krigere, i stedet for at tjene til offer ved en af vor stammes hellige fester," vedblev Urow-Curow, "så forkynder han denne beslutning i morgen ved solens opgang, idet han lægger et skjold, en bue med pile og en slangehud på sit hoved, og træder baglæns ind i den store tabuï, hvor stammens vise vil være forsamlet."

"Det er mindre høfligt at vise sig således for de vise," mumlede Pipper, "for ikke at tale om, at et skjold, en bue med pile og en slangehud aldrig kan være nogen bekvem hovedpynt. Er det bestikkelsespengene, de byder os, så er jeg ikke med."

"Sun-otyo'en er en sladderagtig og letfærdig fugl. Trods sit grå skæg efteraber *den strålende pisk sun-otyo*en! Han skulle hellere efterligne *den stolte løve*s stolte tavshed!" sagde troldkvinden i en hånlig tone.

Høvdingen vedblev at beskrive den prøve, Hercules skulle bestå.

"Når *den stolte løve* har udtalt sin begæring om at blive optaget blandt de blå bjerges sønner, må han underkaste sig en streng faste i to dage. Han må ikke spise andet end sybayens frugter, der er bitre og sammensnerpende, og ikke drikke andet end sumpvand, der er tykt og råddent. Krigeren må kunne udholde hunger og tørst."

"Forplejningen svarer til solden," bemærkede den uforbederlige Pipper.

Urow-Curow vedblev:

"Dagligt vil de andre krigere komme og foresynge *den stolte løve* deres dødssange; de vil give ham hundrede og femogtredive slag med tørre rødder af et om natten af stormen oprykket palmetræ. Disse slag vil være stærke og træffe ryggen, armene og benene. Ryggen bærer buen, armene kæmper, benene går. Under denne prøve vil *den stolte løve* stå oprejst med hænderne over hovedet og den højre hæl på det venstre knæ."

"En ægte linedansergebærde," mumlede underofficeren.

"Mens man prøver ham med disse slag," vedblev indianeren, "må *den stolte løve* hverken ytre utålmodighed eller smerte."

"Bliv ved! Bliv ved! Bliv dog ikke stående på halvvejen. – Endnu har jeg intet hørt, der er værd at lægge mærke til!" udbrød Hercules.

"*Den stolte løve* vil se, at de andre prøver, den med vandet, ilden og myrerne, må bringe selv den tapreste til at blegne. På den ottende dag forsamler alle de mænd af vor stamme sig, der er tatoveret som krigere; med pilen på buen og skalperkniven i bæltet træder de pludselig ind i den hytte, hvori *den stolte løve* hviler, svækket af fasten og de modtagne slag. Krigerne udstøder et frygteligt skrig; de binder ham fast til hans hængekøje og nedsænker ham på bunden af den kolde flod, hvor han bliver, indtil hver kriger ti gange har nævnt Mama-Jomboës og Yawakows navne; derpå drager man atter *den stolte løve* op af floden. Krigeren må kunne svømme over søerne og forsvinde under vandet for at overfalde sin fjende. Når man har draget *den stolte løve* op af floden, hænger man ham i den våde

hængekøje mellem to træer, lægger derunder en mængde *suaky-way*, en stinkende plante, der brænder uden at komme i flamme; man antænder det, således at *den stolte løve* føler heden uden at blive nået af ilden. Han vil da føle store smerter; for krigeren må kunne trodse ilden. Den blotte damp, der vil indhylle *den stolte løve*s sider, forårsager ham store lidelser, og han vil falde i en afmagt, så at man tror, at han er død."

"Nu begynder sagen at blive lidt alvorligere," udbrød Hercules i en spottende tone.

"Når krigerne ser, at *den stolte løve* er død, synger de en dødssang – og vore fløjteblæsere ledsager denne sang med stød i deres piber. Man graver da en grav for at nedsænke *den stolte løve* i den; for krigerne må vide at dø. Inden man sænker ham ned i graven med hånden mod knæet og hænderne på ørerne, vil man binde ham et bælte om livet og et om halsen, begge vrimlende af *spanso-bokes*, store myrer, hvis stik er smerteligere end de vilde biers. Myrernes stik vil være så pinefulde, at *den stolte løve* trods sin mathed og svagelighed vil springe ud af sin grav, som en tiger, der er stukket af en slange; han vil næsten være afsindig af smerter. – Således skal krigeren en gang opstå af sin grav for at træde ind i Mama-Jomboës store, evigt grønne egne.

Nu er prøven til ende. Man vil afskære *den stolte løve*s hår, vil gyde ham kogende hedt kill-dewill over hovedet, gennem en si, og derpå udsmykke hans ansigt med de blå bjerges uudslettelige tatovering. Man vil afskære hans højre øre, for at tilbagekøbe hans legemes kød, der skulle have tjent til offer ved Mama-Jomboës hellige fest. Man vil give ham en æresbue og et fjerhalsbånd, og da er han kriger blandt piannakotawerne og

forpligtet til, efter den første kamp mod de blege ansigter, at bringe elleve skalpe til vor tabuï. – Er *den stolte løve* beredt?"

Hercules havde lyttet til Urow-Curow med tiltagende sløvhed; da indianeren tav, trak han på skuldrene uden at sige et ord.

"Stedse stor! Stedse rolig?" udbrød indianeren.

"Han forbliver altid ens – han ligner sig selv," mumlede Pipper. "Hvor han imponerer den vilde ved sin tavshed. Ha, hvilken mand!"

Høvdingen og troldkvinden så på hinanden, vekslede nogle indianske ord, og Baboën-Knify vendte sig derpå til Hercules:

"Der er endnu længe til solens opgang," sagde hun. "Det modige hjerte vil tænke."

"*Den strålende pisk* følger os!" sagde hun til Pipper. "Man vil føre ham ind i en anden hytte."

Alle tre gik. Hercules blev ene fordybet i sine drømmerier.

Straks efter åbnedes hyttens dør igen, og Jaguarette trådte ind.

32. Kærlighed

Da indianerinden kom ind i hytten, var hun bleg, oprørt og skælvende; på den samtale, hun skulle have med Hercules, beroede begges liv.

"Nå, hvad er der nu igen?" udbrød kaptajnen utålmodigt og tilføjede derpå yderst overrasket: "Det er den lille vilde – fra frøken Sporterfigdts plantage – datteren af den afskyelige heks fra før af, som med al Djævlens magt ville gøre mig til heksemester."

"Jeg må frelse dig," sagde indianerinden og brast i tårer, idet hun faldt på knæ med en bønlig mine. "Tag imod, hvad Urow-Curow tilbød dig for et øjeblik siden."

"Tage imod hans piskeslag – hans faste – hans sumpvand – hans stinkende røg – hans neddykken i det kolde vand – hans begravelse – hans røde myrer og hans tatovering? Og det, når jeg måske kan blive mareridtet kvit om et kvarters tid? – Nej, min pige – nej! De er jo splittergal. – De er forrykt! Lad mig være i fred. – Gudsdød! Deres heks af moder vil straks være her igen og fortælle mig, at jeg har fortryllet Dem, mens det tværtimod er Dem, der forfølger mig ind i drømmenes land."

Indianerinden sænkede sit hoved ydmygt og svarede i en blid, bævende tone:

"Skæld mig ud – slå mig – men lad mig frelse dig! På mit råd kom min moder og Urow-Curow til dig for at foreslå dig at blive hos os. Der gives intet andet middel til at redde dig fra de frygtelige kvaler, der venter dig. Du må reddes; for hvis du dør,

dør jeg også. Du ved ikke alt, hvad jeg har lidt, siden jeg forlod dig i Sporterfigdt; du kender ikke den ubeskrivelige marter, jeg har følt, siden jeg så dig her som fange. Ved du da ikke, at jeg elsker dig – at dit liv er mit?" udbrød indianerinden i lidenskabelig, hjertegribende tone.

Hercules fo'r tilbage, hans jomfruelige blufærdighed følte sig såret, og han mumlede uvilkårligt:

"Hun elsker mig – den vilde elsker mig – hvilket mareridt!"

"Stød mig ikke tilbage," råbte Jaguarette fortvivlet, idet hun fæstede sine store, tårefyldte øjne på ham og foldede hænderne bedende, "foragt mig ikke! Hør mig – hør mig! Du vil have medlidenhed med den stakkels Jaguarette som altid var ulykkelig, fordi hun altid var stolt. Hun er en datter af en krigerisk stamme, der har hersket i mange år mellem de blå bjerge – og hun var slavinde i Sporterfigdt – mindre end slavinde. Man gav hende et glimtende halsbånd – man gav hende en smuk pude, som hun kunne lægge sig på i salen ved sin herskerindes fødder, hendes hund nyder den samme behandling. Så længe den er munter og lystig, kæler man for den og kærtegner den – bliver den sørgmodig og vranten, støder man den fra sig.

Min herskerinde var god mod mig, som hun var imod Elpy, hendes yndlingsspids. Oh, hvis De vidste, hvor meget jeg led, da jeg blev større! Aldrig et ord for min sjæl eller mit hjerte. Hvis den lille Jaguarette var munter, hvis hun blot bar de smukke klæder, som man smykkede hende med – hvis hun blot forstod at føre flueviften med færdighed – hvad brød man sig så om resten? Min herskerinde havde en Gud, som hun bad til, som hun kaldte god, barmhjertig og mægtig. Denne Gud sendte

hende lykke, og hun takkede ham derfor; men aldrig lærte hun mig at kende denne Gud, der var så god og så stor! Jeg mindedes med bitterhed, at jeg havde haft en moder som barn, der bad til vor, de stakkels indianeres gud, for mig. – Min herskerinde overværede aldrig slavernes rå danse. Mens jeg var lille, så jeg gerne på disse danse. Senere skammede jeg mig derover, jeg ved ikke hvorfor. Jeg følte, at Sporterfigdts datter ikke kunne overvære dem. En dag spurgte hun mig, hvorfor jeg ikke længere gik til de sortes *bambula* om søndagen. Dette spørgsmål krænkede mig. Hvad var jeg da i hendes øjne, siden jeg ikke kunne rødme som hun? Da jeg blev ældre, følte jeg mig sørgmodig og beklemt. – Jeg opsøgte helst ensomheden – jeg gik i skoven – ved søkanten – jeg græd, idet jeg betragtede himlen og bølgerne, der var øde som mit hjerte. Kom jeg hjem, blev man vred på mig for min alvorlighed; var der fremmede, måtte jeg danse *loangoen* og selv spille dertil på *talboen*. Ofte var jeg i begreb med at forlade Sporterfigdt for at vende tilbage til de blå bjerge. Men jeg elskede min herskerinde, og jeg følte, at jeg ville have tilbedt hende, hvis hun havde behandlet mig som et væsen af sin art. Mami-Za spåede ofte for os. En dag," – Jaguarette slog øjnene ned – "en dag fortalte hun *massera*, at en smuk europæer ville komme over havet for at ægte hende, og at dette ægteskab ville lede til hendes lykke, men at der dog truede mange farer. I Mami-Zas kort blev disse farer vist ved en panter. Jeg ved ikke hvorfor den tanke uvilkårligt opstod hos mig, at skæbnen havde forbeholdt mig denne grusomme rolle. Kolonisten i Sporterfigdt havde kaldt mig Jaguarette – det forekom mig at have en fordærvelig forudbetydning. Først – det tilsværger jeg dig – først gjorde jeg alt muligt for at bandlyse

denne tanke. En gammel indianer af vor stamme, som jeg havde plejet i hans sygdom og siden ofte talt med, sagde, at det uden tvivl var vor gud Mama-Jomboës vilje, og at jeg måtte adlyde den. Jeg vaklede dog endnu, men" – og Jaguarette talte nu så sagte, at Hercules næppe kunne forstå hende – "men fra den dag af, jeg så den smukke europæer, der efter Mami-Zas sigende skulle være min herskerindes husbond, på Sporterfigdt, besluttede jeg at følge den gamle indianers råd. Jeg var bestemt på at forhindre din forbindelse med Sporterfigdts datter, såvidt det stod i min magt. – For jeg elsker dig!

Du har vakt de heftigste lidenskaber i mit hjerte mod min herskerinde. Oh, hvor afskyede jeg hende fra den dag af, hun ville tvinge mig til at vise mig for dig i en slavindes dragt – hvor hadede jeg hende, da jeg så, at dit blik dvælede ved hende – at en uro bragte blodet op i hendes kinder – at hun smilede fuld af lykke. Fra det øjeblik af svor jeg hendes undergang, og jeg føler her, at Mami-Zas spådom må gå i opfyldelse. Panteren vil triumfere – den smukke europæer bliver min mand, og Sporterfigdts datter vil dø af raseri og fortvivlelse, når hun ser min lykke!" råbte indianerinden med en vild og grusom glæde.

"Nu udvikler mareridtet sig i kæmpemæssige former," tænkte Hercules. "Jeg skal ægte denne vilde og få en lille rede fuld af vildællinger. Ha, ha, ha!"

Og han brød ud i en skingrende latter.

Jaguarette sad et øjeblik som knust af skamfuldhed, smerte og raseri, med hænderne for ansigtet; men pludselig sprang hun op; i hendes ansigt, der hidtil havde været sørgmodigt og eksalteret, malede sig en djævelsk ondskab; hendes læber

bævede krampagtigt; hun knugede sine små, hvide hænder sammen; hendes store runde øjne, som vreden forstørrede endnu mere, funklede med en mørk glans, og hun udbrød med høj røst:

"Så dø da, Sporterfigdts datter – og du også – og *den strålende pisk* – og Jaguarette." Hun stormede ud af hytten, hvis dør hun kastede heftigt i efter sig.

33. Henrettelsen

Næste dag, da solen stod op, blev Adoë, Hercules og Pipper bragt til den store tabuï med sørgepomp midt imellem hele den indianske befolkning.

Urow-Curow trådte frem, beklædt med sin rangs insignier og ledsaget af Baboën-Knify, der tjente ham til tolk.

"Piannakotawerne beundrer *den stolte løve*", sagde han til Hercules. "I mod og visdom ligner han de største høvdinge. Hvis han vil blive en af vore og tage en af de blå bjerges døtre til hustru, vil vi elske ham; hans ædle mod skal besynges i vore krigssange, og vi overgiver ham da Sporterfigdts blege datter og *den strålende pisk*, som han kan behandle efter godtbefindende. Vil *den stolte løve* sende disse fanger tilbage til Surinam, så vil jeg give dem en fører med og min sølvring til sikkert lejde, og de kan da uden fare komme forbi de oprørske sorte fra Sarameca. *Den stolte løve* siger ja – og vi marcherer da øjeblikkelig under hans befaling mod de blege ansigter, og han vil bringe elleve af deres skalpe tilbage som det første tegn på hans tapperhed og troskab mod piannakotawerne."

"Hvilken smiger! Han bliver endog beundret af vore bitreste fjender!" tænkte Adoë, idet hun kastede et lidenskabeligt blik på Hercules, der syntes at være aldeles fremmed for hvad der foregik omkring ham.

"Hvilken koldblodighed." tænkte Pipper. "En indianer kan umuligt vise nogen hvid, sort, rød eller kobberfarvet hud større ære … Det ved man, når man kender indianerne."

Urow-Curow vedblev:

"Hvis *den stolte løve* tilbageviser de tilbud, jeg og mine brødre gør ham, vil han, Sporterfigdts blege datter og *den strålende pisk* øjeblikkelig lide døden. *Den stolte løves* kvaler må svare til hans mod; det er den eneste måde at hærde det stærke hjerte på."

En vild bifaldsmumlen ledsagede indianerens ord.

"Vil du – vil du spænde en bue blandt vore rækker?" spurgte Urow-Curow med tordnende stemme.

Hercules havde ganske mistet sin besindelse.

"Hurtigt!" mumlede han. "Lad mareridtet forlade mig. – Lad jorden bæve og opsluge mig! Før får det ikke ende! Gå Fanden i vold og sig til ham, at han skal vække mig – og min fader – madam Balbine –".

Kaptajnen istemte nu atter sin evige krigssang.

"Trommerne buldrer,
Trompeten skralder."

"Han synger sin dødssang!" råbte den indianske høvding. "Han afslår vore tilbud … Til døden med de blege ansigter!"

"Til døden med de blege ansigter!" gentog mængden.

Man hørte et gennemtrængende skrig og så Jaguarette, der fulgte sin moder, ile til pladsen ad en smal sti, der førte til tabuïen.

"Rør loangoerne og coëromaerne," bød Urow-Curow, "krigere, istem dødssangen!"

Og en forfærdelig støj af de larmende instrumenter opstod nu og bedøvede fangerne; folkets skrig blandede sig med krigernes sang og disse begyndte en dødsmarch om deres ofre.

"Lev vel, tapre Hercules! I dette sidste øjeblik tør jeg tilstå, at jeg elskede Dem fra det første øjeblik jeg så Dem!" sagde Adoë.

"Lev vel, min kække kaptajn," sagde underofficeren, "I vil dø, som I har levet, uden frygt. Mellem disse slynglers tænder medtager I den gamle Pippers agtelse og beundring, og han forstår sig på mod."

Bødlerne trådte hen underofficeren, der var bestemt til at være det første offer, og løste hans bånd.

Mens to af dem holdt ham, greb den tredje Pippers ulyksalige pisk og råbte, idet han svingede skalperkniven:

"Den vil falde, *den strålende pisk*, den vil falde!"

For fangerne var der nu intet håb tilbage.

Pludselig bævede jorden under tilskuernes fødder med et frygteligt knald.

Flere af de støtter, der bar tabuïens tag, faldt om, taget bragede, vaklede et øjeblik og styrtede endelig sammen under en forfærdelig larm.

Flere af de i nærheden stående hytter styrtede også sammen.

I samme øjeblik hævede en høj flammesøjle sig midt i landsbyen og ildsprudende næsten lige op til skyerne.

Den underjordiske rystelse var så heftig og indianernes frygt og overraskelse så stor, at en bedøvende rædsel bemægtigede sig alle. Hele stammen stod som forstenet.

Urow-Curow, der først kom til besindelse, styrtede hen imod branden, der bredte sig med frygtelig hurtighed og tog fat i palmeblads-tagene.

"Lad os skynde os at slukke!" råbte han, "vi må frelse landsbyens andet krudtmagasin!"

Efter disse ord styrtede hele befolkningen, mænd, kvinder og børn, grebet af skræk, efter deres høvding, og i et nu stod hele den halvt ødelagte tabuï øde.

Pipper, der, som vi har nævnt, var blevet befriet fra sine bånd af bødlerne, kom sig snart af sin første overraskelse og spildte intet øjeblik med også at løse Adoës og Hercules'.

Han var netop sysselsat med dette arbejde, da Jaguarette kom til.

Hendes hår var halvforbrændt, ansigtet var sort af krudt og blødte.

"Tilgiv mig! Tilgiv mig, *massera*!" råbte hun og sank på knæ for Adoë. "Jaguarette har næsten styrtet dig i fordærvelse, men hun kan måske redde dig endnu! Følg hende øjeblikkelig!"

Og hun sprang op, greb sin herskerindes hånd og pegede på de fjerne rismarker.

"Følge dig?" sagde Pipper. "Det er næppe klogt, efter hvad der er forefaldet."

"Massera! For den Guds skyld, du tilbeder – følg mig!" råbte indianerinden. "Et minut endnu, og du er fortabt for stedse!"

Adoë indså nødvendigheden i sin stilling og gav Jaguarette tegn til at gå foran; – indianerinden fo'r afsted som en pil, Adoë fulgte hende, og Pipper efterlignede hendes eksempel; men forundret over ikke at høre Hercules' skridt bag sig, vendte han sig om og så, at kaptajnen, skønt fri, var blevet stående ubevægelig på samme plet.

"Ej, kaptajn, det er dog alt for galt!" råbte underofficeren og standsede. "De er så grisk efter farer, at De finder fornøjelse i at blive og vente på rødhudernes tilbagekomst. Tilgiv den gamle Pipper, men han må rive Dem ud af faren imod Deres vilje!"

Han greb Hercules hånd og trak ham ned af skråningen, hvor man så de to piger ile afsted i fuldt løb; den impuls,

underofficeren havde givet sin kaptajn, var afgørende, og han fulgte næsten automatisk Pippers skridt.

Efter et hurtigt løb gennem rismarkerne, der ikke forrådte sporene af deres fodtrin, kom Jaguarette og hendes ledsagere til udkanten af skoven.

Uden at give dem tid til at hvile ud et øjeblik lod indianerinden dem træde ud i en lille bæk, der flød igennem skoven.

De fulgte bækkens løb omtrent en hel mil, således at ethvert spor af de flygtende var forsvundet.

34. Stormen

Fjorten dage var forløbet, siden Adoë, Hercules og Pipper var flygtet fra indianernes landsby, ført af Jaguarette.

Det optrin, vi nu vil beskrive, fandt sted ved solens opgang i nogen afstand fra plantagen Sporterfigdt.

Midt på en fri plads, der overalt var omgivet med buske og tætte trægrupper, og hvortil man kun kunne komme ad en smal fodsti, stod to opsadlede og bidslede heste bundet til et træ.

Ultock den Enøjede gik heftigt frem og tilbage på denne åbne plads; snart så han på sit ur, snart bukkede han sig ned mod jorden for at lytte efter, om nogen kom.

Kolonisten bar rejseklæder; hans mine var endnu mørkere og mere spøgelsesagtig end sædvanlig.

Pludselig hørte man en sagte raslen i buskene, og mulatten Tarpoën stod for sin herre.

"Nå, er de borte?" spurgte Ultock utålmodigt.

"Majoren og kaptajnen besteg deres heste og forlod Sporterfigdt i dette øjeblik," svarede mulatten. "De red lige forbi mig."

"Formodentlig for at hente præsten fra Paramaribo og bringe guvernøren med tilbage til dette bryllup, som Helvede må fordømme," udbrød Ultock.

"Og underofficeren? Og Cupido? Og Bel-Cossim?" vedblev han.

"Underofficeren og Cupido ledsagede majoren."

"Og Bel-Cossim, den farligste af dem alle?"

"Han vil uden tvivl forlade plantagen med slaverne for at gå til markarbejdet. Det er høstens sidste dag i dag; det truer med uvejr, og ingen slave – hverken kone, barn eller olding – kan blive tilbage i Sporterfigdt. Inden en halv time vil både de sorte, de farvede og selv *masseras* husfolk være ude mellem kaffetræerne. Når Siliba ser den sidste slave gå, kommer han her hen."

"Vil Lucifer stå mig bi, vil altså min plan lykkes i det øjeblik jeg troede, alt var tabt for stedse", sagde Ultock ved sig selv, idet han gik omkring med store skridt. "Da jeg ved min nærværelse ville forjage den mistanke, denne egensindige piges bortførelse måske kunne have vakt, viste jeg mig dristigt i Sporterfigdt i går, lige som for en måned siden. Jeg kom for at ytre min harme over, at indianerne ved at bringe Adoë til Paliest, havde villet vække formodning om, at jeg var en medskyldig i deres forbrydelse; jeg tilføjede, at jeg beklagede, ikke at have været hjemme, fordi jeg da ville have frelst Sporterfigdts datter fra den grusomme fare, der fulgte på hendes bortførelse. Om man troede mig eller ej, bekymrer mig ikke. Jeg havde allerede lagt min plan, som Bel-Cossims ytringer om høsten havde givet anledning til; ellers ville jeg måske have bragt den rå major til at angre sine grove bemærkninger om min uforklarlige lykke. Min ejendom, sagde han, lå midt på krigsskuepladsen og var dog hidtil stedse blevet forskånet såvel af indianerne som de sorte. Hvad brudgommen angår", tilføjede Ultock med en rasende gebærde, "ville jeg have bragt ham til at glemme sin isnende koldblodighed ved en udfordring på liv og død, hvis det ikke havde ødelagt min plan. Jeg nar! … Han skal jo være uforfærdet – vant til farer, siger man. Jeg vil hævne mig langt bedre på

ham, hvis jeg berøver ham hans elskede i det øjeblik, han håber at besidde hende for stedse. Men dog vil jeg ønske, at Fanden havde ham, der bevægede mig til at forlade Paliest den dag, da den tro Urow-Curows folk bragte pigen fra Sporterfigdt. Hun kunne nu have været i min vold på min lystbåd, hvor hendes vredes- og fortvivlelsesskrig ikke ville blive hørt af andre end søfuglene. Men tålmodighed – hvad der ikke sker i dag, kan ske i morgen, og hvis min plan lykkes, har jeg intet at beklage mig over. Da den uforskammede opsynsmand i morges ved afskeden fortalte mig i sin skinhellige tone, at hans herskerinde ville glæde sig over at se mig snart igen på plantagen, vidste han rimeligvis ikke, hvor sandt han talte. Men Siliba kommer ikke tilbage!" Og som for at betvinge sin utålmodighed, vendte Ultock sig nu til sin slave med spørgsmålet:

"Ved man intet om den lille indianerinde? Hvad hørte du om hende i Sporterfigdt i går?"

"Underofficeren, der spiste i køkkenet, fortalte at indianerinden, efter at have bragt kaptajnen, ham og den blege pige til grænsen af plantagen, havde kastet sig for sin herskerindes fødder, kysset hendes hånd og bedt hende om tilgivelse. Derpå havde hun rejst sig, havde stukket fingeren i munden og var styrtet død om med et fast blik på kaptajnen, som ramt af et lyn. Hun havde rimeligvis wurara på neglene," tilføjede mulatten med isnende kulde.

"Indianerinden vil altså ikke sladre mere", sagde Ultock med et mørkt smil. "Har du intet videre hørt?"

"Nej, *massera*. Næppe havde vi nydt vort måltid, førend opsynsmanden afhentede os og førte os til en enlig hytte på den anden side af kanalen. Det var os umuligt at komme ind i

plantagen igen. Desuden har Bel-Cossim gjort murene ganske utilgængelige i den senere tid; man må have en stige i en båd for at kunne klatre op ad dem."

"Man nærede mistanke til mig, kan jeg begribe; vågede ikke den elendige Bel-Cossim hele natten udenfor min dør? Hørte jeg ikke, hvorledes hans bøsse slog imod væggen, når han vendte sig om. Men Siliba – Siliba kommer ikke?"

Mens Ultock den Enøjede venter på den hæderlige fuldbyrder af sine nedrigheder, vil vi drage læserens opmærksomhed hen på vor helt, Hercules Tapper.

Da kaptajnen var kommet tilbage til plantagen, befandt han sig to eller tre dage i en tilstand, der var vanskelig at forklare. Først havde han sovet uafbrudt i 24 timer; derpå var han vågnet med en frygtelig hunger, havde spist som en boa og var straks efter atter faldet i en søvn, der varede i ti til tolv timer.

Da han vågnede, forekom det passerede ham som en drøm; da Adoë talte om hans mod og den uforfærdede koldblodighed, han havde bevaret midt i de frygteligste farer, smilede han forlegent og bad hende ikke mere at tale om disse eventyr. Så megen beskedenhed ville have fortryllet den unge pige fuldkommen, hvis hun ikke allerede havde næret en glødende lidenskab for Hercules. Kaptajnen var henrykt over at have undgået så store farer og viste sig således, som han var af naturen: Simpel, ligefrem og godmodig. Visheden om, at han snart skulle vende tilbage til Europa, da krigen var hæderligt afsluttet, vakte en slags stille munterhed hos ham, som han hidtil ikke havde vist. Han fandt Adoë ganske efter sin smag, ville behage hende, og da han elskede hende og var beroliget, hvad fremtiden angik, viste han sig virkelig elskværdig, og

overtydet om hendes genkærlighed, imødeså han formælingen med lige så stor længsel som Adoë.

Øjeblikket var kommet, og Hercules skulle ægte hende den samme dag, som Ultock håbede at udføre sin skændige plan.

Mens kolonisten gik utålmodigt frem og tilbage på den fri plads, hvor vi forlod ham, lagde Tarpoën pludselig fingeren på munden og hviskede. "Massera, der er Siliba."

Og den anden mulat trådte virkelig frem af buskene i dette øjeblik.

"Borte – alle borte – jeg så dem – ingen er blevet tilbage i Sporterfigdt andre end de syge – alle slaverne er ude på marken – selv folkene fra køkkenet."

"Himlen ligner en gloende ovn mod syd – der er intet øjeblik at spilde, hvis de vil bjærge høsten," mente Tarpoën.

Uden at svare sine slaver trådte Ultock hen til en af hestene, tog et par dobbeltløbede pistoler ud af hylsteret, stak dem i bæltet, viklede et langt, stærkt bomuldsskærf om sin venstre arm og sagde til Siliba:

"Du venter mig med begge hestene ved udkanten af skoven lige overfor broen!"

"Jeg har forstået, *massera*," svarede slaven.

"Og du følger mig!" befalede Ultock Tarpoën – "Du bliver stående ved indgangen, uden for broen; hvis du ser nogen, fløjter de!"

"Jo, *massera*."

Ultock den Enøjede skred rask henimod plantagens våningshuse.

Mulatten havde ikke bedraget ham; alle slaverne var ved arbejdet, for uvejret truede.

Himlen var overalt overtrukket af en rødlig tåge. Det tykke tågeslør hindrede vel ikke solstrålerne fra at trænge igennem, men gav dem en ejendommelig farveglans. Alt havde antaget et rødagtigt skær, som om man betragtede det gennem et matrødt glas.

Ingen vind rørte sig; atmosfæren var kvælende, og dog bevægede trætoppene sig af og til næsten krampagtigt, rystet af de elektriske strømninger. Tusinder af fugle, der blev drevet af instinktet, udstødte skærende skrig, fløj ned fra træerne og skjulte sig i mosset eller hoppede hen under de høje planter. Slangerne forglemte deres vildskab, slyngede sig op i de højeste grene og viklede sig fast om dem.

Blomsternes og planternes duft kom stødvis, som om de måtte dø af mangel på luft.

Fuglene forstummede; en dyb tavshed herskede rundt omkring, og dog hørte man af og til en forunderlig, dump, uforklarlig lyd.

Dette fænomen begyndte med en sagte susen som bølgerne, der brydes mod kysten i det fjerne. Derpå tog larmen til og voksede mere og mere, ligesom en rullende torden, indtil den atter tog af og hendøde i en gravstilhed.

Adoë gik omkring i orangehaven, der omgav hendes bolig.

Hendes smilende, muntre, lykkelige ansigt bar intet spor af de heftige rystelser, hun havde lidt i den senere tid.

Besjælet af den lykke, hun fandt i en snarlig forbindelse med Hercules, drømte hun med henrykkelse om dette salige øjeblik.

Lykken er et prisme, der farver selv de sørgeligste genstande skønne.

Stormens nærhed var Adoë kær.

Rolig og tryg i sin sikre havn, imødeså hun smilende det kommende uvejr.

Efter at være gået omkring i nogen tid imellem orangetræerne, nærmede hun sig broen, hvorfra man kunne overskue sletten, skoven og horisonten, for bedre at kunne nyde synet af uvejret, et af de mest ophøjede skuespil i naturen.

Med undtagelse af to eller tre børn, der legede udenfor deres hytter, var der ingen i Sporterfigdt; selv Mami-Za var taget til Surinam, for at sikre transporten af en kiste med modepynt, der netop var kommet fra Frankrig.

Adoë var i begreb med at gå over broen, da hun så Ultock den Enøjede på den anden side.

Han nærmede sig hende med hastige skridt. Udtrykket i den elendiges mine var på én gang så vild og hånlig, at kreolerinden forfærdet trådte nogle skridt tilbage og så sig omkring med ængstelig bekymring.

Men hun genvandt snart sin åndsnærværelse og sagde til Ultock:

"Jeg troede, De var borte, min herre?"

"Ja – men jeg kommer igen for at hente dig, trodsige pige; denne gang må du blive min!" råbte han, idet han greb Adoës hånd og forsøgte at kaste hende skærfet over hovedet.

"Hjælp!" skreg kreolerinden, og det lykkedes hende under kampen at befri sit hoved fra sløret.

"Åh, din skrigen er forgæves – her er jo intet menneske hjemme," sagde Ultock, der ville binde Adoë, for lettere at bære hende hen til hesten.

"Hjælp! – Oh, Gud! Hjælp!"

"Gud er døv," sagde kolonisten, som det var lykkedes at slynge skærfet om pigens liv, efter at han havde bundet hendes højre hånd. Han søgte nu at gribe den venstre.

"Hjælp, kaptajn!" skreg den ulykkelige pige.

Negerbørnene flygtede, grebet af skræk, ind i hytterne og kastede dørene i efter sig.

"Din brudgom er i Surinam. Snart vil også han råbe om hjælp, når han ikke finder dig her mere!" udbrød Ultock, ophidset af kreolerindens fortvivlede modstand. Han knugede Adoës fine hænder sammen med sit jerngreb, og det lykkedes ham at binde hende dem på ryggen.

Adoë, der ikke var i stand til at røre sig, udstødte klagende skrig om hjælp.

Vinden, der nu havde rejst sig med heftighed, overdøvede hendes stemme.

Ultock var endelig blevet herre over sit bytte, tog hende på sine arme og gik hurtigt med sin lette byrde henimod broen, for at forlade plantagen og ile hen til Siliba og hestene.

I det øjeblik han gik over broen, fløjtede Tarpoën, og Ultock så i omtrent 100 skridts afstand fra sig nogle negre, der ilede imod ham med Bel-Cossim i spidsen.

Han havde ikke tid til at nå hestene.

Da kolonisten så sig opdaget, kastede han sig hurtigt tilbage i det indre med Adoë på armen, lagde hende ned på jorden og klamrede sig af alle kræfter til broens tovstrikker. Det lykkedes ham at trække den op i det øjeblik, Bel-Cossim ville sætte foden på den.

"Bel-Cossim!" skreg Ultock med hånende spot gennem broens spalter, "Sporterfigdt er sikker, takket være din

forsigtighed. Du kan ikke længere klatre op ad murene – og jeg er her inde alene med din unge herskerinde!"

Efter at have gjort broens strikker fast vendte han sig om for at gribe sit offer.

Men let og smidig som hun var, og ansporet af skrækken, var Adoë sprunget op fra jorden, mens kolonisten var beskæftiget med broen. Og skønt hindret i sine bevægelser af skærfet, hvormed hendes hænder var bundet på ryggen, løb hun af alle kræfter ind til *masseras* tamarindetræ. Da hun ankom under dette, sank hun udmattet og åndeløs på knæ og bad til Gud og til sin Fader, at de ville beskytte hende mod Ultocks vold.

Da denne så hende ile til blomsterhaven, forhastede han sig ikke med at indhente hende; han ville nyde sit offers fortvivlelse med overlagt grusomhed.

Idet han med langsomme skridt nærmede sig hækken, der omgav haven, råbte han i en grusom, spottende tone:

"Endelig, du halsstarrige, uforskammede pige, endelig skal jeg hævnes for din knibskhed og foragt. Ved den tordenmusik, der ruller over mit hoved, og som jeg trodser – midt i den vilde, oprørte natur, der synes at forfærdes over den dåd, jeg agter at begå – skal du blive min. Det er umuligt, at nogen kan klatre over muren den første times tid. Jeg er er alene med dig. – Du er svag – jeg er stærk – ingen menneskelig eller guddommelig magt kan rive dig ud af mine hænder. Hører du, Sporterfigdts datter? Hører du?"

Med disse ord, der blev udtalt i en vild tone, trådte Ultock frem foran hækken.

Uvejret rasede frygteligt. Hvirvler af støv, sand og blade steg larmende i vejret og formørkede solens uvisse lys endnu mere.

Adoë lå endnu på knæ og bad med brændende andagt. Under hendes kamp med kolonisten havde hendes lange sorte hår løsnet sig og hang ned over hendes hvide, blottede skuldre. Harme, skræk og religiøs entusiasme farvede hendes blik, hun var henrykkende skøn.

Efter at have betragtet hende et øjeblik med vild beundring, trådte Ultock gennem hækkens låge og ilede hen over gangen til tamarinde-træet.

Bierne, der var ophidset over uvejret, kastede sig over ham med ubeskriveligt raseri – hele sværmen dækkede hans ansigt. På en gang stukket i øjnene, i læberne og i hænderne, udstødte han frygtelige skrig, vendte sig om og forsøgte at nå døren, men i den græsselige smerte løb han rundt, kom ikke ud af kredsen, stødte sig imod træerne, forviklede sig med fødderne i passionsblomsternes ranker og styrtede til jorden.

Dette styrt, der sikrede biernes triumf, syntes at fordoble deres raseri.

De kastede sig hårdnakket over Ultock, der med ansigtet nedad bed i jorden som en rasende, kradsede krampagtigt deri med neglene og udstødte frygtelige hyl.

Hans smerter blev endelig så utålelige, at han mistede bevidstheden.

I dette øjeblik rasede uvejret i hele sin rædsomme pragt. Adoë løftede knælende sit skønne ansigt mod den flammende himmel, og udbrød i sin fromme, taknemmelige glæde:

"Priset være Gud, der reddede mig under dette af min fader velsignede træ."

Efter et anstrengende arbejde lykkedes det Bel-Cossim at klatre over muren med nogle sorte. Mens disse lod broen gå ned for Hercules, majoren, guvernøren og præsten, der kom fra Surinam, ledte Bel-Cossim overalt efter sin herskerinde.

Han nærmede sig blomsterhavens hække og blev vidne til et syn, der både var græsseligt og rørende.

Ultock den Enøjede udåndede sin sjæl under de frygteligste krampetrækninger.

Adoë bad knælende.

35. Slutning

Da Tarpoën og Siliba erfarede deres herres død, tilstod de, at de havde snigmyrdet den afdøde kolonist i Sporterfigdt. De døde under frygtelige pinsler, uden at ville bekende, at deres herre havde været deres medskyldige, eller rettere den egentlige stifter af mordet.

Det er overflødigt at omtale, at kaptajn Achilles Victor Hercules Tapper efter så mange overståede hindringer ægtede Adoë Sporterfigdt.

Da krigen var endt, forlod Hercules og hans kone Guyana og vendte tilbage til Europa.

Bel-Cossim og Mami-Za blev i Sporterfigdt for at føre opsyn med plantagen i deres herskerindes fravær.

Majoren og hans tro underofficer ledsagede Hercules og hans kone til Vliessingen.

Udnævnt til major, blev Hercules ved sin ankomst modtaget med en slags henrykkelse; for Rudchops breve til admiralitetsskriveren var blevet bragt i omløb i hele byen af den lykkelige fader, der græd af glæde og rørelse.

Trods denne tåbelige forfængelighed og overspændte indbildning, havde den gode Tapper, der vidste sin søn udsat for de største farer, mærket, at han oprigtigt elskede sin søn, og det er umuligt at beskrive den lykke, han følte, da Hercules vendte frisk og lykkelig tilbage fra Surinam med en ung, skøn kone.

Admiralitetsskriveren opgav sine krigerske tanker og bad sin søn, næsten med knæfald, om at lade våbenhåndværket fare, idet han svor ved sin bedstefaders kårde, at han havde gjort mere for familiens hæder end nogen anden Tapper i verden.

Hercules indvilligede uden megen modstand i sin faders ønske.

Han købte et smukt landgods ikke langt fra Vliessingen og kaldte det til Adoës store og fromme glæde for *Ny Sporterfigdt*. Adoë blev den lykkeligste kone, for Hercules var uden modsigelse den bedste mand.

Malkepigen blev udnævnt til inspektrice over godsets mælkekammer, og vor gamle bekendt Follette, den sorte kvie, der var blevet fornuftigere med alderen, var en af de første køer, Hercules købte, da han formodentlig ville bevise, hvor lidt hævngerrig han var.

Major Rudchop og hans underofficer Pipper, der opslog deres bolig i Vliessingen, tilbragte til Hercules' og Adoës store glæde hvert år deres permissionstid i Ny Sporterfigdt.

I Vliessingen så man endnu i begyndelsen af dette århundrede hos hr. Jacob Tapper, vor Hercules' søn og en af de rigeste rhedere i byen, et stort maleri af Sumbourg. Det forestillede indianernes tabuï i det øjeblik, Hercules, fastbundet til den skæbnesvangre pæl, vægrede sig ved at fægte i piannakotawernes rækker og ægte en kone i deres stamme. Trods Hercules' beskedne modforestillinger havde admiralitetsskriveren ingen ro haft og heller ikke ladet andre have nogen, før han fik dette maleri, der var bestemt til at forevige en af familien Tappers heltebedrifter.

For at føje den gamles grille havde Hercules, Pipper og Adoë givet maleren en så nøjagtig beskrivelse af de medvirkende personer i dette frygtelige drama, at han formåede at gengive optrinnet temmelig naturtro. Kun en ting fortrød den ærlige Pipper, der altid kom tilbage til det samme: At man nemlig ikke kunne se hans strålende pisk. Men da den værdige underofficer var afbildet *en face*, delte man til hans store misfornøjelse ikke hans anskuelser.

Under maleriet læste man i en særskilt ramme, der holdtes af to springende løver – en allusion til "*den stolte løve*" – følgende indskrift, som admiralitetsskriveren havde forfattet, uden at ville forandre det ringeste deri.

"Hercules Achilles Victor Tapper, kaldet *den stolte løve* af de vilde menneskeædende indianere, som han havde betvunget ved sit mod, trues med de frygteligste pinsler, hvis han ikke vil gribe til våben under disse vilde indianere, piannakotawerne kaldede, og vælge en ung pige af deres stamme til kone.

Skønheden, æren og sit fædreland tro, afslår Hercules Achilles Victor Tapper uforfærdet de fristende tilbud, man gør ham, og forlanger med lydelig røst at dø de tapres død."

Om "Hercules Tapper"

Forfatter: Eugène Sue (1804-1857).
Org.udgave: *Aventures de Hercule Hardi ou la Guyane en 1772.* Føljeton i *La Presse* 28. april-22. maj 1840, bogudgave i *Deux Histoires (1772-1810)*, Ch. Gosselin, Paris 1840, samtidig selvstændig udgave Société Belge de Librairie, Hauman et Cie, Bruxelles 1840.
Denne udgave baseret på: Føljeton i *Søndags-Posten*, København 1901 (antagelig et optryk af udgaven fra Ludvig Jordans Forlag, København 1844). Oversætteren er ikke kendt.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Jean-Adolphe Beaucé (1818-1875): *"C'est la jeune fille sauvage aux yeux noirs" (Hercule et Jaguarette)*, fra Eugène Sue: *Deux Histoires* (Ill. udgave, Paris 1851).

ISBN 978-87-7979-796-3

2. ebogsudgave, erstatter ISBN 978-87-7979-021-6 med samme titel.

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: **Vandskræk:** Rabies. *Red.anm.*

Note 2: **Massera:** Hersker eller herskerinde.

Note 3: **Havde døbt så betydningsfuldt:** Tarpoën og siliba er to giftige planter.

Note 4: **Kiembatetoë:** Et udhulet rør, hvori man blæser med næsen.

Note 5: **Kill-dewill:** En slags yderst stærk rom

Note 6: **Camarista:** kammerpige. *Red.anm.*

Note 7: **Carbet:** Landsbyens centrale helligdom eller forsamlingshus. *Red.anm.*